JUDITH SMITH

Mandolinele din Montori

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Capitolul 1

Grentha făcu un plonjon grațios în apa străvezie din piscină, înotă până în partea opusă și se opri pentru câteva momente.

În acea dimineață însorită de mai, cu razele de soare scânteind pe apa piscinei, văzduhul plin cu miresme de flori și pământ reavăn, Grentha reflecta la norocul ei de a fi venit în Italia, nu numai într-o scurtă vacanță, ci chiar ca să lucreze și să câștige o sumă modestă, într-o ambianță incredibil de frumoasă.

Cu două luni în urmă, ideea de a se scălda în aer liber, la șapte dimineața, ar fi părut ridicolă. În Anglia, Grentha lucrase în subsolul întunecos al unei biblioteci de provincie, catalogând și indexând, rezonabil de mulțumită cu munca pe care o făcea, dar întotdeauna în căutarea unor perspective mai interesante.

Și deodată, aproape ca de niciunde, i se ivise șansa de a lucra pentru câteva luni ca asistentă a unui profesor american angajat în procesul prelungit de a sorta și colaționa imensa colecție de scrisori, eseuri și alte teste ale celebrului colecționar și istoric al artei american Simon Hartford Stratton, care murise cu un an în urmă, la vârsta de optzeci și doi de ani.

Grentha nu ezitase să profite de fericita ocazie, iar acum locuia cel puțin temporar în vila Stratton, deasupra micului sat Montori, lângă peninsula Sorrento, cu vedere peste Golful Salerno.

De cele mai multe ori, ea și Mervyn Egerton, un bărbat înalt și studios, de treizeci și ceva de ani, lucrau în sala prelungă a bibliotecii, cu pereții ei acoperiți de cărți, pardoseală de marmură și mobilă de epocă, dar Mervyn îi lăsa și mult timp liber.

Un glas bărbătesc îi întrerupse șirul plăcut al gândurilor:

– Grentha! Vești proaste!

Mervyn stătea pe marginea opusă a piscinei.

– Vești proaste? repetă Grentha. E grav?

Dar, după expresia de pe chipul lui, nu credea că se întâmplase cine știe ce catastrofă.

– O tragedie! Contesa se întoarce azi de la Roma. Iar și-a consultat avocații și, fără îndoială, e cum nu se poate mai prost dispusă. Așa că, hai să plecăm de-aici pe ziua de azi.

Grentha înotă spre el și ieși din apă, zveltă, în costumul ei de baie alb. Își frecă viguros părul lung și blond cu un prosop gros.

– Unde vrei să mergem?

– A, oriunde. La Sorrento, poate. Pot pretexta că mai am nevoie de caiete și, fără îndoială, ai putea cere și tu de urgență o panglică nouă pentru mașina de scris. Ai luat micul dejun?

– Nu, dar nu va dura mult ca să-l mănânc. Voi fi gata într-o jumătate de oră.

– Bravo, fetițo. Atunci, mergem să îmbucăm ceva.

Mervyn porni hotărât spre garajele vilei, iar Grentha intră grăbită în casă. În timp ce se îmbrăca, apoi își mânca sandvișurile și-și bea cafeaua pe balconul camerei, se întrebă cum avea să reacționeze contesa la sosire, când urma să descopere că Mervyn era absent. Mervyn ținea la pace și liniște, iar Leonora Harford Stratton, văduva unicului fiu al bătrânului, obișnuia să aducă nori de furtună în atmosfera calmă a vilei.

Leonora, o italiancă frumoasă de vreo patruzeci și cinci de ani, revenise după moartea soțului ei la titlul de contesă, declarând că propriul ei tată fusese conte.

Din păcate, moștenirea de către ea a bunurilor lui Simon Hartford Stratton era îngreunată de probleme considerabile. Adevărat, socrul ei îi lăsase vila, dar se părea că-și cheltuise cea mai mare parte a averii achiziționându-și colecția magnifică de tablouri, sculpturi, tapiserii și piese de sticlă, iar acum abia dacă mai existau bani pentru întreținerea vilei, astfel încât multe dintre comori trebuia să fie vândute.

Aici, Leonora avusese din nou ghinion, căci reieșea că unul dintre nepoții lui Simon, un tânăr pe nume Rolando, dobândise o mare parte din cele mai valoroase piese ale colecției.

Leonora declara că și le luase singur. Tânărul susținea că unchiul lui îi dăduse de bunăvoie, pe gratis, unele obiecte. Astfel, Leonora, preocupată de faptul că tânăra ei fiică, Oriella, urma să aibă o zestre prea mică, îl dăduse în judecată pe Rolando, pentru a obține înapoi bunurile sustrase.

Vizita ei la avocați încă nu dăduse rezultatul dorit, așa că Mervyn avea probabil dreptate să presupună că nu era prea bine dispusă.

Grentha coborî grăbită scara lată de marmură, oprindu-se numai pentru a anunța o servitoare că, probabil, ea și Mervyn n-aveau să fie acasă la prânz. Își găsi șeful în mașină, iar Mervyn porni, ieșind din Montori, pe drumul de coastă, spre Sorrento.

– Cel mai spectaculos drum din Europa, comentă el, după ce trecură de Amalfi.

– De câte ori trec pe-aici, răspunse Grentha, descopăr o mulțime de surprize plăcute.

La fiecare cotitură a șoselei, care străbătea o terasă montană înaltă cu grădini și livezi într-o parte și, în cealaltă parte, marea albastră ca penele de păun, se iveau noi priveliști, uneori înspăimântătoare. O mașină care venea pe contrasens apăru brusc la cotitură și trecu vâjâind pe lângă ei.

– Și cel mai periculos, cred, adăugă Mervyn, frânând un moment.

Grentha râse încet.

– Tu ai fost cu ideea, nu uita, să umblăm azi creanga.

– Recunosc. Dar la gândul că azi se întoarce contesa, ca să tune și să fulgere peste tot... Nu, n-aș fi putut să suport.

– Crezi că până la urma vă câștiga procesul și va recupera de la Rolando toate acele tablouri și celelalte lucruri?

Mervyn zâmbi fără convingere, ridicând din umeri.

– Cine poate ști? Nu are nici o dovadă că bătrânul nu i le-a dat de bunăvoie nepotului. E un caz foarte dificil. Dacă ea afirmă că bătrânul nu era în deplinătatea facultăților mintale în acel moment, atunci se pot ivi fel de fel de complicații, mai ales conform legilor italiene. S-ar putea să-și vadă toată proprietatea împărțită, mai mult sau mai puțin egal, între toți pretendenții posibili.

– Iar în cazul ăsta, Leonora ar ieși într-o pierdere mult mai mare decât dacă i-ar reveni vila și toată mobila rămasă?

– Fără îndoială. Dacă are cap, se va mulțumi cu ceea ce are și va înceta să mai cheltuiască fără rost banii cu avocații.

La Sorrento, Grentha și Mervyn se plimbară prin magazine, cumpărând articole de papetărie și alte mărunțișuri.

– N-ar strica să avem ceva de arătat, pentru a dovedi că deplasarea a fost realmente necesară, comentă Grentha, în timp ce-l reîntâlnea pe Mervyn pe terasa unei cafenele, după ce-și cumpărase un costum de baie nou.

– Ce culoare ți-ai cumpărat? o întrebă el.

– Albastru. N-am ales-o prea inspirat, pentru că soarele puternic decolorează aproape întotdeauna materialele. Dar mă cam săturasem de alb.

Și deschise punga, arătându-i costumul.

– Totuși, e un albastru mediteranean frumos și intens, observă el. Nu cred c-o să se spălăcească.

Îi zâmbi.

– Mărturisesc, totuși, că-mi place albul pe o fată, mai ales dacă e puțin bronzată și are părul blond ca al tău.

Grentha îi zâmbi și ea. Acela era unul dintre lururile care-i plăceau la el – stilul lui necomplicat de a face complimente sincere, fără nici un fel de subînțelesuri. Uneori, își punea întrebări despre viața lui personală. Știa numai că era necăsătorit, trecuse de treizeci de ani și făcuse ani de zile cercetări literare la universitatea lui din America. În urmă cu vreo zece ani, petrecuse mult timp în Italia, la Florența, Roma și alte orașe, iar în timpul actualei însărcinări spera să poată vizita unele dintre locurile pe care le cunoscuse atunci.

Dădea impresia unui turist american oarecare, nu a unui profesor studios. Cu părul șaten sârmos și început de chelie, doi ochi căprui atenți și o gură oricând gata să zâmbească, era destul de atrăgător.

Luară masa la un mic restaurant a cărui curte din spate era umbrită de viță-de-vie. Când se ridicară să plece, Mervyn spuse:

– Aș vrea să mă mai uit o dată prin magazinele alea de marchetărie.

Grentha dădu din cap. Aleea îngustă numită „Strada Marchitanilor“ era ocupată aproape în întregime de ateliere meșteșugărești care-și expuneau tăvile și mesele, tablourile și cutiile muzicale.

În ziua aceea, însă, Mervyn uitase că majoritatea magazinelor erau închise la orele siestei; nu mai erau deschise decât vreo două, păzite de vânzători vigilenți.

Se opri să examineze o cutie de șah. Vânzătorul se ridică de lângă ușă, întrebându-l pe un ton îmbietor:

– Vă place? Poftiți înăuntru. Am altele și mai frumoase.

Mervyn puse cutia la loc ca și cum din ea ar fi năvălit un roi de albine.

– Nu acum. S-ar putea să revenim în zilele următoare.

Grentha știa că nu suporta să fie zorit cu cumpărăturile. Îi plăcea să examineze îndelung marfa, înainte de a se hotărî să cumpere. Când se răsuci grăbit în loc, Mervyn aproape că se ciocni cu un om care ieșea din magazinul alăturat.

Dădu să-și prezinte scuzele, apoi exclamă:

– Ei, da' ăsta-i Craig!

Cei doi își strânseră mâinile, iar Mervyn se întoarse spre Grentha.

– Îl cunoști pe Craig Burnell, cred. Lucrează cu echipa de la Pompei.

– Da, ne-am cunoscut cândva...

Grentha își amintea că-l văzuse cam cu o lună în urmă, în compania altor membri ai echipei internaționale care coopera cu guvernul italian în studiul recentelor descoperiri de la Pompei.

Era clar că englezul nu avea o memorie la fel de bună, căci se încruntă ușor, încercând să-și amintească.

– Nu cred că...

Mervyn, însă, interveni repede:

– E asistenta mea, Grentha... domnișoara Corbett.

Craig se lumină la față.

– Da, desigur! murmură el grăbit.

Grentha era ușor amuzată. Oare uituceala lui era sinceră, sau încerca să dea de înțeles că întâlnea zeci de fete, englezoaice ca și străine, și nu le prea reținea fețele?

– Haideți să bem o cafea în scuar, propuse Mervyn. Ai timp?

Craig dădu din cap, râzând.

– Antichitățile mele au așteptat aproape două mii de ani și nu se grăbesc să vadă lumina zilei. Și, cum majoritatea magazinelor sunt închise, de ce n-am deranja un chelner somnoros?

La cafeneaua favorită din scuar a lui Mervyn, un băiat tânăr le servi o cafea excelentă, iar Mervyn îl întrebă pe Craig despre excavații.

– Nimic care să zguduie lumea, până-n prezent, replică el. O bucată de coloană care și-ar putea găsi locul pe undeva.

Sortimentul obișnuit de cioburi și fragmente din care s-ar putea alege ceva sau nu. Și tu? Ce secrete misterioase ai dezgropat din hârtiile bătrânului Stratton?

Ochii căprui ai lui Mervyn licăriră.

– Nici un scandal, dacă la asta te gândești, ci numai câteva scrisori interesante între el și un comerciant de artă. A încheiat câteva târguri destul de dure, adesea afirmând că articolul pe care voia să-l cumpere era probabil fals sau duplicat, nu autentic, și prin urmare nu valora mai mult de-un sfer din prețul cerut.

– Și reușea? se interesă Craig.

– Nu întotdeauna și nu total, dar de obicei obținea reduceri substanțiale de prețuri.

Un moment, Craig păru gânditor.

– Vila aia cred că e plină de comori.

Mervyn dădu din cap.

– Încă mai conține enorm de multe tablouri valoroase, mobilă, sculpturi și așa mai departe. Ai putea-o deschide mâine ca muzeu, iar exponatele ar merita să fie văzute, dar conform contesei cele mai scumpe piese au fost furate de Ronaldo, nepotul bătrânului.

– Da, am auzit. Și unde e colecția lui Ronaldo?

– Are o mică vilă la marginea orașului Montori, dar nu e atât de prost încât să-și țină valorile acolo. Cred că-s depozitate undeva la Neapole.

Craig clătină trist din cap.

– Păcat. Indiferent ale cui sunt, obiectele frumoase trebuie să fie vizibile, nu îngropate în seifuri și depozite.

Grentha, care le ascultase conversația, îl privi atentă. Chiar vorbea serios?

– Dar dacă toate ar fi mereu expuse, n-am mai avea plăcerea excavării și a descoperirii unor lucruri care mult timp au zăcut ascunse, sublinie ea.

Craig o privi lung, drept în față, iar Grentha văzu că avea ochii de un albastru ca oțelul. Apoi, gura i se arcui într-un zâmbet.

– Adevărat. Aici ai dreptate.

– Până acum, multe le-au distrus vandalii sau timpul. Credeam că numai muntele acela enorm de cenușă a conservat orașul Pompei atâtea secole.

Nu voise să pară atât de autoritară, dar simțise în tonul lui Craig o undă slabă de înfumurare.

– Trebuie să treci și tu o dată pe la vilă, Craig, interveni Mervyn. O vom lăsa pe contesă să fiarbă în suc propriu o zi, două, după ultima vizită la Roma, apoi te voi suna ca să stabilim o întâlnire. Să vii într-o seară, la cină.

– Mulțumesc.

Craig notă numărul de telefon pe o hârtiuță și i-l dădu lui Mervyn.

– Dacă nu mă găsești, îmi va transmite cineva mesajul.

Apoi se ridică.

– Trebuie să plec. Mulțumesc pentru cafea și abia aștept să vă văd – pe amândoi – la vilă, cât mai curând. Arrividerci!

Grentha îi răspunse la salut, conștientă cum subliniase cuvântul „amândoi“, deși probabil că nu voise decât să fie politicos.

– Locuiește în Sorrento? îl întrebă ea pe Mervyn în timp ce părăseau cafeneaua.

– Da. Stă în același apartament cu câțiva membri ai echipei. Prietenul meu american Joseph, un francez și un grec, cred. Sau italian... Nu mai țin minte.

Grentha zâmbi.

– Cred că are un mare talent la limbi străine.

– Ce-ai vrea să facem în restul după-amiezii? o întrebă Mervyn în timp ce traversau scuarul. Ceva anume?

– Nu. Am terminat cu cumpărăturile, pentru un timp. Poate dacă am merge mai încolo pe coastă, spre Castellammare, apoi pe drumul de munte, și să ne întoarcem prin partea aceea...

– Cel puțin, nu ne-ar împinge în mare cine știe ce șofer italian exuberant.

* * *

În timp ce treceau prin Sant'Agnello, Mervyn spuse:

– Cred c-am să închiriez un mic iaht pentru vara asta. Toate insulele astea din jur, Capri, Ischia, Porcida, mă fac să nu mă pot mulțumi doar cu o mașină.

– Splendidă idee, răspunse Grentha, care urmărea o mică șalupă tăind apele golfului, dinspre Neapole către Sorrento. Bărcile mici sunt interesante și există două golfuri enorme de explorat, Neapole și Salerno.

– Ai experiență? Știi să navighezi?

– Nu, dar aș putea să învăț.

Mervyn râse.

– Ei, dacă-mi cazi peste bord, măcar știi să înoți.

În vârful muntelui, se opriră să admire minunata panoramă, cu orașul Neapole la nord, lângă Vezuviu, dintr-al cărui vârf retezat se înalță un panaș de fum rozaceu. În depărtare, o linie neregulată, mov pal cu alb, indica Apeninii, iar la sud se întindea tot Golful Salerno, mărginit cu pâlcuri de orășele.

– Mai e un lucru pe care vreau să-l fac cât timp sunt aici, continuă Mervyn în timp ce se întorceau la mașină. Au loc atâtea săpături, încât mi-ar plăcea să acord interes unui proiect anume. Siturile de la Pompei și Herculanaeum sunt importante și absolut

uluitoare, dar mai există și alte locuri, mai puțin cunoscute. La Paestum s-au găsit niște temple grecești, iar acum se pare că e în curs de descoperire o jumătate de oraș.

– Dar vei avea timp și pentru așa ceva? Iahting, excavații...? întrebă Grentha.

– Destul, sper. Nu e nevoie să stăm tot timpul cu nasurile în hârțoage. Cei de la universitate știu asta și ne lasă destul timp liber.

– Cred că întâlnirea din după-amiaza asta cu Craig Burnell ți-a actualizat ideea?

– Parțial numai. Săptămâna trecută vorbeam cu colegul lui american, Joseph. Mi-a vorbit despre mai multe proiecte unde ar mai fi nevoie de ajutor, săpători atenți, dar nu neapărat profesioniști. Adevărul este, Grentha, că munca de la vilă e foarte plăcută când suntem singuri, dar cu contesa suflându-ne în ceafă tot timpul... simt nevoia de aer!

* * *

La cină, Contessa Leonora fu surprinzător de amabilă, iar Grentha se întrebă dacă nu cumva consultările legale decurseseră bine, dar urmă exemplul lui Mervyn și nu întrebă nimic. Nu era nevoie să atâțe furia Leonorei, care dădea în clocot la cea mai mică provocare.

– Am lăsat-o pe Oriella la Roma, le explică Leonora, cu o privire oblică spre Mervyn. N-ai întrebat de ce lipsește.

Mervyn zâmbi politicos.

– Nu pentru că nu i-aș fi observat absența. Am presupus că nu ar trebui să mă amestec în treburile ei, întrucât, fără îndoială, mi-ați fi spus la momentul potrivit.

Ochii negri ai contesei sclipiră un moment, amuzați de acest răspuns diplomatic.

– Era invitată la câteva petreceri și dansuri, și n-am vrut s-o lipsesc de ele. Cine știe? S-ar putea să cunoască un bărbat foarte chipeș, cu care să se mărite, când va sosi timpul.

– Se poate întâmpla foarte ușor, răspunse Mervyn cu deplină seriozitate.

– Așa că va rămâne câteva zile acasă la una dintre rudele mele de la Roma. Dar, firește, orice bărbat atras de fiica mea va descoperi curând că are foarte puțin de oferit ca zestre.

Expresia contesei se posomorî. Mervyn, însă, se grăbi imediat s-o asigure:

– Nu trebuie să vă faceți griji. Oriella e atât de atrăgătoare și fermecătoare, încât orice bărbat va uita curând problema zestrei.

Contesa clătină din cap.

– O, nu înțelegi. Dacă tatăl lui Frederick n-ar fi cheltuit atâția bani, ar mai fi rămas o moștenire și pentru Oriella.

Mervyn încuviință:

– Nu mă îndoiesc că, atunci când situația se va lămuri, veți fi satisfăcută.

– Da, într-adevăr, dacă reușesc să-l învinge pe ticălosul acela de Ronaldo.

Fața contesei se înroșise deja de furie, iar Grentha se temea ca Mervyn să nu-și fi atras fără voie gazda pe o cale periculoasă. Acesta, însă, schimbă imediat subiectul.

– De unde s-ar putea închiria o mică ambarcațiune? se interesă el.

– O barcă? repetă Leonora. Ca să te plimbi?

– Da. Un mic iaht, eventual, sau o șalupă. E atâta apă în jur și atât de multe locuri frumoase de explorat, încât ar fi o mare pierdere să nu le vizitez.

Câteva momente, contesa stătu pe gânduri.

– Există doi, trei oameni în sat, pescari. Fără îndoială, ei îți pot spune. Pe mine nu mă interesează bărcile.

– Atunci, când voi închiria un iaht elegant, vă veți schimba părerea, căci am să vă invit la o croazieră.

Grentha oftă neauzit. Pericolul trecuse pentru moment.

După cină, însă, Leonora anunță că avocații ei îi cereau un inventar nou, mai actualizat, al conținutului vilei.

– Mi-au spus că cel pe care-l au datează de mai mulți ani, îl informă ea pe Mervyn, și de-atunci socrul meu a cumpărat și alte articole.

– Sau e posibil să fi vândut unele? întrebă Mervyn.

Leonora dădu din cap, făcând să-i sclipească părul negru și lucios.

– Sau le-a dăruit! adăugă ea caustic. Sau i-au fost furate!

– Și aveți o listă mai recentă?

– Nu. Aici am nevoie de ajutorul dumitale.

Se aplecă spre el.

– Dacă poți să te uiți prin toate hârtiile și cărțile, ai putea și să umbli prin palazzo și să faci o listă a mobilei, tablourilor și așa mai departe.

– Dar nu cred că am destule cunoștințe... începu Mervyn.

– Prostii! își flutură Leonora mâna dolofană și plină de inele. O ai pe isteața dumitale signorina englezoaică să te ajute. În câteva zile, cel mult, terminați toată treaba. Evident, se grăbi ea să adauge, veți fi plătiți. Nu vreau să lucrați fără plata cuvenită.

Pe chipul lui Mervyn se ivi acea expresie șovăitoare pe care Grentha o cunoștea foarte bine.

– Nu sunt sigur că-mi pot permite amânarea...

Contesa râse disprețuitor.

– Amânare! Și azi n-ați amânat? Toată ziua ați umblat să vă distrați, te pomenești că hârtiile de-aici s-au sortat singure și au sărit de la sine în teancurile potrivite?

Mervyn râse.

– N-avem noi asemenea noroc. Voiam să spun numai că nu mă pot întrerupe din lucru pentru perioade îndelungate.

– Atunci, îmi vei face acest serviciu, declară autoritar Leonora. Poate aranjezi să lucrezi o zi la hârtiile pentru universitate și o zi pentru mine, la palazzo.

Contesa insista ca vila Stratton să fie numită palazzo, dar Grentha aflase curând că în Italia se obișnuia ca oricărei case de mărime moderată să i se spună palazzo.

– Până nu văd despre ce e vorba, nu pot promite nimic, răspunse precaut Mervyn.

– Dar vei încerca?

– Voi începe imediat ce pot, iar dacă descopăr că nu-s în stare, am să vă anunț.

– Hai, lasă, că nu-i greu deloc! trecu Leonora peste cuvintele lui. Pe cuvânt, dacă aș ști să bat la mașină, singură aș face-o.

Grentha își ascunse zâmbetul. Ar fi fost un efort excesiv de imaginație să și-o închipuie pe Leonora în fața unei mașini de scris, maltratându-și degetele pe taste.

După cină, Mervyn îi propuse să-l însoțească până în sat.

– Simt nevoia să fac mișcare, declară el. Ai chef de-o promenadă?

– Da, dacă o luăm pe cărarea de pe mal, dar nu în sus.

Escaladarea drumului pietros și întortocheat care pornea de pe strada principală din Montori era acceptabilă la lumina zilei, deși făcea praf încălțămintea, dar pe întuneric era de-a dreptul riscantă.

– Ne vom întoarce cu un taxi, îi promise Mervyn.

Contesa le ură noapte bună, cu un zâmbet radios și complice. În ochi i se citea clar: „Duceți-vă și discutați între voi, dar mie să-mi veniți cu răspunsul pe care-l vreau!“

Pe străzile în pantă care coborau spre port forfoteau oameni. Piazza principală strălucea de lumini de la cafenele și hotelul din colț, cu jardinierele sale în care creșteau oleandri și portocali.

Grentha îl însoți pe Mervyn de-a lungul malului, unde un parapet de piatră, pe marginea unei cărări înguste, șerpuia printre case și stâncile de jos.

– Ce părere ai despre planul ăsta năstrușnic? întrebă brusc Mervyn, când ajunse în capăt, unde poarta unei vile bara drumul.

Grentha ezită înainte de a da un răspuns.

– Ar f o treabă simplă pentru un expert, dar de unde vom ști noi cum să descriem toate acele vaze de porțelan, vitrinele cu antichități, sticla venețiană și toate celelalte? Nu putem decât să facem niște descrieri aproximative și să le numerotăm, ca să poată fi măcar numărate.

– Da, e muncă de specialitate. Cred că am putea cere o copie a inventarului inițial, pe care am înțeles că avocații o au. Ar fi mai mult decât nimic.

– Adevărara problemă e dacă tu, personal, vrei să-ți petreci timpul în felul ăsta, sugeră Grentha.

– Nu știu, recunoscu el. Dacă aș primi, aș avea mai mult timp ca să...

Se întrerupse brusc.

– Of, hai jos în piazza să bem ceva.

În timp ce coborau spre port, Grentha rămase tăcută. Mervyn părea bucuros că avea o scuză de a-și prelungi șederea în Montori. Știa atât de puține deaspre viața lui, încât nu putea deduce motivul.

La cafeneaua lui Marco, din colț, Mervyn comandă o sticlă de vin local și stătură amândoi la masă cam o jumătate de oră, privind trecătorii.

– Salut!

Glasul care-i interpelase aparținea unui tânăr zvelt, care apăruse dintr-o dată lângă masa lor.

– A, Ronaldo! murmură cam fără entuziasm Mervyn.

Noul sosit îi zâmbi Grenthei.

– Pot să iau loc? întrebă el, trăgând un scaun de la o masă alăturată ca să se așeze înainte de a fi refuzat. Și ce mai face mult stimata mea verișoară Leonora? se interesă. Am auzit că azi s-a întors la palazzo.

Luă paharul cu vin pe care i-l oferise Mervyn și-l ridică în semn de toast.

– Sper că vizita la Roma a fost plăcută și i-a făcut bine la sănătate.

Grentha nu prea știa cum să-l aprecieze pe acel tânăr chipeș, de vreo douăzeci și cinci de ani. Îl întâlnise de câteva ori, deși nu era un oaspete binevenit la vila Stratton și îndrăznea să vină numai când se asigura că verișoara lui, contesa Leonora, nu era acasă.

– Contesa pare mulțumită, răspunse Mervyn.

– Nu mă îndoiesc că avocații ei i-au dat iar speranțe.

Ronaldo învârti paharul cu vin, cu un zâmbet triumfător.

– Ar face mai bine să-și păstreze banii, nu să-i toace pe onorariile lor grase.

Deși expresia lui Mervyn rămase echivocă, Grentha știa că îi împărtășea întru totul opinia.

– Oriella stă o vreme la Roma, îi spuse el lui Ronaldo. Se distrează pe la tot felul de petreceri și baluri.

Împunsătura discretă a lui Mervyn o amuză pe Grentha, căci Ronaldo nu ascunsese faptul că, dacă se căsătorea cu Oriella, toată problema moștenirii s-ar fi rezolvat în modul cel mai mulțumitor.

– A, da, înțeleg că încă nu s-a întors, spuse Ronaldo, deși din tonul lui se simțea clar că absența Oriellei nu era o noutate pentru el.

Apoi se întoarse spre Grentha.

– Și dumneata, signorina, cum te distrezi? Sau poate profesorul te pune atât de mult la muncă, încât nu-ți mai rămâne timp și pentru plăceri?

– Acum ce crezi că facem? replică ea. E clar că nu muncim – de fapt, azi ne-am luat liber toată ziua.

– Numai ca să facem un scurt drum la Salerno, adăugă Mervyn. Mai mult pentru cumpărături.

– De ce nu faceți cumpărături de la Neapole? se interesă Ronaldo, întorcându-se din nou spre Grentha. Te-aș putea duce la niște magazine extraordinare, cu prețuri foarte avantajoase.

Mervyn se grăbi să intrevină:

– Când vom avea niște cumpărături importante de făcut, o să ținem seama de sfatul dumitale.

Grentha îi zâmbi amabil lui Ronaldo, căci era clar că Mervyn nu i-ar fi acceptat nici în ruptul capului sfaturile.

Tânărul nu se prea îndemna să plece și, în cele din urmă, Mervyn se ridică, anunțând că el și Grentha trebuia să se întoarcă la vilă.

– Vă pot duce eu cu mașina, se oferi Ronaldo. O am aici.

– Mulțumim, dar nu e nevoie. Vom lua un taxi. În orice caz, mai avem de făcut o vizită pe drum. Ciao!

În timp ce mergeau spre port, în căutarea unui taxi, Mervyn spuse:

– N-am nici un chef să circul cu mașina ăstuia. Conduce ca un nebun.

– Chiar ai de făcut vreo vizită? îl întrebă Grentha. Sau a fost doar o scuză?

– Corect, răspunse el laconic. N-aș vrea să-l antipatizez, dar nu-mi place deloc compania lui. Mereu îți oferă ajutoare de care n-ai nevoie. Mă tot întreb cum de reușise să intre atât de mult în grațiile bătrânului Simon Stratton. Mereu vesel și săritor...

– Am avut grijă să nu menționez închirierea iahtului. Cred că imediat ar fi sărit să negocieze unul.

– Cu un comision grăsuț pentru el însuși, fără îndoială, replică sec Mervyn.

* * *

A doua zi, la prânz, Mervyn o întrebă pe contesă dacă-i putea invita într-o seară, la cină, pe prietenul lui american, Joseph, și pe un englez.

– Se numește Craig Burnell și l-ar interesa foarte mult câte ceva din colecția dumneavoastră de artă.

– Dar firește, replică Leonora. E tânăr?

– Cam douăzeci și opt de ani, aș zice.

– A, atunci trebuie să aștepți până se întoarce Oriella. Nu are multe șanse de a cunoaște bărbați tineri.

Grentha se amuza. Era clar ce părere avea Leonora despre tinerii prieteni de la Roma ai Oriellei.

– Arată bine? întrebă ea în continuare.

– Mă rog, nu l-am studiat prea atent. Nu e foarte chipeș, cred. Nas coroiat, buze groase, o cicatrice pe un obraz și cred că are ochii de culori diferite.

Râzând, Grentha se grăbi s-o liniștească pe contesă:

– Nu-i adevărat. Poate că are nas acvilin, dar trăsăturile îi sunt normale; ochi albaștri și păr des, castaniu.

Imediat își dădu seama că Mervyn și contesa o priveau amuzați.

– L-ai inspectat foarte meticulos, fu Leonora de părere.

– Grentha e obișnuită să acorde atenție detaliilor, interveni Mervyn.

Contesa zâmbi expansiv.

– O, dar un chip bărbătesc e un model mai interesant de studiat decât scrisorile socrului meu, nu-i așa?

– Întâmplător, am memoria fețelor, spuse Grentha, deși știa că era o scuză jalnică. Și nici măcar nu era adevărat, pentru că reținea întotdeauna numele, dar fețele le mai și uita uneori.

În timpul după-amiezii, lucrând cu Mervyn în bibliotecă, Grentha căzu la un moment dat pe gânduri. Îi venise în minte chipul lui Craig Burnell. Ochii lui albaștri aveau o expresie ușor batjocoritoare, iar gura i se arcuia cu umor.

Își alungă imaginea din minte, concentrându-se asupra paginii scrise de mână pe care încerca s-o descifreze. Numai ridicola descriere făcută de Mervyn o determinase să corecteze impresia pe care și-ar fi putut-o forma contesa. Dar ce contau impresiile contesei? Ursuză, își alungă din minte toate caracteristicile fizice ale lui Craig Burnell.

* * *

Fiica Leonorei, Oriella, urma să vină acasă în săptămâna următoare, iar Mervyn îi felefonă lui Joseph, ca să discute despre invitația la cină. La sfârșitul conversației, îi spuse Grenthei că se interesase și despre închirierile de ambarcațiuni.

– Mi-a spus că englezul, Craig, se pricepe cel mai bine la așa ceva, întrucât și el a închiriat un vas. Vom vedea ce ne sfătuiește.

Își dădură întâlnire la Sorrento, peste două zile, iar contesa îi ceru Grenthei să se ducă și ea, ca să ia de la cofetar tortul comandat pentru Oriella, la întoarcerea acasă, și o poșetă de-a ei de la reparat.

La Sorrento, Grentha luă tortul, o capodoperă de artă culinară, reprezentând un edificiu pătrat de ciocolată decorat cu alune și flori violete. În mijloc avea un „O“ oval, înconjurat cu o explozie de biluțe aurii. Poșeta nu era încă gata, iar Mervyn mai avea diverse treburi prin oraș.

– Nu e nevoie să mă aștepți aici, spuse el. Coboară în port și stai de vorbă cu Craig, până vin eu. Nu vreau să-l fac să mă aștepte, dacă întârzii.

În timp ce mergea pe digul principal, în căutarea englezului, Grentha auzi un glas strigând-o:

– Întâmplător, pe mine mă cauți?

Accentul o făcu să se oprească pe loc, întorcându-se – dar nu văzu pe nimeni.

– Aici, jos! strigă el.

Îl văzu cum lega o barcă mică, înfășurând coarda pe o bintă de fier.

– Nu mă așteptam să te văd într-o barcă, spuse ea.

– Nu? Arăt nefiresc?

– N-am vrut să spun asta... Dar nu eram sigură unde v-ați dat întâlnire, cu Mervyn. El a fost reținut și mi-a spus să vin înainte.

– Și ai venit!

Tonul lui înfumurat o derută pentru câteva clipe. După o scurtă pauză, îl întrebă:

– Și-acum ce facem? Urci aici, sau rămân pe loc și-l aștept pe Mervyn?

Craig râse, aruncându-și capul pe spate, astfel încât barca se clătină îngrijorător.

– Ai putea să coborî în barcă și să-mi ții companie.

– Atunci, Mervyn s-ar putea să nu ne vadă, obiectă ea.

– Bine, vin eu sus.

Craig manevră barca spre câteva trepte de piatră, o legă de o altă baba și urcă. Purta o cămașă albastră, descheiată la gât, și o pereche de pantaloni scurți, cândva albi, acum mânjiți de unsoare și mâl. În timp ce păși pe lângă ea, espadrilele îi clefăiau de apă.

– Unde ți-ai dat întâlnire cu Mervyn? întrebă Grentha.

– Pe digul principal. Nu mă așteptam să vină atât de curând.

– Mai întârzie. Cred că va ajunge în câteva minute.

Craig propuse să se așeze pe o bancă de piatră, de unde-l puteau zări pe Mervyn când sosea.

– Ce fel de ambarcațiune vrea? o întrebă el pe Grentha.

– N-am idee.

– Mică, mare? Cu vele, cu motor, și cu una și cu alta? Iaht de croazieră, cu cabină?

Grentha clătină din cap

– Nu știu...

Privind-o lung, Craig se încruntă iritat.

– Ei, trebuie să se hotărască, înainte de a discuta cu cei care închiriază.

– Ți-am spus, repetă ea, abia i-a venit ideea și încă nu s-a gândit la detalii.

– Atunci, sper că nu va trebui să vin și eu cu voi. Știi, măcar, care-i prova și care pupa?

Grentha îi adresă un zâmbet rece.

– Da, pupa e aia ascuțită, iar aia boantă-i prova. Sau invers?

Posomorât, Craig dădu din cap.

– Mai invers de-atât nici nu se putea, din moment ce orice barcă are numai două capete.

– Cu bârna-n mijloc, adăugă Grentha, privind în depărtare.

Când întoarse capul, observă că o privea cu răbdare, ca și cum ar fi fost un copil năzuros sau un cățel prea jucăuș.

– Nu-ți face griji pentru noi, îl liniști ea. Măcar știu să vâslesc.

– Tare m-aș mira să nu puneți nava cu fundul pe uscat.

Trecu o jumătate de oră, trecu o oră – iar Mervyn, nicăieri.

– Îmi pare rău, se scuză Grentha. Probabil a fost reținut pe neașteptate undeva.

– Nu contează, răspunse binevoitor Craig.

– Dar îți pierzi timpul...

O privi din nou cu acea expresie îngăduitoare.

– Serios? De unde știi ce-aș fi făcut dacă nu aveam întâlnirea asta?

Dacă acesta era stilul lui sâcâitor de a flirta cu ea, ar fi fost bine să-i mute gândul. Grentha n-avea de gând să se lase atrasă în plasa seducției lui, numai fiincă era englez. Hotărâse ca nimic să nu tulbure armonia calmă a colaborării ei cu Mervyn.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc în oraș și să-l caut, spuse ea.

– Știi unde să-l cauți?

Grentha ezită.

– S-ar putea să fie în piazza.

– Urma să treacă pe la apartamentul nostru, să-l vadă pe Joseph?

– Nu știu.

Craig mormăi exasperat.

– Nimic nu știi! Chiar nu te interesează ce se întâmplă în jurul tău?

– Poate că-mi văd de treburile mele, răspunse tăios Grentha. Nu, te rog să mă scuzi. Vreau să zic, nu l-am întrebat pe Mervyn unde se ducea fiindcă-mi spusese că intenționa să vină aici cât de curând posibil.

– Nici o problemă. Oricum, și eu ți-am reproșat că „nu știi nimic", așa că suntem chit. Cel mai bine ar fi să mergem la o cafenea din apropiere, de unde voi telefona la apartament, ca să aflu dacă e acolo.

Grentha îl însoți la o cafenea și așteptă. Când reveni, Craig clătină din cap.

– Nu răspunde nimeni. Poate l-a luat pe Joseph și s-au dus în altă parte.

– Hm... Dar mai e și tortul... mormăi ea.

– Tortul? Ce tort?

– O comandă specială pentru Oriella. Vine mâine acasă.

Expresia lui nedumerită fu atât de comică, încât Grentha izbucni în râs.

– Oriella e fata contesei, urmează să se întoarcă mâine de la Roma, iar mama ei a comandat un tort special, pe care trebuie să-l duc la vilă.

– Acum unde e?

– În mașina lui Mervyn.

Craig se plesni peste frunte.

– Am nevoie de mai mult decât o cafea. Numai o tărie mă poate face să înțeleg povestea asta ca a lui Alice în Țara Minunilor. Fără îndoială, Mervyn a fost răpit, iar acum infractorii înfulecă tortul.

– Cred că există o explicație simplă, spuse ea, deși începea să se îngrijoreze.

Dar când trecu încă o oră, tot fără ca Mervyn să apară, problema începu să devină serioasă.

– Îmi pare atât de rău, îi spuse Grentha lui Craig. Mulțumesc pentru cafea. Mă duc în piazza principală, ca să văd dacă nu-i acolo.

– Și dacă nu-l găsești?

– Atunci, am să mă întorc la Montori cu un taxi.

– Vin și eu cu tine, ca să căutăm prin localurile lui favorite.

– Dar nu vreau să-ți răpesc din timp, obiectă ea. Deja am abuzat...

– Te asigur că nu am nimic mai bun de făcut în acest moment, o întrerupse Craig.

Îi era mai ușor să-i accepte oferta decât să mai discute în contradictoriu. Dacă Mervyn avea probleme, atunci ajutorul lui Craig putea fi util.

Căutară împreună pe străzi și prin cafenele, pe Strada Marchitanilor, dar nu-l găsiră nicăieri.

– Nu crezi că... poate... la spital...? propuse Grentha. Dacă a avut un accident?

Craig clătină din cap.

– Am fi auzit, cu siguranță, dacă un americano era implicat într-un accident. În fiecare cafenea am fi aflat câte o altă variantă.

Grentha se uită la ceas. Era aproape ora cinci.

– Mai bine telefonez la vilă, ca să întreb dacă nu cumva s-a întors.

Craig se oferi să dea el telefon. O servitoare îi spuse că Signor Egerton nu se întorsese.

– Ai de lăsat vreun mesaj? o întrebă Craig pe Grentha.

– Da. Spune-i că voi ajunge acasă peste vreo două ore. Vorbești italiana mai bine ca mine.

După ce Craig termină convorbirea, Grentha îi mulțumi.

– Acum iau un taxi.

Alene, Craig răspunse:

– Dacă te tentează o plimbare cu barca până acasă, te pot duce eu. Te asigur că știu cu care parte trebuie să meargă înainte.

Grentha râse.

– Sper!

Totuși, ezita. Îl cunoscuse pe Craig doar în treacăt și, până în acea după-amiază, nu fuseseră decât simple cunoștințe, dar între timp relația lor părea să fi devenit mai puțin formală. O criză minoră netezise drumul spre o amiciție plăcută. Totuși, nu îndrăznea să avanseze prea repede.

– Cu barca nu va dura mai mult? întrebă ea, amânând luarea unei decizii. Trebuie să ocolești peninsula.

– Îndrăznesc să spun că, dacă-mi pun mintea, pot ajunge înaintea taxiului, răspunse el aruncându-i o privire piezișă. Dar, desigur, decizia îți aparține numai ție.

Grentha îi simți tonul provocator.

– Bine, vin, acceptă ea.

Craig o conduse pe străzile abrupte ale portului, o ajută să coboare în barcă și porni. Aproape imediat, Grentha își regretă hotărârea. Deși barca pneumatică avea motor exterior, probabil că drumul avea să dureze mult mai mult decât cele două ore în care ar fi ajuns cu taxiul.

După ce ocoli printre câteva iahturi elegante și alte vase de croazieră, Craig opri lângă un iaht vopsit crem.

– A, nu știam că la nava asta frumoasă te refereai, spuse Grentha.

– Ce credeai, că voiam să te duc până acolo cu șalupa?

– Da. N-ai spus nimic despre un iaht.

– Poate că mi-a fost teamă, în caz că-ți imaginai cine știe ce palat plutitor, ca ale marilor magnați. Oricum, l-am închiriat numai pentru vara asta.

Cu ajutorul lui, Grentha se urcă la bord. Craig începu să lege barca la pupa și să ridice ancora.

– Dacă te deranjează vântul, după ce trecem de cap, avem și un mic salon, îi spuse el, în timp ce pornea motorul.

– Deocamdată rămân aici.

Era evident, că nu intenționa să folosească velele, ci numai motorul auxiliar, așa că Grentha n-avea să stea în calea vreunui ghiu.

Noua vedere spre coastă, cu falezele sale abrupte, albastre ca ardezia, o fascina.

– Cred că ai fost la Capri? întrebă el, în timp ce cârmea printre insulă și continent.

– Da, de două ori. Dar mi-ar plăcea să stau mai mult timp acolo. Să mă plimb, să explorez... Încă n-am văzut nici măcar Grota Albastră.

– Dacă vrei să vezi culorile, trebuie să fii acolo la o anumită oră.

– Cred că ai călătorit mult prin partea asta a Italiei. De când lucrezi aici?

– De doi ani.

Ceva din tonul lui Craig o făcu să nu-i mai pună întrebări despre situația lui, așa că rămase tăcută, în timp ce ocoleau Capul Campanella. Grentha îi privea mâinile pe timonă și părul șaten des, fluturat de vânt. Poate că trebuia să se concentreze la cârmă și nu-i plăcea să fie pisat cu întrebări fără rost.

Privi spre coastă, căci încă nu văzuse Positano și Amalfi de pe mare. Acum i se părea incredibil că hotelurile și casele se puteau ține pe pantele acelea abrupte, fără să cadă unele peste altele.

Când se apropiară de Montori, Craig spuse:

– Dacă pot ajunge la capătul digului, poate reușesc să te debarc fără a mai folosi șalupa.

Doi băieți zâmbitori fură încântați să prindă parâmele și să le lege.

Grentha coborî pe mal, dar Craig rămase la bord.

– Își sunt foarte recunoscătoare, spuse ea. Mulțumesc pentru deranj.

– N-a fost nici un deranj, signorina. Oricând la dispoziția dumitale.

Grentha știa prea bine că nu trebuia să ia în serios aceste ultime cuvinte.

– Sper să-l găsești pe Mervyn acasă, întreg, mai strigă Craig după ea, în timp ce Grentha pornea în lungul digului.

Când întoarse capul, văzuse că plecase deja, întorcând iahtul spre Sorrento. Îi făcu cu mâna, dar Craig nu-i răspunse. Probabil n-o văzuse.

În timp ce urca spre vilă cu taxiul, Grentha se gândi la neașteptatele evenimente ale după-amiezii și făcu un efort pentru a recunoaște că fusese egoistă. Ar fi trebuit să-l caute mai insistent pe Mervyn.

Taxiul intră pe poarta vilei, iar Grentha văzu ușurată mașina lui Mervyn în față.

În timp ce plătea cursa, contesa apăru grăbită.

– N-ai pățit nimic? E totul în regulă?

– A, n-am nimic, răspunse Grentha. Dar Mervyn...?

– A fost foarte neliniștit.

Mervyn ieși și el.

– Ce ți s-a întâmplat? Te-am căutat peste tot!

Explicațiile care urmară dezvăluiră că trecuseră unul pe lângă altul fără să se vadă.

– Am umblat prin tot portul, declară Mervyn, dar nici urmă de voi!

– La ora aia eram deja la cafenea, cred, dar ne-am uitat foarte atenți – mai puțin în cele câteva minute când Craig a telefonat la apartament.

– A, înseamnă că atunci am trecut eu pe-acolo. Sper că nu s-a supărat.

– Nu, așteaptă cu plăcere să vă întâlniți altă dată.

După o scurtă pauză, adăugă:

– M-a adus acasă cu iahtul lui.

– Păcat c-am pierdut ocazia. Poate-aș fi învățat câte ceva despre navigație.

Grentha zâmbi.

– A folosit motorul auxiliar. Vântul nu bătea în direcția dorită. Și tortul? L-ai adus cu bine acasă?

Mervyn mormăi.

– Nu știam că era atât de mare. De două ori era să cadă de pe banchetă, la curbe.

– Da, ar fi trebuit să fiu cu tine, ca să-l țin, recunoscu Grentha. Mă rog, am ajuns toți cu bine, tu, eu și tortul. Acum trebuie să mă schimb pentru cină.

Mervyn se mulțumi să dea din cap, fără să răspundă. În timp ce urca spre camera ei, Grentha simți nemulțumirea care plutea în aer. Aventura ei de după-amiază începea să arate ca o escapadă cu un bărbat pe care abia îl cunoștea. Și totuși, nici Mervyn nu-și prea dăduse silința. Se întorsese acasă abandonând-o acolo, fără măcar să știe dacă nu cumva căzuse în mare, sau fusese răpită prin cine știe ce gang întunecos.

Reflectând astfel, Grentha începu să-l învinuiască pe Craig Burnell, pentru fisura oricât de slabă care părea să se fi produs în armonioasa ei relație cu Mervyn. Pe viitor avea să fie mai prudentă cu invitațiile lui Craig.

Când termină de îmbrăcat, ieși pe balcon să savureze câteva momente parfumurile florilor din grădină. Cineva cânta la mandolină, iar Grentha rămase să asculte melodia blândă și tandră care plutea prin văzduh. În sfârșit, intră în cameră, întrebându-se într-o doară cine cânta.

Capitolul 2

Oriella se întoarse acasă de la Roma a doua zi, povestind entuziasmată despre festivitățile la care participase și despre petrecerile și dansurile unde se distrase – sau, dimpotrivă, îi fuseseră repartizați parteneri nesuferiți.

În seara aceea, la cină, contesa îi puse tot felul de întrebări, la care Oriella dădu uneori răspunsuri hilare.

– Ce-ați mai fi râs să ne fi văzut împreună, tânărul acela atât de înalt, și eu, pe tocuri, ridicându-mă pe vârfuri ca să-i văd și altceva decât nasturii cămășii!

Oriella nu avea cu mult peste un metru cincizeci, iar partenerul ei fusese un scandinav extrem de înalt. Se vedea clar că-și moștenise mult mai mult mama italiancă decât tatăl american, având o față armonios formată, cu ochi căprui luminoși și părul ca un nor moale și negru. Pe lângă colorația vie a Oriellei, Grentha se considera cam insipidă, cu pielea ei deschisă, părul blond și ochii cenușii. Din partea ei, Oriella îi invidia adesea picioarele lungi și suple.

– Îți stă atât de fermecător în costum de baie! îi spusese ea la un moment dat.

Acum, însă, contesa era în alertă.

– Ai ajuns să stai atât de aproape de bărbatul acela încât îi atingeai cămașa? întrebă ea cu teamă.

– În timpul acelui dans, da, răspunse fericită Oriella. Dar pe urmă am dansat mai îndepărtați, doar ținându-ne de mâini.

Mama ei nu fu prea convinsă de această nouă dezvăluire.

– Cred că n-am să te mai las la Roma, cu mătușa și verii tăi, dacă n-au mai multă grijă de tine.

– Of, mamă, zău așa, am fost foarte cuminte, în toate sensurile, pe cuvântul meu! declară Oriella. Și mai trebuie să-ți amintești și că sunt pe jumătate americancă, așa că nu pot fi timidă și sfioasă ca fetele de-aici, dacă un tânăr îmi dă atenție.

Din partea cealaltă a mesei, Mervyn îi zâmbi aprobator.

– Tot farmecul ambelor naționalități, murmură el.

Contesa îi aruncă o privire tăioasă, dar conchise că nu era decât una dintre frecventele remarci galante ale lui Mervyn.

– Și tu, Grentha? o întrebă Oriella. Ce festivități au avut loc aici în lipsa mea? O, nu e nevoie să-mi spui. Cunosc deja lungul șir de gale și festas din fiecare seară, râse ea. Tu și Mervyn ați stat la birou, cu nasurile îngropate în cărți și hârtii.

– Nu tot timpul, interveni pe neașteptate contesa. Grentha și-a făcut un nou prieten, un englez, care are un iaht și o invită la plimbări plăcute pe mare.

Grentha zâmbi.

– N-am făcut decât o singură plimbare până acum. Ieri m-a adus înapoi de la Sorrento.

– Dar e foarte interesant! Cum îl cheamă? Trebuie să-l cunosc pe acest englez. Arată bine?

– E prieten cu Mervyn, răspunse Grentha.

– Și e foarte urât, adăugă contesa. E un pitic cu fața schimonosită și fără dinți în gură.

Mervyn se rezemă de spătar, râzând.

– Zău așa, Contessa, mi-o plătiți cu aceeași monedă!

Oriella se uită de la unul la altul.

– Atunci, înseamnă că are caracter nobil și maniere elegante, altfel Grentha nu s-ar fi urcat pe iahtul lui.

Această apreciere la adresa lui Craig o făcu pe Grentha să râdă. În ajun, manierele lui nu păruseră deloc elegante, iar unele dintre comentarii fuseseră aproape brutale. Cât despre noblețea de caracter, încă nu-i putea judeca această latură.

– Ai răbdare, Oriella, o sfătui Mervyn. Probabil va veni la cină curând și atunci, fără îndoială, ai să-l cunoști.

– Dacă e într-adevăr pitic, voi fi mai înaltă decât el și n-am să-i văd golurile dintre dinți, ci am să-i ascult glasul fermecător în timp ce-mi va citi poezii.

Mervyn și Grentha râseră din nou, în timp ce ochii negri ai Oriellei străluceau neîncrezători. La douăzeci de ani, avea o anumită distincție tinerească și talentul de a face față unor situații pe care Grentha le-ar fi găsit dificile, așa că nu se lăsa amăgită de descrierile ridicole ale bărbaților.

* * *

Peste câteva zile, Mervyn o anunță pe Grentha că stabilise o nouă întâlnire cu Craig.

– De data asta, aici, în Montori. A spus că are niște treburi în oraș și ne vom întâlni mâine seară, la hotelul Excelsior.

– Încă mai vrei să vin cu tine ca să discutăm despre iaht?

– Sigur că da. De ce nu?

– Nu mă pricep deloc la ambarcațiuni.

– Atunci, putem învăța amândoi câte ceva de la Craig, replică netulburat Mervyn.

Grentha nu era sigură în ce măsură voia să-și cultive relațiile cu Craig, dar nu avea nici un motiv de a refuza întâlnirea.

Auzind despre întâlnire, Oriella declară că voia să vină și ea.

– Țin neapărat să-l văd pe monstrul ăsta fermecător despre care vorbiți cu toții.

Mervyn nu păru prea încântat.

– Atunci, te rog, promite-mi că n-ai să ne întrerupi discuțiile de afaceri.

Indignată, Oriella făcu ochii mari.

– Am să stau cuminte ca un șoricel.

Această promisiune o făcu pe Grentha să râdă. Oriella ar fi trebuit să fie sau bolnavă, sau doborâtă de cine știe ce mare tragedie, ca să tacă mai mult de două minute.

Craig îi aștepta la o masă de pe terasa hotelului Excelsior. Mervyn i-l prezentă Oriellei, apoi comandă vin.

Ținându-se de cuvânt, Oriella rămase tăcută în timp ce cei doi bărbați începeau să discute despe avantajele iahturilor de croazieră sau ale velierelor.

– Te-aș putea duce la Capri, unde e un meseriaș foarte priceput. Îți va cere o sumă absolut rezonabilă. Dar trebuie să fii conștient că suntem în plin sezon și nu prea vei avea de unde alege.

– Nu contează, răspunse Mervyn. Voi lua ce se găsește, numai să mă pot descurca.

Craig aruncă o privire spre Grentha.

– Să ai grijă dacă o iei pe domnișoara Corbett cu tine. Nici nu știe care-i prova și care pupa.

– Dar știe să înoate, replică Mervyn. Așa că, dacă răstorn nava sau ne scufundă o furtună, mă va salva și pe mine, nu numai pe ea însăși!

– Mă întreb dacă e înțelept ca un bărbat să se bazeze pe o femeie ca fiind capabilă – sau dispusă – să-l salveze de la înec, comentă Craig, cu o nouă privire piezișă spre Grentha.

– Depinde cine e bărbatul, ripostă ea.

Oriella, considerând că discuția de afaceri luase sfârșit, interveni:

– Grentha e ca un pește în apă – mai mult, ca o sirenă!

Craig se lăsă pe spate cu scaunul, chipurile speriat.

– Nu mai spune! Te rog, nu vorbi despre sirene în apele astea. Nu știi că Golful Neapole mai e cunoscut și ca Golful Sirenelor?

Oriella îi aruncă o privire amuzată, cu ochii ei luminoși.

– S-ar putea să nu te pască nici un pericol din partea sirenelor, spuse ea cu subînțeles.

– Mulțumesc, zâmbi Craig. Știu ce vrei să spui. Sirenele nu și-ar bate capul cu mine.

– Totuși, nu arăți chiar atât de îngrozitor pe cât am auzit, continuă fata.

– Zău? Și ce-au spus despre mine?

Oriella afișă cea mai înțepată expresie.

– Am fost învățată să țin secret ceea ce se spune despre oameni în lipsa lor.

– Dar asta nu te împiedică să le ațâți curiozitatea.

– N-a fost nimic, interveni Mervyn. O glumă. Contesa a întrebat despre tine și... a, să nu uit. Ești invitat la cină într-o seară din săptămâna viitoare. Când era vorba, Grentha, marți?

– Da.

– Marți voi fi acolo, promise imediat Craig. Trebuie să primesc provocarea și să aflu ce defăimări am suferit.

Grentha începea să-și formeze propria ei părere despre acel tânăr plin e sine căruia îi era atât de ușor să se angajeze în dueluri verbale cu fetele. Se vedea clar că-l atrăgea orice tânără rezonabil de arătoasă care intra pe orbita lui, iar Oriella, cu fermecătoara ei piele ca smântâna și gura apetisantă, nu făcea în nici un caz excepție.

– De ce zâmbești? o întrebă Mervyn pe neașteptate.

Fu scutită de nevoia de a răspunde, căci în acel moment formația de mandoline care cânta în piazza în fiecare duminică seara atacă o cantonetă napolitană veselă.

Între timp se ocupaseră toate mesele de la Excelsior și de pe celelalte terase. Tutungiul își instalase deja nevasta și fiica pe scaune, în fața tutungeriei, iar la începutul primei melodii farmacistul, care vindea și suveniruri la prăvălia din colț, îi urmă exemplul. Trupeșa lui soție și cele trei fete fură curând înconjurate de vecini și prieteni, în timp ce farmacistul aducea alte scaune din casă.

Grentha era intrigată de acest ritual și atmosfera neinhibată a acelor mici întruniri ale vecinilor, ca să bârfească și să se distreze.

În spațiul liber al pieței, oamenii stăteau câte doi, trei, sau se plimbau încet încoace și-ncolo.

Numărul cântăreților la mandolină varia. Uneori erau numai trei sau patru, mai ales în serile de miercuri, când dădeau recitalul de la mijlocul săptămânii, dar acum Grentha numără nouă, cu vârste între optsprezece ani, cât păreau să aibă doi dintre băieții cei mai tineri, și etatea unor bunici bătrâni. Cu excepția serilor de gală, când cântau la diverse instrumente, de obicei în stil jucăuș, se mărgineau la mandoline, producând o gamă considerabilă de armonii.

– Formația noastră de mandoline e celebră, îl informă Oriella pe Craig.

Acesta zâmbi provocator.

– Nu știu dacă se poate compara cu cea din Sorrento.

Buzele Oriellei se răsfrânseră cu dispreț.

– Habar n-ai ce vorbești. Cea din Montori e vestită și întotdeauna o învinge pe cea din Sorrento la concursuri.

Imediat, Craig se dădu bătut și o întrebă pe Oriella ce părere avea despre Pompei.

– Evident, am fost acolo de multe ori, răspunse ea. Dar ultima dată mi-am luxat glezna. Pietrele din pavaj erau foarte denivelate.

– Poate ar fi bine să te încalți cu pantofi mai potriviți. De asemenea, îi voi instrui pe săpători să niveleze terenul. Data viitoare când vii, să mă

anunți, și te voi conduce la unele dintre cele mai noi descoperiri. Și pe dumneata, domnișoară Corbett, adăugă el, cu întârziere, spre Grentha.

Oriella râse.

– Așa o numești, „domnișoară Corbett"? Mi se pare prea formal. Cu toții trebuie să fim buni prieteni, iar nouă te rog să ne spui „Oriella" și „Grentha". Pentru mine, Craig e un nume dificil, mai puțin melodios decât cele italienești.

– Îmi pare rău. Părinții mei ar fi trebuit să se gândească mai bine, dar n-au prevăzut că s-ar putea să-mi petrec o parte din viață în compania unor ștrengărițe italiene.

– Te rog să nu uiți că sunt pe jumătate americană, îi reaminti ea.

– Atunci, Mervyn e mai capabil decât mine să se ocupe de jumătatea aceea, replică el.

Mervyn îi aruncă Oriellei o privire binevoitoare.

– Pe mine jumătatea italiană e cea care mă sperie.

Oriella clătină din cap cu tristețe.

– Orice-aș face, o jumătate din mine e vinovată, oftă ea.

După vreo oră, Mervyn sugeră că era timpul să plece acasă, așa că porniră spre locul unde Craig își parcase mașina.

– Vă pot duce pe toți până la vilă? îi invită el.

– Mulțumim, dar și eu sunt cu mașina, răspunse repede Mervyn.

Grentha înțelese că lui Craig i-ar fi făcut plăcere s-o ducă pe Oriella acasă, urmați de ea și Mervyn. Dar, după un moment de ezitare, Craig se așeză la volan, promițând să în marțea următoare avea să sosească punctual la cină.

– Are mult farmec, își dădu Oriella verdictul în timp ce Mervyn pornea înapoi spre vilă. Îl placi, Grentha?

Întrebarea ei atât de directă nu o stânjeni pe Grentha, care-și formase deja o opinie despre Craig.

– Da, e un companion plăcut, confirmă ea pe un ton indiferent.

– Trebuie să cultivăm relațiile cu el. Ne poate plimba cu iahtul, iar când Mervyn va închiria și el unul o să avem mai multe posibilități de a ieși pe mare.

* * *

Când inventarul existent al tuturor pieselor de mobilier și artă le-a fost predat lui Mervyn și Grenthei, amândoi au fost șocați de proporțiile lui. Erau trei volume mari și groase, cu pagini scrise mărunt, suficiente pentru a descuraja pe oricine avea sarcina de a-l rescrie, verifica și completa.

– Mamă-mamă! murmură încet Mervyn. N-aveam idee în ce ne-am băgat.

– Nici eu, răspunse Grentha. Nu știu cum vom deosebi un obiect de sticlă de altul. Cu tablourile e relativ ușor, dar mobila, ornamentele și celelalte... o să dureze o viață de om!

Mervyn își rezemă bărbia în pumn, zâmbind.

– O viață...! repetă el. Mă întreb... s-ar putea ca o viață trăită în ambianța asta să aibă avantajele ei. Aici, viața decurge într-un ritm mult mai lent decât acasă. Simți că ai timp să te uiți în jur, să faci lucrurile pe care ți le-ai dorit dintotdeauna și niciodată n-ai apucat.

– Dar credeam că viața ta într-o universitate americană e ferită de agitația lumii de-afară, nu?

– Și eu am crezut la fel, până am ajuns aici. Cred că Italia și clima ei m-au mai înmuiat. Hai, mormăi el, să ne-apucăm de treabă, iar peste inventare ne vom uita după aceea.

În timp ce bătea la mașină cópii după scrisorile primite de Simon Hartford Stratton de la prietenii lui din diverse părți ale lumii, Grentha reflectă că Mervyn se bucura în sinea lui că avea ocazia de a sta mai mult la Montori, sau cel puțin în Italia. Fie ezita să se întoarcă în America, pentru a se confrunta cu situația de-acolo, fie cine știe ce legătură strânsă îl îndemna să rămână pe loc cât mai mult timp posibil.

În ceea ce-o privea pe ea, se convinsese deja că ar fi fost mulțumită de orice amânare a plecării din Montori, dar apoi își spuse că și ea putea fi o victimă a climei blânde și a vieții în condiții de lux.

Se concentră asupra scrisorilor, cu atât mai mult cu cât în seara aceea urma să vină Craig la cină și, deci, trebuia să termine la timp. Joseph telefonase ca să se scuze pentru că nu putea veni.

Când se duse în camera ei pentru a se îmbrăca, văzu că pe pat erau întinse mai multe rochii. Evident, contesa și Oriella aveau cameristele lor personale, iar Grentha o primise pe Anna, o fată de vreo șaptesprezece ani, care fusese avansată dintr-o funcție inferioară și trebuia să-și învețe atribuțiile practicând cu o vizitatoare mai puțin importantă a casei.

Grentha alese o rochie nouă de bumbac gri, cu spirale de culoarea lavandei și pete bej.

– O port pe asta azi.

În ochii negri ai Annei se ivi mirarea.

– Dar astă seară vine un signore englez! N-o purtați pe asta? întrebă ea, arătând o rochie lungă albă cu roz, pe care Grentha și-o cumpărase de la Neapole și o păstra pentru ocazii deosebite.

Grentha clătină din cap.

– De asta s-ar putea să am nevoie numai cu un prilej realmente grandios.

Anna ridică din umeri și, peste câteva momente, cineva bătu la ușă. După ce schimbă câteva fraze în șoaptă, Anna îi spuse Grenthei că Signorina Oriella o ruga s-o ajute să-și aleagă rochia pentru seara aceea.

Pe patul, fotoliile și multe alte mobile din camera Oriellei erau întinse peste o duzină de rochii. Oriella, înfășurată într-un șal subțire, stătea în mijlocul camerei.

– Grentha, ajută-mă să-mi aleg o rochie potrivită, te rog.

Imediat, însă, îi văzu îmbrăcămintea modestă.

– Dar... încă nu ești gata?

– Ba da, sunt gata.

– Bine, dar rochia asta e... atât de simplă! Da, este elegantă ziua, când bați la mașină, dar... și pentru cină?

Grentha râse.

– Mă rog, astă seară nu dăm un dineu de gală. Vine numai Craig. Nu se va aștepta să arătăm ca niște ducese.

Privirea perplexă a Oriellei parcurse din nou diversificata gamă de rochii.

– Ia-o pe cea care-ți place ție cel mai mult, o încurajă Grentha. Întotdeauna trebuie să te simți bine în hainele pe care le porți.

Oriella alese o rochie albă de șifon cu volane, decolteu larg și un cordon cu model pretențios, petunia cu auriu.

– Asta...? întrebă ea cu teamă.

– Neapărat, fu Grentha de acord. Îți stă foarte bine și are un aspect tineresc.

Oriella îi făcu semn cameristei să pună la loc celelalte rochii.

– Dar și tu, Grentha, trebuie să porți ceva mai... mai...

– Mai sofisticat? Nu e nevoie, asta-mi convine de minune.

Și totuși, mai târziu, când intră în micul salon unde se serveau aperitivele, Grentha văzu că Leonora era drapată în catifea de un trandafiriu intens și-și pusese colierul de cuarț cu diamante.

Craig sosise deja și conversa cu Oriella, care-i vorbea cu capul ridicat, astfel încât îi ieșea în evidență curba grațioasă a gâtului. Buzele i se arcuiseră într-un zâmbet. Grentha avu impresia că putea să vadă atracția dintre acei doi tineri care se întâlneau doar pentru a doua oară, iar scena i se întipări irevocabil în memorie.

Ridicând privirea spre ea, Craig o salută cu un Buona sera curtenitor, părând un moment pe punctul de a-i săruta mâna, după care se răzgândi. Fără îndoială, o salutase deja pe contesă cu ceremonia cuvenită.

– L-am invitat pe Craig la un scurt tur prin unele dintre camerele de-aici, îi explică Mervyn. N-avem timp să-i arătăm totul.

– Dar ceea ce am apucat să văd e splendid și interesant, adăugă Craig. Nu știam că vila Stratton conține atât de multe piese de mare valoare. Și vila e foarte frumoasă.

– Dar consumă o mulțime de bani, comentă contesa.

Mervyn îi zâmbi lui Craig, cu o expresie de avertisment.

– Desigur, confirmă acesta pe un ton firesc. Dar multe obiecte frumoase sunt indestructibile, după cum am constatat de-atâtea ori la Pompei și în alte locuri.

Pericolul trecuse pentru moment, căci Craig schimbase subiectul, vorbind despre domeniile mai largi pe care le cunoștea cel mai bine.

În timpul cinei, contesa îi puse câteva întrebări despre munca și excavațiile lui.

– Lucrați ca un miner?

– Nu tocmai. Săpăturile le fac alții. De fapt, guvernul italian nu permite ca străinii să participe. Italia are propriii ei experți și specialiști în excavații. Sarcina noastră – de colaboratori internaționali – constă în a desena sau fotografia noile descoperiri, a scrie despre ele și a ne trimite rapoartele la muzee sau celelalte autorități care ne controlează.

Contesa ridică din umerii ei grațioși.

– Nu mi se pare o muncă prea grea.

– Dar, mamă, Craig trebuie să fie foarte inteligent! protestă cu aprindere Oriella. Trebuie să știe totul despre oamenii care și-au construit casele la Pompei și le-au zugrăvit!

Craig, așezat între mamă și fiică, îi mulțumi Oriellei pentru felul însuflețit în care îi luase apărarea, apoi se întoarse spre contesă:

– Cred că încă nu știm prea multe despre oameni și casele lor, dar învățăm tot timpul. Cel mai important e că, sub cenușa Vezuviului, s-au conservat atât de multe. Alte situri au fost distruse ori s-au degradat, din diverse motive, de-a lungul secolelor. Prin toată Italia, ba chiar în toată Europa și în alte zone, probabil, oamenii au luat templele ruinate drept cariere de piatră și s-au servit pentru propriile lor construcții.

– Ceea ce a îngreunat cu atât mai mult munca arheologilor, interveni și Mervyn. Ce crezi, există vreo șansă pentru ca unui neofit ca mine să i se permită să lucreze la unul dintre situri?

Craig stătu pe gânduri câteva momente. Apoi spuse:

– Probabil nu la Pompei, dar dacă te interesează, se fac unele excavații la Paestum, lângă Salerno. S-ar putea să merite. Prietenul tău american, Joseph, se gândește să petreacă acolo câtva timp, nu peste mult. Ce-ar fi să discuți cu el?

– Cred că așa voi face. Dacă-mi rămâne timp, mai bine zis.

Restul serii trecu în liniște, iar Craig, însoțit de Mervyn și Oriella, mai inspectă câteva saloane pe care nu le văzuse, în timp ce Grentha stătea cu contesa.

– Deci, tânărul arată normal, la urma urmei, comentă Leonora cu un zâmbet.

– V-ați așteptat la altceva? o întrebă Grentha.

– Firește că nu. E foarte atrăgător, dar nu vreau ca Oriella să fie prea atrasă de el. E atât de tânără și, în situația în care ne aflăm, trebuie să găsească o partidă bună. Oare acest tânăr englez e cumva bogat?

Grentha clătină din cap.

– Nu știu nimic despre familia lui, dar nu cred că are avere.

– Totuși, nu voi lua măsuri prea aspre ca s-o opresc pe Oriella. Trebuie să învețe să cunoască bărbații și n-o poate face dacă-i ordon să stea lângă mine acasă, împiedicând-o să se mai distreze și ea puțin – dar discret, înțelegi...

– Cred că aveți o atitudine foarte înțeleaptă, comentă Grentha. Împotrivirea acționează întotdeauna ca un bumerang și, când o fată e împiedicată să se întâlnească cu un anumit bărbat, nu face decât să-l zeifice.

Contesa dădu din cap, înțelepțește.

– Și tu judeci cu cap. Încă nu te bate gândul măritișului?

– Încă nu.

– Poate că vei ajunge, cu timpul, să-l privești pe Mervyn ca pe un posibil soț? Aveți atât de multe în comun. E cam bătrâior pe lângă tine, dar uneori asta ajută ca un mariaj să fie cu atât mai fericit.

– Am douăzeci și doi de ani, spuse Grentha. Mervyn are în jur de treizeci și cinci, însă nu e vorba numai de vârstă. Țin foarte mult la el și-mi place să lucrăm împreună, dar nimic mai mult.

Nu adăugă că avea pentru Mervyn aceleași sentimente ca pentru un unchi tânăr sau un frate mult mai mare.

Când în sfârșit Craig, Oriella și Mervyn reveniră, Craig vorbi despre posibilele aranjamente pentru a-l duce pe Mervyn la Capri, în căutarea unei ambarcațiuni potrivite.

– Va fi o călătorie doar pentru bărbați? se interesă Oriella.

Craig se întoarse spre ea.

– Cu ce vei contribui la discuția noastră despre nave și prețuri?

Bărbia Oriellei se înălță.

– Nu e nevoie să fim prezente la discuție. O vom lăsa în seama voastră, iar noi două vom hoinări pe insulă. Apoi, luăm cu toții cina acolo și ne vom întoarce acasă la lumina lunii.

* * *

Totuși, planul Oriellei nu s-a putut împlini, căci Craig și colegii lui au devenit dintr-o dată foarte ocupați cu unele descoperiri noi, petrecându-și aproape tot timpul la acel sit.

Peste câteva zile, Craig dădu telefon ca să se scuze.

– Îmi pare rău, dar nu-mi mai văd capul de treburi. Până și noaptea fac fotografii, cu blitzul, ca să nu ne scape nici un detaliu.

– Nici o grijă, îi răspunse Mervyn. Când ești liber, anunță-mă și-o să aranjăm noi ceva.

Oriella îi destăinui Grenthei suspiciunile ei.

– Ăștia ticluiesc ceva, spuse ea pe un ton dramatic. Vor să scape de noi.

Grentha ridică din umeri.

– Uneori, bărbaților le place să fie singuri când iau hotărâri importante. Sau, nu tocmai singuri, dar fără femei care să-i bată la cap.

– Dar am promis că nu ne amestecăm! se tângui Oriella. Nu vrem decât o croazieră până la Capri.

Într-o dimineață, peste alte câteva zile, Mervyn intră în bibliotecă având aerul unui copil care o fost prins furând din frișcă.

– Am închiriat o navă, anunță el.

– Când? În dimineața asta?

Grentha se uită la ceas, care arăta unsprezece și jumătate.

Mervyn dădu din cap.

– Craig mi-a telefonat aseară, târziu, și s-a oferit să mă ducă la Capri azi în zori, dacă voiam să-l însoțesc. Așa că am primit bucuros și am închiriat un mic vas de croazieră cu cabină, pentru tot restul verii.

Grentha începu să chicotească.

– Vânt din pupa și Dumnezeu să-ți binecuvânteze nava și pe toți cei ce vor naviga cu ea, dar tu și Craig veți avea nevoie de niște scuze beton-armat, ca s-o înduplecați pe Oriella!

– Da, știu.

Mervyn trânti niște hârtii pe birou.

– S-ar putea ca în curând să mergem pentru mai mult timp la Capri, savurând excursia fără a ne pierde timpul cu negocieri prin porturi.

– Câtă dibăcie! râse Grentha. Cine-a venit cu ideea asta? Craig?

Îl văzu pe Mervyn dând din cap, amuzat.

– Da, bineînțeles. Probabil cunoaște zeci de moduri diferite de a preîntâmpina criticile femeiești.

Când auzi despre vasul lui Mervyn, Oriella își aruncă brațele spre cer, cu un gest dramatic.

– Poftim! Am știut eu! Of, bărbații! Cum ai putea să ai încredere în ei?

– Dar Craig a promis, repetă împăciuitor Mervyn.

– A promis? repetă Oriella cu dispreț fin. Promisiunile lui sunt la fel de fragile ca paharele de vin. Va trebui să plătească scump

păcăleala asta. Nu trebuie numai să mă ducă la Capri, ci și la Ischia, în altă zi, și la Amalfi. Și poate că imediat au să-mi mai vină și alte locuri în minte.

Grentha nu-și putu stăpâni râsul.

– Te poți gândi la toate locurile de pe litoralul italian și la toate de pe Mediterana, dar asta nu înseamnă că o să se conformeze!

Pe neașteptate, Oriella se așeză în cel mai apropiat scaun. Cu mâinile împreunate în poală și cea mai cuminte expresie pe față, spuse fără aprindere:

– Craig va face ce-i cer eu.

– Se pare că l-ai cucerit pe prietenul nostru englez cât ai zice pește, observă Mervyn, scoțându-și ochelarii cu rame de baga ca s-o privească. Nici chiar Grentha, care-l cunoaște de mai mult timp decât tine, n-ar fi atât de pretențioasă, și doar sunt compatrioți.

Buzele pline ale Oriellei se arcuiră într-un zâmbet fericit.

– E englezoaică, iar fetele italience acționează mai repede!

– Atunci, aș putea să te rog, să te implor chiar, să acționezi repede și acum și să ne lași să ne vedem de treburi? îi ceru Mervyn.

– Sigur că da. Dar dacă nu ți-ai fi pierdut vremea în dimineața asta alergând după bărci cu noaptea-n cap, acum ai fi avut mai mult timp pentru lucru.

Și ieși, iar pașii i se îndepărtară sacadați pe coridorul pardosit cu marmură.

Mervyn scoase un oftat prelung de ușurare.

– Abia aștept să fac o croazieră la Capri, zâmbi Grentha. Știi să navighezi?

– Mi-am luat un manual de instrucțiuni.

Ostentativ, Grentha reveni la treburile ei, cu speranța că, dacă ajungea să fie pasageră pe nava lui Mervyn, manualul lui de instrucțiuni ar fi prevenit necesitatea de a înota din larg până la țărm.

* * *

Pe înserat, îl însoți să-i vadă vasul amarat în port.

– Nu e foarte mare, recunoscu Mervyn, dar nu mă deranjează. Patru oameni pot călători în condiții confortabile.

Grentha se uită la nava albă cu brâu verde și perdele la ferestrele salonului.

– Văd că se numește Falcone*. Acum te vei putea repezi ca o pasăre de pradă. Iahtul lui Craig cum se cheamă? N-am observat.

– Nici eu. Probabil te interesa mai mult navigatorul decât nava, răspunse Mervyn cu o privire ironică.

Grentha râse, dar nu răspunse la provocare.

În timp ce plecau, îl văzură pe Ronaldo apropiindu-se.

După câteva fraze introductive, tânărul spuse:

– Am auzit c-ai cumpărat o navă.

– Am închiriat-o doar, răspunse scurt Mervyn.

– Ce păcat! Dac-aș fi știut, îți făceam eu rost de una, în condiții foarte avantajoase.

Mervyn și Grentha schimbară o privire amuzată. După cum se lăuda, Ronaldo putea face rost de orice, în condiții foarte avantajoase. Grentha bănuia că o mare parte din aceste avantaje ajungeau în buzunarul lui.

– Regret, răspunse Mervyn cam repezit. Acum e prea târziu.

– N-am văzut-o pe Oriella de când s-a întors de la Roma, dar nu sunt bine primit la vilă, așa că nu pot veni într-o vizită ca să văd ce mai face.

– Face foarte bine, spuse Grentha.

– Mă bucur să aud. Și tu arăți senzațional.

– Mulțumesc.

---

* – „Șoimul“ (n.tr.)

– Și nu-ți mai vezi capul de treburi cu noul inventar...

Nu fusese o întrebare, ci o afirmație, iar Mervyn întrebă imediat, pe un ton prudent:

– Cine ți-a spus asta?

Ronaldo zâmbi.

– Ei, astea se află...

Apoi oftă adânc.

– Of, cumplită muncă... O să dureze ani de zile.

O privi cu subînțeles pe Grentha.

– Dacă ai nevoie de ajutor, ți-l ofer cu cea mai mare plăcere. S-ar putea să existe unele obiecte la care să nu te pricepi.

– Mulțumesc, Ronaldo, dar...

– Dacă ne împotmolim, îi întrerupse Mervyn, te vom anunța, dar deocamdată preferăm să ne facem treaba singuri, așa cum știm noi.

Zâmbetul lui Ronaldo nu șovăi decât o clipă, însă ochii negri îi deveniră mai duri.

Porniră toți trei spre piazza principală, unde Ronaldo îi invită să bea ceva la cafeneaua lui Marco, dar Mervyn refuză.

– Mulțumesc foarte mult, însă ar trebui să ne întoarcem la vilă, pentru cină.

După de se despărțiră de Ronaldo, Mervyn spuse iritat:

– Ce pisălog mai poate fi! De parcă l-am lăsa să se apropie de inventar!

Grentha râse.

– Crezi că ar mai șterpeli câteva mărunțișuri, după care ne-ar spune că s-au vândut și să le tăiem de pe listă?

– La început am crezut că într-adevăr unchiul lui îi dăduse, probabil, câteva tablouri, statuete și așa mai departe, dar acum, că-l cunosc mai bine, sunt convins că le-a furat pe toate.

* * *

La vilă, Oriella le ieși grăbită în întâmpinare pentru a le spune că telefonase Craig, scuzându-se pentru comportamentul nepoliticos și invitându-i pe toți la o mică petrecere pe care o dădea în apartamentul lui din Sorrento.

– Când? întrebă Grentha.

– Poimâine. Ai mai fost la el acasă?

– Eu nu, numai Mervyn.

– Și-i vom cunoaște prietenii, pe american, pe francez și pe grec, continuă Oriella cu sufletul la gură.

Grentha râse.

– Parc-am fi în bancurile alea cu „Odată, un american, un francez și un grec..."

– Contesa te lasă să mergi? întrebă Mervyn. Sau a invitat-o și pe ea?

– Evident, vine și ea, răspunse Oriella, ridicând sprâncenele surprinsă. Doar nu crezi că m-ar lăsa – sau chiar pe Grentha – singură în vizită, într-un apartament plin de bărbați!

Fu rândul lui Mervyn să râdă.

– Da, înțeleg. Asta-i jumătatea ta italiană – cea circumspectă. Jumătatea americană ar intra bucuros și într-un bârlog de tâlhari, dară ar avea vreun interes.

– Avantajul de a avea două naționalități, remarcă Oriella cu un zâmbet satisfăcut.

Grentha nu se osteni să-i ceară explicații despre remarca „sau chiar pe Grentha". În timp ce se ducea în camera ei ca să se schimbe pentru cină, simți un fior de emoție la gândul că urma să-l întâlnească din nou pe Craig, de astă dată în ambianța de la el de-acasă.

Capitolul 3

Grentha și Mervyn s-au consultat și au decis că-și puteau combina cel mai bine munca la inventar cu celelalte sarcini dacă Grentha îi acorda cam o oră pe zi.

– Cred că ar fi mai bine să adunăm un număr de neclarități, propuse ea, după care să le lămurim împreună, sau cu ajutorul contesei.

– Bună idee. Uneori, nedumeririle se limpezesc de la sine când găsești și alte obiecte de același gen, chiar și în altă cameră.

– Voi încerca să rezerv cel puțin o oră, cam între patru și șase, continuă ea. Atunci știu că mi-am făcut aproape toată treaba pe ziua în curs. Altfel, aș putea fi tentată să-mi pierd toată ziua cu inventarul.

Munca, însă, se dovedi mult mai grea decât își imaginase. Avea impresia că nimic din camere nu se potrivea cu descrierile de pe hârtii. După o oră, Grentha fu mulțumită că identificase o masă cu intarsii de sidef, un mic tablou olandez în ulei și un paravan cu tapiserie.

Așa cum preconizaseră toți, munca ar fi durat ani de zile. Privi în viitor și se văzu pe sine însăși pe la vreo cincizeci de ani, o fată

bătrână continuând să-și mijească ochii miopi spre porțelanuri și sticlărie, bronzuri și monede, și scriind datele în teancuri-teancuri de volume dintre care cele mai vechi se și mucegăiseră.

I-o și spuse lui Mervyn a doua zi dimineața, când începură munca la bibliotecă.

– Oricum, azi nu voi avea timp, dacă mergem la Sorrento.

– La Sorrento? repetă el. De ce? Ce facem acolo?

Grentha înălță sprâncenele.

– Ai uitat? Suntem invitați cu toții acasă la Craig.

– A, sigur că da. Uitasem complet.

Își frecă bărbia.

– Și mă încurcă... Aranjasem ca diseară să fac o ieșire de probă cu Falcone.

– Ei, Falcone n-o să se plângă, nici n-o să te muște, dacă nu te ții de cuvânt.

Mervyn clătină din cap.

– Cerusem cuiva din port să vină cu mine. Un om pe care mi l-a recomandat Marco, de la cafenea.

– Nu-l poți anunța?

– Cred c-aș putea să-i dau un telefon lui Marco. Desigur, nu e obligatoriu să vin și eu diseară la Craig. Șoferul contesei vă poate duce pe toate trei. Și să nu fii atât de sigură că navele nu se supără dacă nu te ții de cuvânt. Îți pot face farse, devenind... absolut imprevizibile.

Grentha zâmbi.

– Știu. La fel de imprevizibile ca femeile. Asta voiai să spui.

* * *

Pe înserat, grupul porni spre Sorrento. Mervyn capitulase, amânându-și plăcerea de a-și încerca nava, ca pe o jucărie nouă. Oriella stătea lângă el, iar Grentha și Leonora, pe bancheta din spate.

– Nici nu știu de ce vin cu voi în seara asta, se plânse contesa. Habar n-am ce pot discuta cu atâția bărbați entuziasmați de ruine, Pompei și excavații.

Oriella râse.

– Cum să nu ne însoțești, mamă? Și știi foarte bine c-o să-ți placă să fii înconjurată de tineri, ascultându-te și admirându-ți frumusețea.

Contesa făcu un gest disprețuitor, dar Grentha știa că, în sinea ei, era flatată.

Totuși, atmosfera nu era deloc destinsă. Mervyn emana o tensiune care o nedumerea pe Grentha. O simțea în felul cum conducea mașina, frânând prea brutal la cotituri, în răspunsurile monosilabice pe care i le dădea Oriellei. Oare era într-adevăr atât de vexat fiindcă nu-și putuse face de cap cu barca?

Craig și prietenii lui locuiau într-o casă înaltă din care ocupau două niveluri întregi.

– Avem dormitoare proprii, ca să putem lucra singuri, nederanjați, când e nevoie, le explică el. Mai avem și un salon măricel, o sufragerie și o bucătărie.

Mervyn li-l prezentă pe Joseph, compatriotul lui, un newyorkez de vreo cincizeci de ani. Craig îl prezentă pe un tânăr brunet, de statură medie:

– El e Theo, grecul nostru. Celălalt membru al echipei e la bucătărie. André e francez și-și închipuie că știe să gătească, dar aceleași iluzii și le fac cincizeci de milioane de francezi.

– Și eu gătesc uneori, interveni încet Theo.

– Adevărat, confirmă Craig strâmbându-se. Multe specialități grecești a trebuit să suportăm de dragul tău, prietene!

În acel moment, André apăru în ușa bucătăriei. Îmbrăcat cu un veston alb, șorț și tichie de bucătar, le ură bun-venit cu zâmbetul pe buze.

– În douăzeci de minute vă veți delecta cu cele mai alese bunătăți! le promise el și dispăru imediat înapoi la bucătărie.

Craig oferi băuturi și imediat îi tăie Oriellei tot elanul, recunoscându-și vina escapadei matinale pentru a închiria nava lui Mervyn.

– Dar promit că vom face o excursie de-o zi întreagă la Capri, îi spuse el. Atunci, vei avea timp să te plimbi în voie pe străzi, sau oriunde vrei să te duci.

Cina preparată de André fu într-adevăr memorabilă, începând cu șuncă de Bayonne tăiată subțire ca hârtia și servită cu piperade, un amestec de boia, ceapă, roșii și jumări de ouă, cum Grentha nu mai gustase în viața ei. Urmară vol-au-vents cu umpluturi misterioase dar gustoase, apoi triumful lui André, pain de prunes, prune pe aluat de pâine, dulci și zemoase.

André își primi felicitările binemeritate cu un aer modest.

– Dar astea nu au fost tocmai mâncăruri franțuzești? se interesă contesa.

– Franțuzești, dar nu pariziene, replică André. Există și alte zone ale Franței vestite pentru bucătăria lor, la fel cum, și în Italia, Nordul diferă de Sud. Eu sunt din Toulouse, iar noi, cei din sud-vest, avem multe feluri necunoscute în Normandia sau Bretania.

– André a făcut cumpărături într-o nebunie, azi și ieri, interveni Craig. Se pare că trebuie să-și comande ingredientele speciale din Franța.

André își aruncă mâinile în lături, cu un gest neputincios.

– Ce să fac, dacă unele nu cresc pe-aici?

– Toate complimentele astea îl fac pe bietul Theo să plesnească de invidie, comentă Craig. Dar îi va veni și lui rândul. Iar atunci, va trebui să vă aduceți cele mai puternice pastile digestive!

– Nu-i adevărat! protestă Theo, cu ochii sclipind de entuziasm. Madame, se înclină el spre contesă, voi fi onorat să gătesc pentru dumneavoastră unele dintre mâncărurile noastre cele mai renumite.

André încheie masa cu o cafea excelentă, iar în acel moment Grentha observă o subtilă reîmpărțire a oaspeților în grupuri mici, cam de două persoane. Salonul avea două balcoane separate, iar Craig și Oriella ieșiră aproape imediat pe unul dintre ele, punându-și cafelele pe o măsuță, în timp ce André o invită pe Grentha pe celălalt. În cameră, contesa era întreținută de Mervyn, Joseph și Theo.

André era un tânăr plin de viață, dar Grentha regreta că ea și Craig stăteau spate în spate, cu balustradele și golul dintre balcoane despărțindu-i. Își potrivi discret scaunul astfel încât să poată vedea ceafa castanie a lui Craig și frumoasa față a Oriellei, îmbujorată de vin și voie bună.

Se concentră să asculte descrierile făcute de André unor incidente amuzante care se întâmplaseră pe situl de la Pompei, dar totuși constată că încerca să audă ce vorbea Craig. Nemulțumită de această indiscreție absurdă, încercă să rezolve situația prefăcându-se că-i era frig.

– Ți-e rece aici? întrebă André plin de solicitudine. Atunci să mergem în casă, la ceilalți.

Craig și Oriella, însă, rămaseră afară, deși ochiul atent al contesei se îndrepta adesea spre fiica ei.

După un timp, André scoase la iveală o mandolină, iar Theo un nai, și cântară împreună câteva melodii. Grentha fu uimită de talentul lui Theo la nai.

– E foarte simplu, spuse tânărul grec întinzându-i instrumentul. Nu trebuie decât să-l ții așa, în fața gurii, și să sufli peste capetele fluierelor.

Grentha suflă, dar nu reuși să producă sunetele dorite, ci numai niște note stridente, accidentale.

Oriella, care revenise de pe balcon, ceru să încerce și ea, dar râse atât de mult încât nu ieși nimic, și până la urmă îi dădu instrumentul lui Craig.

– Hai s-auzim cum cânți tu. Ai râs destul de mine.

Stăpânindu-se, Craig reuși să cânte o gamă din care numai o notă sună puțin cam fals.

– Nu-i instrumentul meu, spuse el.

– Și care ar fi instrumentul tău? întrebă Grentha, fără să știe nici ea de ce era curioasă.

Craig o privi neașteptat de ferm.

– Unul care să vibreze în memorie, poate.

– Asta depinde de ascultător, nu de instrument, replică Grentha.

– Dar instrumentul tău favorit care este? Scalpelul sau stiletul?

Grentha avu impresia că detecta în tonul lui o amenințare rece, așa că se bucură de începutul unui nou duet între André și Theo, cu combinația lor ciudată de instrumente.

Când, în cele din urmă, contesa declară că era timpul să plece acasă, Mervyn, care fusese remarcabil de tăcut aproape toată seara, spuse:

– Mă întreb dacă le-ar putea duce altcineva cu mașina pe contesă și pe fete. Eu nu mă simt prea bine.

– Asta-i mâncarea ta, André, comentă Craig ironic. Uite ce-ai făcut!

– Nici o grijă, interveni Joseph, le duc eu pe doamne la Montori.

– Dar nu lua mașina mea! îi ceru Mervyn tăios. Frânele nu prea țin, mai ales pentru drumul ăla dificil, pe întuneric.

Grentha își dădu seama că acest lucru îl îngrijorase în timpul drumului spre Sorrento, mai ales că era posibil ca încă de la început să nu se fi simțit în apele lui.

Bărbații se consultară. Oriella voia să conducă Craig, dar contesa interveni:

– Joseph poate rămâne peste noapte la vilă. Nu e nevoie să se întoarcă până mâine, și n-are nici un rost să facă și drumul înapoi pe întuneric.

Grentha era mai precoupată de indispoziția lui Mervyn decât de întoarcerea acasă.

– Crezi că ar trebui să chemăm un medic? îl întrebă ea.

– Nu, nu, răspunse Mervyn, trecându-și o mână peste chipul palid. Îmi pare rău că vă creez probleme, mai murmură el – și, deodată, leșină.

Nimeni nu mai stătu pe gânduri. În timp ce André și Craig îl culcau pe Mervyn pe o canapea, Theo telefonă după medic.

Peste câteva momente, Joseph sugeră să plece, dacă doamnele erau gata.

– Dar nu-l putem lăsa pe Mervyn așa, fără să știm ce e cu el! declară Oriella.

Contesa era de altă părere:

– Vino, Oriella, Mervyn e în grija prietenilor lui. Noi nu mai putem face nimic. Când o să vină doctorul, va decide el ce e de făcut.

Fără tragere de inimă, Oriella își urmă mama, dar Grentha rămase pe loc.

– Îmi pare rău că te lăsăm cu problema asta pe cap, îi spuse ea lui Craig. Dacă Mervyn are nevoie de o internare în spital?

Mervyn, însă, își reveni tocmai atunci din leșin, ridicând capul:

– Ce s-a întâmplat cu mine? Cred că am leșinat...

– Da, pentru câteva minute, răspunse Craig.

Grentha porni spre el.

– Au chemat medicul, Mervyn.

Auzind-o, Mervyn clipi din ochi.

– Nu era necesar, mormăi el.

Dar, când încercă să se ridice, căzu la loc pe canapea.

– În orice caz, nu ești în stare să te duci acasă în noaptea asta, îi spuse Craig. Îți putem aranja ceva aici.

Theo intră și el în cameră.

– Joseph întreabă dacă signorina englezoaică e gata. Celelalte doamne sunt în mașina lui.

Grentha se uită de la unul la altul.

– N-aș putea să aștept până vine medicul? întrebă ea nesigură.

Nimeni nu-i răspunse. Joseph aștepta, la fel ca Oriella și contesa, în mașină.

– Foarte bine, se hotărî ea. Plec acum, dar vă rog să telefonați la vilă imediat ce știți ce e cu Mervyn.

André o conduse până la ușă.

– Ne pare rău că s-a întâmplat așa, spuse el. Să mai veniți după ce se vindecă Mervyn, ca să ne simțim bine cu toții.

Grentha îi mulțumi, și tocmai se pregătea să iasă pe trotuar, când Craig îi ajunse din urmă.

– Lasă-mă pe mine, André, spuse el grăbit.

Apoi, către Grentha:

– Dacă vrei să mai stai un timp, te pot duce eu acasă.

Grentha îl privi un moment, nehotărâtă.

– Hai, decide-te odată! o îndemnă nervos Craig.

Tonul lui iritat o făcu să se hotărască.

– Rămân, spuse ea, revenind în antreu.

– Bine. Îl anunț pe Joseph.

Craig porni spre mașina care aștepta, iar André o conduse la etaj, în salon, unde Theo îi adusese lui Mervyn un pahar de brandy.

Peste câteva minute sosi și medicul, deloc încântat că fusese deranjat de la partida de cărți pe care tocmai o juca acasă la un prieten.

Grentha se retrase în bucătărie, unde îl ajută pe André să strângă vasele și resturile.

– Nu e nevoie să le speli, îi spuse el. Avem o femeie cu ziua care se va ocupa de ele mâine dimineață.

Craig intră și el în bucătărie.

– Medicul spune că nu e nimic grav, dar Mervyn trebuie să se ducă mâine dimineață la spital, la un control. Poate sta în noaptea asta aici, și-l va duce unul dintre noi. Ești gata de plecare?

Grentha își șterse mâinile cu un prosop.

– Da, și mă simt foarte ușurată.

În mașină, pe drumul în serpentine care traversa peninsula, Grentha fu conștientă de nemulțumirea lui Craig.

– Îmi pare rău că te-am pus pe drumuri, începu ea încet. Ar fi trebuit să plec și eu cu ceilalți, dar...

– Dar n-aveai încredere să-l lași pe Mervyn singur cu noi? o întrerupse el.

– Nu tocmai. Mi se părea nedelicat să plecăm toate trei imediat. Dacă Leonora ar fi vrut să mai stea, puteam pleca în cele din urmă cu ea și Oriella.

– Vrei să bem o cafea undeva? o întrebă Craig după un timp.

– La ora asta? Mai sunt deschise cafenelele?

Apoi, uitându-se la ceas, Grentha văzu că era abia unu.

– Crezusem că e mult mai târziu, spuse ea. De la zece încoace s-au întâmplat atât de multe...

Craig își parcă mașina într-un loc unde pe timp de zi staționarea era interzisă și o conduse pe Grentha vizavi, într-o cafenea unde mai erau doar câțiva clienți.

– Îndrăznesc să spun că vom avea timp să bem o cafea până la ora închiderii.

Grentha se bucura că avea ocazia să se calmeze și să-și adune curajul pentru a se apăra de ostilitatea lui neexprimată.

– Cum ai ajuns să lucrezi pentru Mervyn? o întrebă Craig pe neașteptate.

– Cum...? repetă ea. Lucram la o bibliotecă, iar șeful meu a aflat despre un post liber... la un profesor universitar american care făcea cercetări. Mai voia și altă fată să candideze, dar nu știa deloc italiana.

– Iar tu o vorbești bine?

– Relativ. În scris mă descurcam mai ușor, dar de când am venit aici am mai progresat, desigur.

– Deci, Mervyn te-a luat cu el, continuă Craig. E un șef bun?

– Foarte! răspunse Grentha cu convingere. M-am mirat să văd cât de tânăr e.

– Totuși, are cu câțiva ani mai mult ca tine.

– Evident... Sau, cel puțin, sper că e evident. Am douăzeci și doi de ani, dacă te interesează să afli.

– Hm, nu tocmai. Bănuisem că ai între douăzeci și treizeci. Și familia ta ce zice? N-are nici o obiecție că duci o viață de lux într-o vilă italiană?

– Chiar te interesează familia mea, sau faci doar conversație ca să treacă timpul? întrebă cam nemulțumită Grentha.

– Scuză-mă. Nu se cădea să întreb.

– Nu crezi că ar fi cazul să mergem? S-a făcut foarte târziu... sau, mai bine zis, devreme...

Craig se ridică imediat, puse pe masă banii pentru cafele și o conduse la mașină.

Cale de câteva mile, Craig conduse în tăcere. De vreo două ori, Grentha ațipi. Când ajunseră în micul golf de lângă Montori, spuse dintr-o dată:

– Dacă te interesează într-adevăr să afli despre familia mea, nu e...

– Nu, te rog. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Grentha râse nesigur, căci evenimentele serii și propria ei tensiune nervoasă o obosiseră.

– Dar, dacă insist, va trebui să mă asculți, spuse ea destul de apăsat. În fond, tu ai întrebat primul. Tatăl meu a murit când eu aveam doisprezece ani, iar sora mea, șaisprezece. Mama n-a avut o viață prea ușoară, dar ne-am descurcat până la urmă. Sora mea s-a măritat acum cinci ani și a plecat în Noua Zeelandă, așa că în ultimul an mama a ajuns la concluzia că am o slujbă rezonabil de bună și-mi pot purta singură de grijă, așa că a plecat și ea în Noua

Zeelandă, la sora mea și familia ei. E foarte mulțumită acolo. I-am scris despre slujba asta din Italia, dar cred că ea o consideră doar o muncă de vacanță.

– Și tu cum o privești? Ca pe o vacanță de vară activă?

– Nu sunt sigură. Mă bucur că am venit aici și că voi sta atâta timp cât am de lucru.

– Sau atâta timp cât stă și Mervyn.

– Da, evident. E șeful meu. Când misiunea lui va lua sfârșit, se va termina și a mea.

– În acest caz, nu te-ai gândi să-ți cauți altă slujbă aici? întrebă Craig pe cel mai firesc ton.

– Nu sunt sigură că mi-aș putea găsi altceva.

– Dacă ești instruită pentru munca bibliografică, cred că ai putea să lucrezi într-o bibliotecă, nu?

– Da, dar aici sunt destui oameni capabili să facă munca asta. De obicei, bibliotecile din Neapole sau din alte orașe nu angajează bibliotecare englezoaice decât din motive speciale. Și-n plus, înainte de a veni aici, am lucrat mai mult la catalogare și indexare.

Craig înscrise mașina pe drumul care ducea la vilă. Când ajunse la poartă, constată:

– Văd că mai ard luminile, deci n-ai să rămâi afară.

– Îți mulțumesc că m-ai adus acasă, spuse cu căldură Grentha, deși îmi pare rău că ai făcut tot drumul ăsta numai pentru mine.

– Mă întreb dacă a fost necesar...

Îi deschise portiera, adăugând:

– Dar, din moment ce așa ai vrut, te-am servit cu plăcere.

Sentimentul de recunoștință al Grenthei se risipi la auzul răcelii sardonice din tonul lui. Îi văzu zâmbetul amuzat și-i veni să-i ardă o palmă usturătoare peste obraz. Stăpânindu-și nervii, spuse:

– Am avut impresia că tu te oferiseși, dar se pare că am înțeles greșit. Noapte bună.

Și intră în vilă, tremurând de furie.

În timp ce se pregătea pentru culcare, auzi o bătaie în ușă, apoi intră Oriella.

– Mă bucur să ai ajuns cu bine.

– După cum vezi, răspunse Grentha.

– Ce face Mervyn?

– L-a examinat medicul. Nu e nimic grav, dar mâine dimineață se duce la spital pentru un control.

– Deci, se tem de ceva? întrebă Oriella.

– Nu. Doar ca măsură de prevedere.

Fata se așeză la picioarele patului, privind-o.

– Nu trebuia să-l pui pe Craig să te aducă. Am fi putut veni toate trei împreună.

– N-am vrut să-l fac pe Joseph să mai aștepte.

Oriella râse.

– Aiurea! Ai vrut să vii cu Craig, fiindcă stătuse cu mine toată seara, nu-i așa?

– Doar nu-l puteam lăsa pe Mervyn acolo fără a ști ce avea, nu?

Oriella se ridică de pe pat și-și întinse brațele deasupra capului, căscând.

– Cred că mai mult decât soarta lui Mervyn te interesa să te-aducă acasă Craig. Noapte bună.

Când ușa se închise în urma ei, Grentha își spuse același lucru: și Oriella ținea mult mai mult la compania lui Craig decât la sănătatea lui Mervyn.

Se întrebă dacă avea vreo importanță. Mervyn conta mult mai mult pentru interesele ei. De el depindea viitorul ei imediat și, dacă avea probleme cu sănătatea, praful se alegea de speranțele ei de a mai rămâne pe litoralul acela încântător.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Grentha îl întâlni pe Joseph în grădină și se grăbi să-și prezinte scuzele.

– Mă tem că aseară nu m-am prea gândit. Dacă voiai, te-ai fi putut întoarce la Sorrento cu Craig. Dar cred că te instalaseși în cameră, când am ajuns eu.

Joseph îi zâmbi vesel:

– Mi-a trecut prin minte, însă unul dintre noi ar fi trebuit să-și lase mașina aici.

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton mai confidențial:

– Drept să-ți spun, mă bucur că am rămas, ca să lenevesc și eu puțin în dimineața asta. E atâta liniște, cu excepția cuiva care exersa la mandolină. Cam pe la ora șase dimineața, cred. Cine era, vreun servitor?

– Nu știu, deși am auzit și eu uneori o mandolină cântând. Totuși, nu la șase. Nu mă scol atât de devreme.

– Azi n-am nimic urgent de făcut, așa că mă întrebam dacă mi-ai putea arăta câte ceva din colecțiile lui Stratton. Doar dacă nu ești prea ocupată...

– Am mai multe de făcut, dar îmi pot găsi timp ca să te conduc.

– Contesa n-o să se supere?

Grentha clătină din cap.

– Cred că nu. De obicei, nu-și face apariția înainte de ora unsprezece. Îi place să le dea ordinele servitorilor și bucătarilor din apartamentul ei.

Începură să inspecteze unul dintre saloanele mai mici.

– Încerc să fac un inventar nou, spuse Grentha, deci poate nu te va deranja dacă notez din mers câteva articole. Cred c-ai să mă poți ajuta să le identific pe unele dintre cele pe care nu le cunoști.

– Improbabil, aș spune, dar am să-ncerc.

Când ajunseră la vitrinele de numismatică, lui Joseph i se trezi interesul. Își trase un scaun și se așeză să examineze șirurile de monede, fiecare cu câte o etichetă.

– Curios, remarcă el, scoțând din buzunar o lupă. Unele dintre serii par incomplete. Uite, pe rândul ăsta de monede siciliene, una dintre cele mai importante lipsește, deși pare să fi fost aici la un moment dat. Iar celelalte au fost mutate în alte locuri.

– Vrei să spui că seria e incompletă și, prin urmare, și-a pierdut valoarea? întrebă ea.

– Exact. Fără succesiunea corectă, se caută mereu piesa care lipsește.

Grentha se gândi imediat la Rolando. De ce lipsea moneda cea mai importantă? Ca să i se mărească valoarea, sau ca s-o vândă înapoi familiei Stratton, pentru a completa seria?

Joseph examina și alte specimene numismatice.

– Astea par să fie complete, spuse el, arătând câteva șiruri. Evul Mediu italian. Dar în seria de-aici e un gol. Cel puțin, cred că ar trebui să mai existe una sau două în secțiunea asta franțuzească, deși n-ar fi la fel de valoroase ca exemplarele grecești sau orientale.

– Ești expert în numismatică? întrebă Grentha.

Joseph zâmbi.

– Poate că nu expert, dar am studiat diverse perioade și naționalități. Mi-am petrecut câtva timp în Sardinia, acum un an, doi, unde am dezgropat aproape întâmplător un tezaur întreg de monede romane. Acum sunt la muzeul din Neapole.

Grentha notă cu grijă tot ce era intact în vitrine și ce părea să lipsească.

– Dacă n-ar exista etichetele, aș crede că bătrânul Stratton a omis să achiziționeze unele piese, remarcă Joseph.

Grentha găsea improbabil ca Stratton să fi distrus cu deliberare valoarea unei serii, dăruindu-i lui Rolando piese disparate.

Când ea și Joseph își reluară vizita, intrase deja în alertă. Nu peste mult, ajunseră la o vitrină cu vaze și alte vase de porțelan.

– Încă n-am ajuns la piesele astea, spuse ea. De fapt, mi-e și frică să le ating, ca să nu scap vreuna și s-o sparg.

– Adeseori sunt mai rezistente decât par, răspunse Joseph. Altfel, n-ar fi rămas întregi atâta vreme. La așa ceva nu mă prea pricep. Craig e specialistul. Știe multe despre sticlărie și porțelanuri.

– Mulțumesc, murmură Grentha.

În sinea ei, reflectă că numai dacă avea dificultăți enorme i-ar fi cerut ajutorul lui Craig.

Joseph rămase la prânz, servit într-o curte de lângă vilă, aproape de piscină. Apăru și contesa, zâmbitoare și radioasă, îmbrăcată într-o rochie de mătase chihlimbarie care-i dădea o notă de vitalitate.

– S-a ocupat cineva de dumneata în dimineața asta? îl întrebă ea pe Joseph. Te rog să mă ierți, dar eu nu-mi fac apariția atât de devreme.

– Grentha m-a întreținut într-un mod foarte agreabil, răspunse Joseph. Am vizitat o parte din vilă. Sper că era permis.

Contesa dădu din cap, viguros.

– Dacă o ai pe Grentha ca ghid, da. Însă din casă s-au furat atât de multe, încât mi-e teamă când vin străini. Cum ar fi Rolando, înțelegi...

Spre ghinionul lui, Joseph deschisese larg ușa confidențelor contesei, dar cuvântarea ei fu retezată scurt de sosirea Oriellei, care se scuză că întârziase.

– M-am dus la Montori după cumpărături, le explică ea, și am fost reținută...

Mama ei o privi cu neîncredere.

– Și-atunci, cine înota în piscină acum douăzeci de minute?

Râzând, Oriella roși puțin.

– A trebuit să fac o baie, era atât de cald...

– Sunt foarte nemulțumită de tine, îi reproșă contesa. Avem un musafir, iar tu ai întârziat.

– Îmi pare rău.

Oriella îi adresă lui Joseph un zâmbet dulce ca mierea.

– Nu știam că mai e aici.

– Vai de mine, mai rău! exclamă contesa. Deci nu trebuia să-l invităm la masă?

– Mamă, nu mai înțeleg nimic, se plânse Oriella. Doar nu crezi că Joseph s-a simțit ofensat!

Joseph îi surâse:

– Într-adevăr, cine să poată fi ofensat de o domnișoară atât de fermecătoare?

Oriella îi zâmbi radios.

– Bine zici. E drept că mă flatezi, dar te pricepi să faci complimente.

Joseph plecă după masă, promițând să telefoneze imediat ce ajungea la Sorrento și afla vești despre Mervyn.

– E fermecător, murmură Oriella, făcându-i cu mâna în timp ce mașina ieșea pe poartă; apoi se întoarse spre mama ei: l-ai găsi interesant ca bărbat, mamă?

Contesa zâmbi vag:

– E un om plăcut, dar l-am cunoscut abia ieri, așa că încă nu-mi pot forma o părere.

Îi aruncă fiicei sale o privire vag răutăcioasă.

– Dacă-mi cauți un nou soț, Oriella, te rog să nu-ți pierzi vremea.

Pe fața Oriellei apăru o expresie curioasă.

– Zău? Înseamnă că ai ales deja pe cineva?

– Auzi acolo! Ce prostie!

Contesa se răsuci pe călcâie, pornind într-un țăcănit indignat de tocuri pe dalele de piatră din curte.

– Așa-mi mai place uneori s-o tachinez pe mama în legătură cu un nou soț! comentă Oriella când Leonora se îndepărtă.

– Nu te-ar deranja să ai un tată vitreg? o întrebă Grentha.

– O, ar trebui să fie cu totul deosebit, ca s-o poată face pe mama fericită. Dar încă nu e bătrână, are abia patruzeci și patru de ani, și e nedrept să-și petreacă tot restul vieții singură.

– Poate îi vei fi tu un sprijin la bătrânețe? sugeră strengărește Grentha.

Ochii mari ai Oriellei se dilatară de oroare.

– Eu? Dar eu am să fiu ocupată! Voi avea un soț fermecător și doi copii, poate trei. Întotdeauna va exista un cămin pentru mama mea, dar nu e același lucru. Are nevoie de un bărbat.

– De cât timp a murit tatăl tău?

– De cinci ani. Pe-atunci locuiam în Neapole, iar înainte am locuit la Roma.

– Deci, în vila asta te-ai mutat recent? se interesă Grentha.

– Veneam în vizită la bunicul meu, desigur, dar...

Oriella se încruntă, amintindu-și trecutul.

– ...atmosfera era sumbră. Bunicul meu a trăit atât de mulți ani singur cu durerile lui... Cumpărase vila asta în tinerețe, pe la vreo patruzeci de ani, cred. Apoi i-a murit soția și, după un timp, și fiica. Era sora tatălui meu și n-avea decât vreo optsprezece ani. Nu se măritase. Deci, se părea că bunicului nu-i mai rămăseseră decât tablourile, tapiseriile și mobila. Altceva nu-l interesa.

– Dar nu mai era și tatăl tău?

– A, ba da. Însă el se însurase cu o italiancă, iar asta-i displăcea bătrânului. Așa că nu veneam prea des, dar când veneam,

Frederick, tatăl meu, încerca să-și ajute tatăl la cumpărările sau vânzările valorilor din vilă. Din fericire pentru mama, a insistat ca ea să moștenească tot ce rămânea de pe urma bunicului. Altfel, la moartea tatei, s-ar fi putut să nu avem prea mulți bani...

– Și care e rolul lui Ronaldo în toată afacerea? Știu că e vărul tău...

– Nu, e văr cu tatăl meu, fiind cel mai tânăr fiu al surorii bunicului. Și ea s-a măritat cu un italian, iar bătrânul n-a putut-o opri.

– Deci, Ronaldo e nepotul de soră al bătrânului, iar tu ești nepoata lui după fiu.

– De-asta crede că are dreptul la tot ce există aici, afirmă Oriella. Zice că e cu o generație mai vârstnic decât mine și că mama mea e rudă doar prin căsătorie. Se declară singurul descendent autentic al lui Simon Stratton.

– Dar dacă e cel mai tânăr fiu din familia lui, câți mai sunt?

– Mai mulți. Însă ceilalți nu sunt la fel de lacomi ca Ronaldo. Toți s-au căsătorit și sunt mulțumiți de diversele daruri pe care le-au primit la moartea bunicului meu. În orice caz, nu vor să se împovăreze cu vila asta, care costă o mulțime de bani. Au sfătuit-o pe mama să vândă totul, dar trebuie să locuim și noi undeva, nu?

Privirea Grenthei străbătu grădinile, terasa de deasupra și curtea spre care coborau câteva trepte, revenind apoi la vilă – o construcție solidă, pătrată, cu mai multe aripi și anexe care fuseseră adăugate în diverse perioade. Pereții erau zugrăviți în roz pal, iar balcoanele acoperite cu plante agățătoare.

– Da, îmi dau seama cât de greu ar fi să renunțați la toate astea, ca să vă mutați într-un apartament.

Oriella oftă.

– Nu mă îndoiesc că până la urmă totul va ieși bine.

Apoi buna dispoziție îi reveni.

– Deci, acum nu trebuie decât să găsim un soț chipeș, bun și bogat pentru mama, și vom fi fericiți cu toții.

După o pauză, adăugă:

– Și tu ți-ai putea găsi un bărbat drăguț cu care să te măriți.

Grentha râse:

– Încă nu. Nu vreau să mă leg prea curând de mâini și de picioare.

– Dar trebuie să te gândești la viitorul tău. Ia să vedem, cine-ar putea să te mulțumească... Mervyn? Nu, e prea bătrân. De fapt, ar fi destul de bun pentru mama, dar pentru ea e prea tânăr. Cine-ar mai fi? Englezul, Craig. Cum îți place?

Grentha râse.

– Nu cumva încerci să mă măriți cu el numai fiindcă e englez, nu?

Ochii Oriellei scăpărară.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu-l cunosc foarte bine.

Simțind că era presată să dea un răspuns, Grentha alese cel mai simplu subterfugiu:

– L-am întâlnit doar de patru, cinci ori.

– Dar atâta e de ajuns ca să-ți faci o părere. Mie-mi place foarte mult, dar mi-e greu să-l înțeleg. Foarte des mi se pare că râde de mine.

Grentha dădu din cap:

– Sunt de accord. E unul dintre acei bărbați pe care-i amuză să tachineze fetele, mai ales pe cele care-i iau în serios.

– A, deci vezi că știi cum e? I-ai și studiat caracterul!

– Mă rog, aspectul ăsta al lui n-a avut nevoie de nici un studiu deosebit.

Cele două fete se apropiaseră de casă, iar Grentha se uită la ceas.

– Trebuie să-ncerc să mai și lucrez câte ceva în după-amiaza asta.

Timp de o oră, copie corespondența dintre Simon Hartford Stratton și un comerciant de artă italian în legătură cu

achiziționarea unei oglinzi venețiene, „octogonală, cu ramă aurită, de la sfârșitul secolului al XVII-lea“. După un schimb de negocieri și contra-oferte, oglinda fusese în cele din urmă cumpărată contra unei sume în lire italiene care echivala cu vreo două sute de lire sterline. Borderoul de vânzare era scris într-o italiană aproape ilizibilă și, cu toate că avea anexată și o schiță rudimentară a oglinzii, Grenthei îi trecu prin minte că ar fi economist timp dacă îi confrunta descrierea cu cea din vechiul inventar, sau dacă o găsea în vreo cameră.

Puse deoparte teancul de scrisori și documente și trecu la alte probleme, mai simple.

Cam pe la ora cinci, în biblioteca unde lucra Grentha intră Oriella.

– Am primit vești de la Mervyn, anunță ea. A telefonat Joseph. Nu e grav, dar trebuie să mai stea în spital o zi, pentru un control.

– Mă bucur. E clar că nu e nimic serios.

– Ești ușurată? Îți făceai griji pentru el?

– Până la un punct, da. Nu vreau să fie bolnav.

Grentha era conștientă de privirea iscoditoare a fetei, dar Oriella nu mai spuse nimic și se întoarse să iasă.

– Oriella, o strigă Grentha, dacă tot ești aici, n-ai putea descifra scrisul ăsta îngrozitor?

Și îi dădu nota de vânzare a oglinzii, cu desenul anexat.

– Zice așa: „Una bucată oglindă, venețiană, cu decorațiuni de email, arabescuri aurii și opt ornamente metalice cu heruvimi. Plus un ornament cu heruvim în vârf și...“ nu știu ce... „a, un inel sau un cerc.“ Probabil pentru a agăța oglinda pe perete, cred.

– Mda...

Grentha privi din nou schița.

– Fețele heruvimilor nu sunt desenate prea clar, dar descrierea e limpede. Îți mulțumesc, Oriella. Mi-ai fost de mare ajutor. Știi, întâmplător, unde e agățată oglinda...? În care cameră...?

Oriella clătină din cap.

– Nu-mi amintesc s-o fi văzut, dar trebuie să înțelegi că vila e mare și multe dintre obiecte sunt împrăștiate prin toate camerele.

Grentha râse.

– Știu prea bine. Puține dintre ele par să mai fie în aceleași camere ca în perioada când a fost scris inventarul vechi.

Fata privi din nou desenul.

– Cred că s-ar putea să fi văzut o oglindă asemănătoare pe un coridor. Vino cu mine, să-ți arăt.

Grentha o urmă printr-un salon lung, apoi într-un culoar mai scurt, care unea o parte a vilei cu o aripă adăugată la o dată ulterioară.

– Mi se pare că aici era, spuse Oriella, arătând spre un peisaj italian agățat pe perete. Sau, ridică ea din umeri, poate mă înșel... Dacă nu aici, în altă parte...

– Nu-ți amintești dacă ai văzut-o după ce v-ați mutat în vilă?

– Nu mai țin minte. Sunt sigură că într-o zi m-am privit în oglindă, dar s-ar putea să fi fost în alt loc.

Grentha știa că Leonora și Oriella se instalaseră în vilă la două luni după moartea lui Simon Stratton. Contesa fusese ocupată cu rezolvarea afacerilor și proprietăților ei din Neapole și, deși se putea să fi făcut vizite frecvente la Montori, Ronaldo sau alții avuseseră destule ocazii să ia orice articole îi tentau.

Intervalul acelor două luni putea să fi fost un dezastru pentru contesă, deși majordomul, Edmondo, fusese însărcinat cu grija vilei, a conținutului și a personalului acesteia.

Grentha nu-i mai spuse Oriellei nimic despre oglindă, dar mai târziu în cursul serii reveni singură pe același coridor, desprinse tabloul și, așa cum se așteptase, găsi pe perete urma unui obiect octogonal.

Urma nu dovedea că oglinda fusese furată, sau că Rolando era implicat, dar dacă oglinda figura în vechiul inventar și nu se mai afla în vilă, situația devenea suspectă.

* * *

A doua zi, Mervyn reveni acasă, adus de Craig.

– Am reglat frânele, îi explică acesta din urmă Grenthei, în timp ce Oriella și contesa îi salutau cu entuziasm pe amândoi. De fapt, nu sunt sigur că era ceva în neregulă, dar e mai bine să nu riscăm, mai ales pe drumurile astea de munte.

– Și cum îți propui să te întorci la Sorrento? îl întrebă Grentha. Cu mașina lui Mervyn nu poți.

Craig o privi amuzat.

– Te grăbești să scapi de mine? Noroc cu contesa, că e mai ospitalieră. Ea, cel puțin, m-a invitat la masă.

– Evident. Doar nu te-ar fi lăsat să-ți iei prânzul la o cafenea din Montori, după ce l-ai adus pe Mervyn.

– Din câte văd, speri să merg înapoi pe jos, pe drumul ăla periculos de coastă.

Grentha râse.

– Înainte ca mașinile să fi făcut drumul să devină atât de periculos, pe cei de-aici nu-i deranja să circule pe jos dintr-un loc în altul.

– Regret că te dezamăgesc, dar mă va duce un prieten, diseară, cu iahtul.

– Sunt ușurată, nu se lăsă Grentha. N-aș fi fost liniștită să te știu umblând singur pe coline.

– Ești sigură că m-ai fi învrednicit cu un gând?

Zâmbind, Grentha începu să răspundă:

– S-ar putea să depindă de...

Oriella, însă, veni chiar în acel moment la Craig, apucându-l de braț.

– Îți suntem atât de recunoscători că ai avut grijă de Mervyn, spuse ea fericită.

– Fata asta vorbește de parcă m-ați fi salvat de pe un vârf de munte, mormăi Mervyn. În fond, ce mare lucru am pățit?

Totuși, contesa insistă ca după masă Mervyn să se odihnească, fie pe balconul camerei lui, fie pe una dintre numeroasele terase ale vilei.

– Bine, dacă vă face plăcere, voi sta aici, la umbră, citind o carte, declară el, instalându-se într-un șezlong, în timp ce Oriella îi potrivea pernele.

– Eu mă duc în casă să lucrez la inventar, îi spuse Grentha.

După o jumătate de oră, avu surpriza de a-l găsi pe Craig lângă ea, în salonul unde făcea însemnări despre tablouri, vaze, un birou cu intarsii complicate de marchetărie.

– Te deranjez? o întrebă el.

– Deloc.

– Joseph mi-a spus că ai nevoie de ajutor la obiectele din sticlă.

Vorbea pe un cu totul alt ton decât de obicei. Dacă-i oferea sincer ajutorul, ar fi fost o neghiobie să i-l refuze.

– Într-adevăr, cunoștințele tale mi-ar fi de mare folos.

Craig o privea de parcă ar fi vrut să-i memoreze trăsăturile. Apoi vraja se risipi.

– Ne uităm la unele dintre piese?

Când Grentha se întoarse din bibliotecă, de unde adusese cheile vitrinelor, îl găsi ținând în mână o cupă de sticlă mată pe care o răsucea în toate părțile. Grentha fu cât pe ce să țipe de teamă că putea s-o scape.

Cu un zâmbet, Craig ridică privirea.

– E falsă, spuse el. O imitație foarte reușită, dar făcută mult mai târziu.

– Presupun, însă, că are totuși o anumită valoare, nu?

– A, da. Nici chiar falsuri din-astea nu se găsesc prea multe. E o cupă de nuntă, iar originalele se fabricau în secolul al cincisprezecelea.

– De unde știi că nu e veritabilă? se interesă ea.

– Vezi modelele astea mărunte de smalț colorat? Culorile nu corespund. Totuși, merită s-o ai.

Falsă sau autentică, era o cupă interesantă, cu diametrul de vreo cincisprezece centimetri, picior conic și imaginea unei fete cântând la mandolină.

Când Grentha descuie vitrinele, Craig fluieră admirativ la vederea unora dintre articole.

– Un specimen superb, murmură el, arătând un ceainic înalt, roșu.

Grentha începu să scrie după dictarea lui:

– German, probabil de Potsdam; sticlă rubinie, gravată cu o scenă mitologică de vânătoare.

– Data?

– Cam pe la 1700.

– Ce culori frumoase, remarcă ea. Parc-ar fi niște curenți lichizi, roșii.

La fiecare obiect, Craig îi dicta suficiente observații pentru a o ajuta să-l identifice în inventar sau să-l consemneze separat.

– Cu siguranță, munca asta o să-ți ia o mulțime de timp, comentă Craig, în timp ce Grentha încuia la loc vitrinele.

– O sper din toată inima! răspunse ea încântată.

Sprâncenele lui se înălțară, pe când gura i se arcuia într-un zâmbet strâmb.

– Deci te vei complace într-o viață de lenevie la soare, în Italia?

– Nu se prea poate numi lenevie, când îmi petrec zile întregi la mașina de scris, încercând să descifrez scrisul ăsta italienesc ilizibil! replică ea.

După o pauză, îl întrebă:

– La porțelanuri te pricepi?

– Puțin, murmură el.

Intrară în salonul alăturat, unde se afla o mare parte din colecția de porțelanuri, în vitrine sau pe mese ori rafturi.

– E cam iresponsabil să le lase așa, observă Craig. Servitoarele intră aici și șterg de praf toate vazele și bolurile astea?

– Cred că da. Nu m-am gândit. Am presupus, doar, că piesele mai valoroase sunt în vitrine, iar cele mai neimportante stau afară.

– Hmm... Ei, vaza asta s-ar putea să fie Ming.

Luă o vază colorată superb, cu flori galbene și frunze turcoaz, pe fond aubergine.

– E mult prea prețioasă ca s-o lase la discreția unor servitoare neatente, continuă el. Pune-o în vitrină, dacă-i găsești un loc potrivit. Eventual putem să scoatem ceva mai puțin valoros.

– Te rog, pune-o tu, îi ceru Grentha. Îmi alunecă degetele numai la gândul unei asemenea valori inestimabile.

Craig examină colecția, piesă cu piesă, iar Grentha notă datele.

– Desigur, există și teoria că obiectele frumoase nu trebuie să stea închise în dulapuri, remarcă el, ținând în mâini o „amforă neagră-ca-oglinda". Într-o oarecare măsură, sunt de acord. Simți o satisfacție teribilă când poți atinge asemenea comori. Pe de altă parte, o mișcare neatentă sau un tremurat de mână... și nu-ți mai rămâne decât o grămadă de cioburi.

Grentha dădu din cap.

– De asemenea, e foarte ușor ca... cineva să ia orice obiect dorește, dacă e destul de mic.

Craig îi aruncă o privire piezișă.

– Rolando? Tânărul nepot favorit al bătrânului?

– Mai bine să nu dăm nume, șopti Grentha. Numai contesa are privilegiul de a-i acuza pe cei pe care-i suspectează, dar încep să am și eu bănuielile mele.

– Un motiv în plus pentru a încuia cele mai prețioase piese de colecție.

Craig puse cu grijă alte câteva vaze și boluri în vitrine, iar Grentha încuie ușile de sticlă.

După-amiaza trecuse atât de repede încât, când se uită la ceas, Grentha văzu că era aproape ora cinei.

– Îți mulțumesc, Craig. M-ai ajutat foarte mult și am salvat o mulțime de timp.

– Ăsta-i primul compliment adevărat pe care mi l-ai făcut.

În glas îi revenise tonul ironic dinainte.

– Dacă e posibil să te strecori din casă după cină, te invit în sat la un pahar, ca să sărbătorim.

– Ce să sărbătorim?

– Bunătatea și amabilitatea ta.

De ce trebuia mereu să strice momentele plăcute, când se puteau purta ca doi oameni civilizați?

– Poate că amabilitatea mea nu va dura chiar atât de mult, replică ea pe un ton ursuz. Și-n plus, nu putem pleca așa din casă, ar fi nepoliticos.

Craig zâmbea în continuare.

– Într-o zi – sau, mai bine zis, într-o noapte – te voi duce să vezi Pompei la lumina lunii.

– La lumina lunii? Se poate?

– Desigur. Dacă luna cooperează.

– Nu, voiam să zic... e permis să se viziteze noaptea?

– Ai o obsesie, sau ce? Bine, ne vom da întâlnire când luna va fi în faza potrivită.

Scurtul acces de proastă dispoziție al Grenthei trecuse deja, și-și spuse că se purtase ca un copil mic căruia i se promite o jucărie ca să nu mai stea bosumflat.

La cină, Craig le acordă toată atenția Oriellei și contesei. Când sosi timpul să plece, îi mulțumi elocvent gazdei, cu complimente exagerate la adresa Oriellei și dându-i sfaturi încurajatoare lui Mervyn. Grentha stătea la mică distanță, urmărind scena.

Când contesa își dădu seama că, dacă nu lua mașina lui Mervyn, Craig trebuia să meargă pe jos până în port, se repezi să caute o soluție.

– L-aș putea duce eu pe Craig, cu mașina mea, se oferi Oriella.

– Și să te întorci singură cu mașina la ora asta?! exclamă contesa, șocată. Nici nu mă gândesc!

– Atunci, poate veni și Grentha cu mine, insistă Oriella.

– Mută-ți gândul. O fată sigură, sau două, e același lucru, fu verdictul contesei. Edmondo îl va duce pe Craig cu mașina mea. Așa. nu va fi nici un pericol.

Craig se simțea tot mai jenat de această discuție prelungită.

– Zău că aș prefera să merg pe jos... începu el.

În mod inevitabil, fu refuzat. Chemat de îndată, Edmondo primi instrucțiunile necesare.

– Atunci, aș putea merge totuși și eu până în port, ca să-l conduc pe Craig, se încăpățână Oriella. Doar nu poți avea nici o obiecție, mamă, Edmondo mă va aduce acasă cu bine.

– Discutați ca și cum Craig ar pleca cine știe unde, în America de Sud sau și mai departe, interveni Mervyn cu un zâmbet. Nu se duce decât dincolo de golf, la Sorrento.

Oriella capitulă și se îndepărtă. Profitând de ocazie, Craig se apropie de Grentha.

– Mai târziu, vii să ne întâlnim? o întrebă el.

– Altă dată, poate, șopti ea. Acum nu pot.

– Ia ce ți se oferă, îi recomandă Craig. S-ar putea ca altă dată să nu mai ai ocazia.

Și plecă grăbit, făcându-le cu mâna din mașină.

Privind mașina care se îndepărta pe aleea arcuită, Oriella regretă că-i lipsea curajul de a-i accpta invitația. Și totuși, ce pierduse? O jumătate de oră într-o cafenea din port, urmată de o întoarcere cu taxiul la vilă și explicațiile necesare pentru contesă și Oriella, despre o întâlnire secretă cu Craig? N-ar fi meritat prețul și, cu siguranță, mai avea atâta mândrie și respect de sine ca să nu dea fuga în sat la cel mai mic semn al lui.

Capitolul 5

– Ce-ai zice ca mâine să ne luăm liber și să ieșim cu nava mea?

De o oră și mai bine, Mervyn lucrase în tăcere, iar întrebarea lui neașteptată o surprinse pe Grentha.

– Mâine?

– Da. Nu avem nici o lucrare urgentă. Și putem oricând să recuperăm, lucrând într-o seară.

Grentha zâmbi.

– De acord. Mie-mi convine. Nu e nevoie de un efort prea mare ca să lenevești.

Mervyn învârtea un creion în mâini, îngândurat.

– Aș dori să mă pricep cât de cât la pilotarea unei nave atât de simple. Avem o mulțime de locuri unde am putea merge – la Capri, chiar și la Neapole.

– Hai să încercăm o croazieră mai scurtă mâine, propuse ea. N-ar fi de dorit să te împotmolești în mijlocul Golfului Neapole.

* * *

A doua zi dimineața porniră devreme, înainte ca Leonora și Oriella să se fi trezit. Grentha și Mervyn coborâră treptele de piatră până în grădina vilei și porniră pe scurtătura spre port.

– Parc-am fi niște turiști care fug de la hotel cu noaptea-n cap ca să nu plătească nota, remarcă Grentha când ajunseră în apropierea primei străzi. Unde mergem, te-ai hotărât?

– Hai să dăm cu banul: la est, sau la vest?

Mervyn aruncă o monedă în sus, o prinse pe dosul palmei și o acoperi.

– Care să fie?

– Cap – la vest.

– Cap e. Am putea merge la Capri.

– Mi-ar plăcea. Am fost de vreo două ori cu vaporul, dar niciodată cu barca.

Grentha fu încântată să exploreze nava. Așa cum spusese Mervyn, în salon era loc destul pentru patru oameni. O cambuză ergonomică, cu dulapuri și sertare, avându-le pe toate la îndemână.

– Ar fi trebuit să ne aducem și de mâncare, ca să gătim la bord, spuse ea.

– Nu ispiti prea mult providența, o rugă Mervyn. Mai bine mănânc pe mal, unde mă pot relaxa, fără să-mi fac griji cu navigația în toiul mesei.

Și porni, începând să-l manevreze atent pe Falcone printre celelalte vase acostate, după care ieși în larg.

Peste câteva minute, Grentha îl întrebă:

– Știi că mergem spre nordul Africii?

– Da, cap sud, confirmă el. Dar mi s-a spus să mă țin la distanță de Capo di Conca și să nu mă apropii de mal, din cauza stâncilor.

După un timp, coti într-un arc larg spre conturul cețos al insulei Capri. Când ajunseră la Marina Grande și debarcară, Mervyn întrebă:

– Ai vrea să luăm prânzul aici, sau sus, în piazza principală?

– Dar încă nu e ora mesei. Ceasul meu arată abia unsprezece.

– Bine, atunci vom bea aici o cafea, iar apoi urcăm cu funicularul, dacă vrei.

– Când vii cu vaporul, spuse Grentha, după ce se așezară la o masă, n-ai niciodată timp să explorezi tot ceea ce are de oferit Capri. Am putea să vedem Grota Albastră?

– La ora asta e prea târziu, cred. Trebuie să prinzi soarele într-un anumit unghi. Altfel, nu luminează în Grotă.

Prânziră în grădina hotelului San Michele, de pe a cărui terasă se vedea tot Golful Neapole.

– Superbă priveliște, comentă Grentha.

Când terminară masa, Mervyn se rezemă de spătar, aprinzându-și o țigară, și spuse pe un ton de conversație:

– Când ai propria ta navă, apare o senzație de libertate delicioasă. Trebuie să mai facem asemenea călătorii. N-are nici un rost să ne irosim toată vara cu nasurile în cărți și hârțoage.

Grentha râse.

– Ca să nu mai vorbim și despre inventar – care stă neatins, în timp ce noi lenevim.

Mervyn tăcu un timp, iar Grentha se mulțumi să admire colorația superbă a peisajului din fața ei, cu clădirile albe și cenușii din Neapole îngrămădite în depărtare, între marea de safir și cerul luminos, sub panașul de fum rozaliu al Vezuviului.

– Ai fost vreodată îndrăgostită, Grentha?

Obiceiul lui Mervyn de a-i pune întrebări neașteptate când îi era lumea mai dragă o deconcerta întotdeauna.

– Îndrăgostită? repetă ea. Mă rog, am iubit un băiat, la clubul de tenis. Aveam nouăsprezece ani, el avea douăzeci și mi-a jurat credință eternă.

Chicoti, amintindu-și.

– Întâmplător, în iarnă ne-am înscris amândoi în clubul de artă dramatică, iar el și-a transferat credința eternă asupra actriței principale.

– Și de-atunci?

– Cred că acasă aș putea găsi oricând pe cineva care să mă însoțească la un dans, dar când am aflat că mama mea voia să se ducă la sora mea căsătorită, în Noua Zeelandă, am fost foarte mulțumită să rămân acasă cu ea. Ieșeam în oraș, desigur, la cinema sau la teatru, sau în vizită la prieteni.

Mervyn privea lung peste golf.

– De ce mă întrebi? vru Grentha să știe.

Nu întoarse capul spre ea.

– Mă gândeam că, din moment ce aici ai cunoscut unul sau doi tineri, s-ar putea să...

– Hai să-i numărăm. Craig, de exemplu?

Brusc, Mervyn se întoarse spre ea.

– Cred că te găsește foarte atrăgătoare.

Grentha clătină din cap.

– Nu în mod special. Pentru el, majoritatea fetelor sunt foarte atrăgătoare. E genul. Și Oriella – e destul de amorezat de ea.

– Iar sentimentul este reciproc?

– Nu în profunzime, cred. Oriellei îi place să i se dea atenție, să fie admirată, și le merită pe amândouă. Și-acum, ia să vedem, cine din mica armată de tineri ar mai putea fi? André, francezul din echipa de la Pompei... Theo, grecul... Și, desigur, nu trebuie să-l uităm pe Ronaldo.

– Hai că-ți râzi de mine, se plânse Mervyn, cu o lucire amuzată în ochi. Bine. Înțeleg că n-ai nici o obligație. Hai să mergem, dacă vrem să mai vedem ceva de pe insula asta.

* * *

În restul după-amiezii, Grentha încercă să ghicească din ce motive o luase Mervyn la întrebări. Nu-i purta pică pentru asta, căci îl respecta prea mult, dar era curioasă. Oare se temea că s-ar fi

îndrăgostit de cineva și l-ar fi părăsit în mijocul sarcinilor lui științifice? Era cazul să aibă asemenea temeri? Râse în sinea ei, în timp ce mergea pe lângă el. Printre bărbații pe care-i întâlnise acolo nu era nici unul care să-i fi furat inima. Craig? întrebă o voce șoptită din adâncul minții. Nu, nici măcar Craig.

Soarele începuse să coboare spre apus, când Grentha și Mervyn ajunseră înapoi la Marina Grande și porniră spre casă. Tocmai când Falcone încetinea, în apropierea portului, motorul tuși, se înecă și se opri.

– Ce-o fi având?

Mervyn luă manualul de instrucțiuni, începând să apese pe butoane și să tragă de pârghii, și scoase un strigăt victorios când motorul se însufleți din nou. Pilotă lin nava spre chei, apoi sări jos și o legă. Când o ajută pe Grentha să debarce, se aplecă înainte și bătu cu palma în acoperișul salonului.

– Bună bărcuță avem aici! Sunt foarte mulțumit de ea.

Grentha nu înțelese semnificația acestui gest decât peste două zile.

* * *

– Mâine plec la Neapole, anunță Mervyn. Alaltăieri am făcut o croazieră de probă reușită. Înțelegi, aveam nevoie de un pasager, ca să-mi stimuleze simțul de răspundere. Acum știu că pot pleca liniștit cu Falcone la Neapole.

– Da, desigur, murmură Grentha. Și pe cine... sau ce... vei lua ca balast?

Mervyn își aruncă pe spate capul, râzând.

– Ai dreptate, am fost lipsit de tact. De ce gafe sunt în stare! N-am vorbit serios... sau, ba da, dar nu în sens rău. Of, hai că mă faci să mă încurc de tot. Să trecem peste asta, Grentha. A fost o zi plăcută.

– Într-adevăr, încuviință ea cu un zâmbet. A fost o zi foarte plăcută.

– La Neapole nu iau pe nimeni. De data asta mă duc în interes de afaceri. S-ar putea ca peste o zi, două, să dau o fugă și până la Roma, așa vă voi lipsi câteva zile. Te deranjează cu ceva?

– Cu nimic.

După o pauză, Grentha adăugă, cu o privire șireată:

– Mă voi oferi ca balast altui navigator.

Drept răspuns, Mervyn o ciupi ușurel de obraz.

– Ești o vrăjitoare și-am să te pierd înainte de sfârșitul verii.

* * *

A doua zi după plecarea lui Mervyn la Neapole, contesa și Oriella porniră spre Roma.

– Nu vom sta mult, o asigură contesa pe Grentha. N-ai să te simți singură aici?

– Nu, am destul de lucru, iar personalul îmi va purta de grijă.

– Nu știam că și Mervyn urma să plece în aceeași perioadă, îi explică Leonora, dar vizita mea la avocați era stabilită deja și n-am putut s-o reprogramez.

– Nu vă faceți griji pentru mine. Distracție plăcută.

Înainte de a se urca în mașină, Oriella se opri să-i mai spună ceva:

– Dacă-l vezi pe Craig... începu ea, dar mama ei strigă nerăbdătoare:

– Vino odată, Oriella, te așteptăm!

După plecarea lor, Grentha rămase nedumerită în legătură cu fraza neterminată a Oriellei. Indiferent ce voise să-i spună, nu avea nici o importanță că nu terminase, căci în următoarele zile nu prea existau șanse de a-l întâlni pe Craig.

Spre surprinderea ei, la nici o oră după plecarea contesei și a Oriellei, în biblioteca unde lucra ea intră o servitoare, anunțând că o căuta Signor Camerino.

– Camerino?

Înainte ca femeia să răspundă, apăru vesel Ronaldo.

– Da, desigur, Ronaldo, își aminti Grentha numele lui de familie.

Servitoarea se retrase, iar Ronaldo o informă:

– Am venit să te ajut cu inventarul.

Grentha îi aruncă o privire rece.

– Nu știam că am nevoie de ajutor.

– Dar e foarte complicat, și... iartă-mă, dar cred că nu ne știi destul de bine limba. Cunoștințele mele îți vor fi de folos.

Grentha fu nevoită să-i dea dreptate; în alte împrejurări, s-ar fi bucurat de ajutorul lui, dar situația dintre el și contesa Leonora era prea tesionată pentru a-l accepta.

– Parcă ai spus că nu ești prea binevenit aici, remarcă ea.

– Într-adevăr, zâmbi dulce Ronaldo. Așa că profit de ocazie ca să vin când Leonora e plecată.

– Văd că știrile circulă repede, observă Grentha. Oriella și cu mama ei au plecat abia acum o oră.

– Întotdeauna prinde bine să cunoști planurile altora, replică el.

– Ei bine, Ronaldo, îmi pare rău dar, întâmplător, azi nu lucrez la inventar. Am o mulțime de alte treburi.

Înainte ca Ronaldo să răspundă, Grentha știu că făcuse o greșeală de tactică.

– Atunci, am să te-ajut cu plăcere verificând volumele. Așa vei câștiga mult timp.

Grentha oftă. Chiar n-avea nici o cale de a scăpa de tânărul acela băgăreț și de ofertele lui? Se ridică de la birou.

– Poate vrei un pahar de vin, sau o cafea?

– Ești foarte amabilă. Iau o cafea.

Grentha sună după o servitoare și o instruită să servească în loggia cafeaua.

După ce sosi cafeaua, Grentha întrebă pe un ton indiferent:

– Nu găsești că e cam riscant să vii aici în lipsa contesei?

Ronaldo zâmbi, deși în ochi i se zărea o lucire amenințătoare.

– Ce să fac, dacă scumpa noastră contesă – cum își zice acum, adăugă el cu dispreț – dacă această așa-zisă contesă a dat ordin să nu fiu primit?

– Totuși, n-ar fi mai discret să păstrezi distanța?

O privi lung câteva momente, ca și cum n-ar fi înțeles ce voia să spună. Apoi se lumină la față.

– A, am priceput. Dacă vin aici, contesa mă va acuza că i-am mai furat din comori? Dar tu nu m-ai crede niciodată în stare de așa ceva!

Grentha zâmbi.

– Eu nu am nici o opinie. Problema te privește numai pe tine și pe contesa Leonora Stratton.

– Dar ea poate veni cu tot felul de minciuni față de care nu pot să mă apăr, protestă el. Dacă lipsește ceva, numai Ronaldo poate fi hoțul. Nu înțelege că unchiul meu mi-a vândut unele articole.

– Îți înțeleg bine punctul de vedere, îl asigură Grentha. Totul ține de verificarea documentelor, a chitanțelor, a corespondenței. Mai vrei cafea?

După ce-i turnă încă o ceașcă, adăugă:

– Întâmplător, unchiul tău a păstrat cu multă meticulozitate aproape toate hârtiile privitoare la cumpărări și vânzări, așa că în timp vom da de urma tuturor pieselor pe care le-a vândut din când în când.

Întorcând capul spre el, îi surprinse în ochi o expresie stânjenită. Apoi, tânărului păru să-i vină o idee.

– Desigur. Totul va fi clar după ce tu și americanul veți termina de revizuit hârtiile, dar ăsta e un motiv în plus pentru a mă lăsa să te ajut cu inventarul.

Câteva momente, Grentha nu răspunse. Părea să înțeleagă ce se întâmpla în mintea întortocheată a lui Ronaldo. Acesta voia să

identifice articolele care se aflau acum în posesia lui, primite în dar sau sustrase, și să le marcheze ca „vândute“ sau „donate“. Foarte simplu.

– Nu pot accepta ajutorul nimănui fără persmisiunea contesei. Și trebuie să fie și Mervyn de acord.

Ronaldo râse fără chef.

– Contesa! Mai degrabă m-ar arunca în mare decât să consimtă. Iar americanul tău nu mă poate suferi. Nu mi-e prieten.

– Cum poți spune asta? Mervyn își ia munca în serios. Universitatea l-a angajat într-un proiect confidențial, și își dă toată silința.

Trist, Ronaldo clătină din cap.

– Când unchiul meu mi-a dăruit unele tablouri și câteva mese și scaune ca să-mi mobilez vila, nu știam câte necazuri aveau să-mi aducă toate astea.

– Nu te amărî, Ronaldo. Obiectele frumoase trebuie să-i facă întotdeauna plăcere posesorului lor. Le poți privi zilnic, amintindu-ți de unchiul tău.

– Nici măcar atât, mormăi tânărul. Leonora e atât de răzbunătoare încât nici nu îndrăznesc să-mi țin comorile în vilă, ca nu care cumva să-mi fie furate, din ordinul ei.

– Deci, sunt depozitate undeva? întrebă Grentha, încercând să pară nepăsătoare.

– Da. La Neapole. Am o vilă mobilată foarte sărăcăcios...

Apoi, pe neașteptate, se înveseli.

– Trebuie să-mi faci o vizită. Ce-ar fi să vii azi? Te invit la masă și-ți voi arăta că nu există nici un tablou, vază sau mobilă care să nu-mi aparțină de drept.

– Azi nu pot veni. Am multă treabă, dar altă dată voi veni cu plăcere. Poate am să-l aduc și pe Mervyn cu mine. Acum, mă tem că trebuie să mă apuc de lucru, încheie ea, ridicându-se.

Ronaldo se ridică și el.

– Păcat că nu mă lași să te ajut. În fond, englezului îi permiți să te asiste.

– Lui Craig?

Grentha începea să-și piardă răbdarea.

– E specialist în sticlărie, se răsti ea. Mi-a identificat câteva piese.

După o pauză, adăugă:

– Pari foarte bine informat despre tot ce se întâmplă în vilă. Îmi dau seama că ai spioni de nădejde.

– „Spioni"! repetă Ronaldo, cu o licărire alarmată în ochi, după care râse. A, nu, n-am nici un spion, numai prieteni. Și aș vrea ca și tu să-mi fii prietenă.

– Bineînțeles. Doar nu mi-am pus în minte să-ți fiu dușmancă.

Părea nehotărât dacă să plece sau să mai stea. Grentha îl ajută să se decidă:

– Îmi pare rău că nu te pot invita la masă. Înțelegi că pentru contesă așa ceva ar părea o indiscreție.

Ronaldo îi aruncă o privire răutăcioasă, pe sub sprâncene.

– Ești foarte prudentă și înțeleaptă. Admirabil, pentru o femeie.

* * *

Chiar înainte de cină, Grentha fu chemată la telefon. Probabil era Mervyn, ca s-o întrebe cum progresa.

– Aici Craig, spuse un glas bărbătesc.

– A, da.

– Am auzit că Mervyn e plecat. Ai vreo șansă să-ți iei liber o zi?

– Nu știu. Mi-am planificat mult de lucru, refuză Grentha să accepte prea grabnic invitația.

– Mă gândeam ca mâine să ieșim cu iahtul meu. Mă duc la Paestum, dar te-aș putea lua din drum, de la Montori.

Grentha râse încet.

– Se pare că, imediat ce Mervyn pleacă într-o călătorie de afaceri, toți încep să mă invite să-mi iau liber.

– Așa...? Deci, trebuie să stau la coadă? Dacă știam, mi-aș fi depus cererea mai din timp.

– Serios? Mira-m-aș!

– Vii sau nu vii? i-o reteză el, cu nervozitate nedisimulată.

Instinctul o îndemna să refuze, cu puțină indignare demonstrativă. N-avea de gând să se lase luată cu arcanul la distracții ori de câte ori i se năzărea lui.

– Cred că va trebui să te anunț mai târziu, trase ea de timp.

– Nu e cazul, i-o întoarse Craig. Mâine dimineață la ora zece voi fi la Montori. Dacă reușești să fii în port la ora aia, te iau la bord. Ciao!

Închise înainte ca Grentha să fi putut formula un răspuns.

* * *

În timpul serii, telefonul mai sună de câteva ori, iar Grentha își imagina de fiecare dată că era Craig, dornic să primească o confirmare categorică. Prima oară fu Mervyn, de la Neapole, ca s-o anunțe că a doua zi pleca la Roma. Alt apel era de la contesă, dornică să afle dacă totul mergea bine și dacă Grentha nu se simțea singură.

– Nu mă simt singură deloc. Am destule cu care să-mi ocup timpul, se grăbi Grentha s-o asigure, evitând să menționeze vizita lui Ronaldo și invitația lui Craig.

Grentha încă nu luase nici o hotărâre, la ora când se duse la culcare. De afară se auzea, ca de-atâtea ori, sunetul unei mandoline. Grentha bănuia că muzica provenea de la proprietatea alăturată, ale cărei grădini se învecinau cu cele ale vilei Stratton. Cântărețul putea fi un membru al formației de mandoline care cânta de două ori pe săptămână în piazza din Montori, și nu putea repeta decât seara târziu și în zorii zilei.

Capitolul 6

A doua zi dimineața, Grentha se trezi cu noaptea-n cap. Îmbrăcă un costum de baie, își luă un prosop mare și coborî la piscină. Grădinarii stropeau deja florile și arbuștii și ștergeau de praf statuile de pe marginea cărării care ducea la bazin: Apollo cu lira, Neptun, doi câini de piatră.

Când Grentha își termină cafeaua și micul dejun, ceasul arăta abia ora opt. Avea să lucreze cel puțin o oră și jumătate, ajungând apoi în port la ora zece.

După ce porni pe scurtătură, Grentha ajunse nu peste mult pe străzile înguste din Montori. Când trecu de un colț, fu cât pe ce să se ciocnească de Rolando. Cea mai ghinionistă întâlnire cu putință!

Rolando o salută cu entuziasm, pornind alături de ea.

– Te duci la cumpărături?

– Da, răspunse Grentha, agățându-se ca înecatul de un pai. La cumpărături.

– De la piață? continuă Rolando.

Mica și încântătoarea piață se afla în partea opusă portului.

– Nu, de la un magazin dintr-acolo.

Imediat ce ajunseră în fața unui magazin de lenjerie, Grentha zâmbi.

– Buon giorno, îl salută ea, sperând ca Rolando să înțeleagă mesajul.

– Te-aștept aici.

– Nu, te rog. Va trece o veșnicie până să-mi aleg ceva.

Tânărul ridică din umeri și, după ce Grentha intră în magazin, se îndepărtă în lungul străzii.

Grentha așteptă până când Rolando dispăru, apoi se hotărî să-și cumpere totuși ceva, din moment ce intrase. Era aproape ora zece, iar întârzierea o nemulțumea. Dacă nu ajungea în port, și Craig pleca fără ea?

Îi ceru vânzătoarei niște ciorapi, iar când aceasta, îndatoritoare, începu să-i înșire cât mai multe perechi pe tejghea, își pierdu răbdarea.

– Îmi convin ăștia, alese ea grăbită o pereche.

Plăti și-și îndesă pachetul în poșetă.

În fața magazinului, se uită rapid în lungul străzii, dar Rolando nu se zărea nicăieri, așa că o luă la fugă spre port. Ceasul bisericii din piazza bătuse deja de ora zece.

Ajungând pe chei, se opri și privi în jur. Nicăieri nu se vedea nici un iaht care să semene cu al lui Craig. Cu mâna streașină la ochi, privi peste golf, spre Salerno. În depărtare, văzu o mică navă care putea fi a lui, dar nu avu cum să fie sigură.

Așadar, Craig plecase la zece, fără s-o aștepte nici măcar zece minute. Grentha plecă din port, blestemându-i în sinea ei, atât în engleză cât și în italiană, pe Rolando, care o făcuse să întârzie, și pe Craig, care-o făcuse de râs. Se așeză la o masă a cafenelei lui Marco. Avea nevoie de o cafea tare, eventual și de un coniac, pentru a-și calma nervii.

– Signorina!

Grentha întoarse capul. Un pescar turuia în italiană, prea repede ca să-l înțeleagă, gesticulând spre o navă care se îndrepta spre dig. Îl văzu pe punte pe Craig, făcându-i cu mâna și strigând.

– Zice să veniți cu barca mea, îi explică pescarul. Pot să vă duc.

Fără tragere de inimă, Grentha coborî în bărcuță, iar omul porni, vâslind cu o singură lopată lungă, în stilul multor continentali.

Craig o ajută să urce la bord.

– Nu ești deloc îngăduitoare, așa-i? o întâmpină el. Îmi pare rău că am întârziat, dar m-ai fi putut aștepta câteva minute, fără s-o iei la sănătoasa.

Grentha amuți. Când își regăsi graiul, îl întrebă:

– De unde era să știu că întârziași?

Sardonic, Craig zâmbi strâmb.

– Trebuie să te aștepți întotdeauna la nepunctualitate, când e vorba de ambarcațiuni – sunt la fel ca femeile.

– Mă rog, nici eu n-am... începu Grentha, apoi se opri, înainte de a afirma că nu ajunsese la timp.

– Vrei să spui că nici tu n-ai fost acolo la ora zece!

Acuzația lui fu atât de promptă, încât îi reteză orice replică. Grentha izbucni în râs. Într-un duel verbal cu el, n-avea nici o șansă.

– Deci, am fost în aceeași situație, conchise Craig. Totuși, de ce nu m-ai așteptat?

– Am crezut că plecași fără mine.

– Cred că ți-a trecut prin minte să-ți aduci costumul de baie, continuă Craig, cu o lucire malițioasă în ochi.

– Mi-a trecut prin minte și am unul la mine. În fond, adăugă ea cu o insolență studiată, n-am de unde ști când va trebui să mă întorc la mal înot.

– Nu mă pune în aceeași categorie cu Mervyn, o preveni Craig. Mă îndoiesc că va ajunge vreodată un bun matelot, oricât ar fi el de agreabil ca om. Eu, însă...

– Da? îl încurajă Grentha cu un zâmbet provocator. Se vede clar că ești la același nivel cu Columb, Drake și alți cuceritori ai oceanelor.

Craig o privi lung.

– În dimineața asta ai limba mai ascuțită ca de obicei. Și pe bietul Mervyn îl tratezi cu același dispreț?

– Ce motiv aș avea? Cu el conlucrez într-o armonie deplină.

– Știu, replică el scurt, cu lucirea veselă dispărută din ochi, care-i rămaseră duri și tăioși ca oțelul.

Coasta era mult mai netedă acum, formată dintr-un șir de dune dincolo de care creșteau brazi și eucalipți.

– Ne apropiem de golful meu favorit, anunță Craig. Unul dintre cele mai frumoase locuri de pe coastele astea și, de obicei, pustiu.

Apa era liniștită și limpede.

– Facem baie aici? întrebă Grentha.

Craig dădu din cap, atent la cârmă.

– Te poți schimba în cabină. Dacă vrei, poți sări direct de pe punte. Pe-aici nu sunt stânci.

– Nu fac plonjoane prea spectaculoase, răspunse Grentha, dar măcar pot fi sigură că ajung în apă.

După ce-și luă costumul de baie albastru pe care-l cumpărase de la Sorrento, Grentha își strânse părul sub cascheta albă, cu model în formă de petale, și ieși pe punte.

– Oooh! exclamă ea cu falsă teamă, lipăind desculță spre margine. Trebuie să-mi adun curajul.

– Ți-e frică? întrebă Craig cu o vizibilă lipsă de simpatie.

– E o înălțime atât de mare...! comentă Grentha, cutremurându-se ostentativ.

Craig o împinse ușor, făcând-o să cadă cu capul înainte.

– Și vezi să nu te-ncurci în cablul ancorei! mai strigă el în urma ei.

Grentha ieși la suprafață, căutând un răspuns destul de acid, dar Craig dispăruse. Reveni peste câteva momente, într-un slip negru. Plonjă calm și se apropie de ea cu mișcări viguroase.

– Când termini cu bălăceala, de provoc la o cursă, spuse el.

– Bălăceală! repetă Grentha cu vocea ascuțită de indignare. Oricum nu mă compar cu înotătorii care aspiră la traversarea Canalului Mânecii, așa că-mi prefer propriul ritm.

– N-ai pic de ambiție!

Craig reveni la iaht și o ajută să se salte pe punte. O ținu nu moment de coate, apoi îi dădu drumul brusc.

În cabină, Grentha se îmbrăcă repede, stimulată de baie, dar refuzând să se mai lase însuflețită de atitudinea amicală a lui Craig.

Acesta o invită să ia masa într-o stațiune mică, formată din două-trei hoteluri și câteva vile de familie grupate într-o grădină.

– Au aici o mâncare delicioasă, spuse el, în timp ce erau conduși spre o masă, sub un umbrar acoperit cu viță-de-vie.

Mâncară supă pescărească, urmară de miel la cuptor și un desert din paste făinoase cu umplutură delicioasă, numit sfogliatelle, toate însoțite de un vin local slab.

Relaxat, Craig își aprinde o havană, întinzându-și picioarele.

– Templele grecești de la Paestum au așteptat mult până să fie văzute, și trebuie să fie abordate cu încetineala cuvenită, spuse el, observând că Grentha ardea de nerăbdare să pornească mai departe.

– Îmi însușesc critica, murmură ea cu o atitudine spășită, coborându-și privirea spre mâinile împreunate în poală.

În sfârșit, Craig o conduse pe drumul care ocolea satul Paestum.

– Strada principală, cu magazinele ei de suveniruri pline de ilustrate și vase de ceramică, nu e foarte potrivită ca să ne pregătească pentru vizitarea celor mai frumoase ruine din lume.

Templele se înălțau pe câmpia netedă, cu coloanele de calcar profilate pe cerul albastru de după-amiază.

– E uluitor că mai sunt aici și nu le-au demolat năvălitorii, de-a lungul timpurilor, comentă Grentha, când ajunseră în fața Templului lui Neptun.

– L-ai uitat pe unul dintre cei mai periculoși dușmani din toți – malaria, răspunse el. După ce s-au retras grecii, apoi și romanii, râurile s-au colmatat, portul a dispărut, iar câmpia a fost acoperită cu mlaștini. Oamenii s-au retras pe coline, iar coasta a rămas părăsită. Populații întregi au fost nimicite aproape complet.

– Deci, s-ar putea spune că malaria a contribuit indirect la conservarea templelor.

Când ajunseră la Templul lui Ceres, se așeză pe piatra caldă a postamentului, cu mâinile rezemate pe margine.

– Îmi place atât de mult să simt cu mâinile mele pietrele pe care alții le-au pus aici cu aproape două mii de ani în urmă, comentă ea încet. Același soare i-a încălzit pe cei care lucrau, din același cer a plouat peste ei. Simți un fel de continuitate...

Privirea pe care i-o adresă Craig fu înțelegătoare, deși destul de amuzată.

– Te-apucă des stările astea poetice?

– Trebuie neapărat să râzi de mine tot timpul? replică Grentha, cu buna dispoziție risipită.

Zâmbind, Craig o strânse prietenos de umăr.

– Nu râdeam de tine, nu mă lua în serios. Înțeleg perfect ce vrei să spui când vorbești despre continuitate. E unul dintre motivele pentru care îmi iubesc meseria.

* * *

Strada era îngustă, cu trepte, iar în capătul ei, pe sub o arcadă, se intra într-o piațetă pietruită cu o biserică într-un colț și o fântână arteziană în mijloc. Un felinar în formă de scoică își răspândea lumina aurie deasupra ușii restaurantului din fața bisericii.

– Pot ghici ușor numele restaurantului, remarcă Grentha, în timp ce erau condiși la o masă. Să fie, oare, „Scoica de aur"?

– Limbajul imaginilor și al semnelor e peste tot același.

Privirea scurtă pe care i-o aruncase Craig în timp ce răspundea o surprinse, căci obișnuita lui expresie de amuzament sardonic fusese înlocuită de tandrețe și chiar o ușoară pasiune, cum ar fi fost de așteptat de la Ronaldo sau de la André, prietenul francez al lui Craig.

– Când pleci în croaziere mai lungi, îți gătești des singur mâncarea, la bord? întrebă Grentha, hotărâtă să mențină conversația la un nivel practic.

– Uneori. Nu sunt un bucătar nemaipomenit. Dacă mâncăm la bord, de obicei mă bazez pe îndemânarea prietenilor... sau a prietenelor.

– Și apreciezi fetele în funcție de talentele lor culinare?

– Categoric. Am un carnețel negru în care le înscriu numele, cu steluțe. Dar, desigur, nimeni nu-l poate întrece pe André. El e „cinci stele de luxe". Singura problemă e că întotdeauna vrea să aducă la bord cantități se alimente atât de variate și enorme, plus vinuri, mirodenii, precum și unele din cratițele și tigăile lui favorite.

Grentha râse, imaginându-și-l pe redutabilul André absorbit de specialitățile lui din sudul Franței și plângându-se amarnic că tangajul îi deranja sosurile.

– Mă tem că eu aș fi o bucătăreasă doar de-o singură stea, recunoscu ea. Poate nici atât. N-aș merita să mă treci în carnețelul tău negru.

Când terminară masa, Craig o conduse pe alte trepte de piatră, până pe o mică stradă comercială, plină cu mărunțișuri și vase de ceramică.

– Aici, în Vietri, sunt multe ateliere mici, îi spuse el. Unele vase au cu-adevărat stil, nu ca nimicurile produse pe bandă. Uită-te în voie și nu te grăbi înainte de a te hotărî să cumperi ceva, o mai sfătui el.

În cele din urmă, Grentha alese un bol măricel, cu figuri gri-argintii stilizate pe fond mov și dungi ornamentale albastre pe buză și împrejurul bazei.

Când se întoarseră la iaht și plecară, Grentha rămase pe punte, privind cum treceau din nou pe lângă Vietri, în drum spre Montori. Se bucura că-și luase la ea jacheta cu căptușeală caldă, căci se lăsase răcoarea.

– De ce se numește nava la La Spallina? îl întrebă ea pe Craig. Am impresia că înseamnă „epolet“, sau cam așa ceva.

– Într-adevăr, din câte știu. Dar cine poate înțelege motivele pentru care își aleg oamenii numele ambarcațiunilor? Nu uita că nu-i a mea și nu eu am botezat-o.

– Totuși, în italiană sună foarte frumos.

– Mai frumos decât cea pe care am închiriat-o anul trecut. Se numea La Dolorosa și era cu adevărat ghinionistă. Toate figurile mi le-a făcut, nu mai lipsea decât să stea în cap și să se ducă la fund.

Când ajunseră la Montori, Craig debarcă împreună cu ea.

– Hai să mergem la Marco, propuse el, arătând spre cafenea. Formația de mandoline cânta, iar Grentha își dădu seama că era miercuri, seara lor obișnuită de reprezentație de la mijlocul săptămânii.

Cafeneaua era plină, dar Craig chemă un ospătar, îi dădu câteva lire, iar în față fu adusă o masă cu două scaune, anume pentru ei.

Legănată de muzică și de rumoarea din jur, Grentha era cât pe ce să aţipească, dar deodată îi atrase atenția melodia cântată la mandoline.

– Știu bine melodia asta, spuse ea. Mereu aud pe cineva repetând-o, în apropierea vilei. Cred că face parte din formație. Mă întreb care din ei este.

Dar, întrucât nu-l văzuse niciodată pe cântărețul necunoscut, nu avea cum să-l identifice.

– Ar putea fi bătrânul bunic din colț, sugeră Craig. Sau, poate, burtosul din stânga. Ori băiatul din partea cealaltă. Poate că te-a văzut pe balcon și-ți cântă serenade.

– Cred mai degrabă că înclinațiile lui romantice se îndreaptă în altă direcție.

Craig comandase o sticlă de vin local dulce și o farfurie cu caise și prune.

– Taie fructele în două și înmoaie-le în vin, să vezi ce bune sunt, o sfătui el.

Grentha nu observă când formația termină de cântat și se împrăștie. Ca prin vis, deveni conștientă că mulțimea se rărise, iar mesele începeau să se golească. Și totuși, se simțea bine întârziind acolo cu Craig, inspirând aerul marin sărat și savurând fructele înmuiate în vin. În port, pescarii își legau bărcile și, pe alocuri, se zărea câte o luminiță îndepărtându-se pe mare.

Deodată, Grentha păru să se dezmeticească. Uitându-se la ceas, văzu că era aproape miezul nopții.

– O, Craig! Îmi pare rău că te-am reținut aici atât de mult. Cred că vrei să te întorci la bord și să te duci acasă.

– Da, am avut o zi plină, murmură el. Înțeleg că te-ai săturat... de compania mea.

– N-am vrut să spun asta. Încercam să mă gândesc la tine.

– De ce?

– Păi... ai un drum lung de făcut până la Sorrento. Și trebuie să navighezi pe întuneric.

Craig râse.

– Nu mă întorc cu iahtul acasă în noaptea asta. După atâta vin, cred c-aș cârmi numai în zig-zag. Voi dormi la bord și-am să mă întorc la Sorrento dimineața.

– Da, sigur... Uit mereu că te poți culca pe iaht.

– Ești gata de plecare?

Grentha se ridică imediat. N-avea nici un rost să mai rămână. Vraja se risipise, muzica tăcuse, piazza era aproape pustie, iar atmosfera dintre ea și Craig începuse să devină cam tensionată.

Craig chemă un taxi și o urmă înăuntru. Pe la jumătatea drumului spre vilă, scoase un pachețel din buzunar.

– Nu-l desface acum, șopti el cu un chicotit. E un suvenir de la Vietri.

– Pentru mine?

– Nu pentru altcineva.

– Îți mulțumesc, Craig. Ziua de azi mi-a plăcut enorm.

Craig o cuprinse cu un braț pe după umeri, iar Grentha îi simți apăsarea mâinii. Apoi taxiul se opri la poartă, care era închisă. Craig coborî și trase de mânerul lung de fier al soneriei. Așteptă până când poarta se deschise.

Cu mâinile ocupate de poșetă și pachet, Grentha se opri, ezitând câteva secunde.

– Noapte bună, Craig. Și-ți mulțumesc.

Dacă sperase s-o sărute la despărțire, avu parte de o decepție, căci Craig nu făcu decât să dea din cap.

– Ne mai vedem...

Grentha porni spre vilă, unde Edmondo aștepta să încuie la loc ușile.

– Doriți să beți ceva? o întrebă politicos valetul.

– Nu, Edmondo, îți mulțumesc. Te rog să mă scuzi că te-am deranjat atât de târziu.

– Nici un deranj, signorina. Ați avut o zi plăcută?

– Foarte plăcută, răspunse ea cu căldură.

Ajunsă în camera ei, desfăcu pachețelul primit de la Craig. Privi cu ochi mari micul obiect dinăuntru. Era un măgăruș de porțelan!

Mai văzuse animale de porțelan și ceramică în multe magazine din Vietri și nu le dăduse prea mare atenție. Dar să primească unul de la Craig, ca amintire...?! Deci, asta era părerea lui despre ea. Poate că le dădea măgari de porțelan tuturor celorlalte fete ale căror nume susținea că le notase în carnețelul lui negru, numai pentru a le aminti să nu se mai facă de râs cu el.

Grentha râse, uimită de colosala lui aroganță. Apoi își zări imaginea reflectată în oglindă și-și dădu seama că râsul nu era decât un act reflex cauzat de o nefericire vagă, greu de definit, dar și de negat.

Capitolul 7

– Ieri-dimineață a trecut pe-aici Signor Camerino, o anunță Anna a doua zi în zori.

– Ronaldo?! se alarmă imediat Grentha. A stat mult? De ce-a venit?

Anna ridică din umeri.

– Poate ca să vă vadă pe dumneavoastră, signorina.

– A lăsat vreun mesaj?

– Cred că nu.

După ce fata se retrase, Grentha continuă să-și mănânce micul dejun, gânditoare. Ce planuri mai ticluia Ronaldo?

Imediat ce se îmbrăcă, se duse grăbită în salonul cu inventarele și descuie vitrina. Nu părea să lipsească nimic, dar lui Ronaldo i-ar fi fost ușor să strecoare în buzunar un obiect mic și valoros.

Grentha lucră toată ziua, concentrându-se asupra inventarului și încercând să asocieze articolele de pe liste cu cele din camere. Ajunse la un paragraf care menționa „pereche de casete cu intarsii de fildeș și sidef". Pe un raft, într-un salon, exista o casetă care corespundea descrierii, dar nu două. Unde era cealaltă? Evident, i-ar fi fost imposibil să-l acuze pe Ronaldo fără dovezi.

Spre seară, simțind nevoia să respire aer curat, coborî spre port. Se așeză la o masă a cafenelei lui Marco și comandă un aperitiv.

Abia avusese timp să ia o înghițitură, când un glas din spatele ei întrebă:

– Ești singură?

Un moment, Grentha fu nemulțumită, deși știa că, așezându-se neînsoțită la o masă de cafenea, însemna să atragă avansurile tuturor tinerilor italieni din preajmă. Apoi se întoarse și-l văzu pe André, membrul francez al echipei lui Craig.

– O, cât mă bucur că tu erai! exclamă ea veselă. Vreau să zic... că nu era vreun italian...

Ochii negri ai lui André luciră veseli.

– Înțeleg perfect. Pot să iau loc?

– Desigur.

Ar fi vrut să-l întrebe despre Craig, dacă ajunsese cu bine la Sorrento, dar André părea mai preocupat de Oriella.

– E la Roma, cu mama ei, îl informă Grentha.

Expresia lui de dezamăgire fu aproape comică.

– Pentru cât timp?

– Nu știu. Vreo săptămână, cred...

André dădu din cap, resemnat.

– Și Mervyn? Și-a revenit după boală?

– A, da. N-a fost decât o indispoziție trecătoare. Și el e la Roma.

– Auzi! remarcă André pe un ton înghețat.

– Mervyn s-a dus acolo cu probleme de afaceri. Contesa, desigur, se consultă cu avocații.

– Iar Oriella se distrează, fără îndoială, cu toate rudele și prietenii ei de la Roma.

Grentha zâmbi.

– Nu mi-o imaginez pierzându-și timpul în birourile îmbâcsite ale avocaților.

Urmă o lungă pauză. Apoi André o întrebă, cu tot șarmul lui specific francez:

– Atunci, poate primești că iei cina cu mine diseară, dacă n-ai alt program?

– Cu plăcere, acceptă Grentha. Dar mai întâi trebuie să telefonez la vilă ca să anunț că voi întârzia.

* * *

În timpul mesei, la restaurantul hotelului, André o distră cu povestiri despre munca lui pe situri arheologice din alte zone ale Italiei și Franței, spunându-i anecdote amuzante despre colegii și colaboratorii lui. Îi vorbi și despre Craig, pe care-l admira pentru talentul și conștiinciozitatea lui.

– Totuși, e un băiat nostim. Trece prin perioade lungi de studiu sârguincios, concentrat exclusiv asupra sarcinilor pe care le are de rezolvat, apoi simte nevoia câte unei recreeri. O numește „ieșire la aer", și-atunci știm că și-a găsit câte-o fată.

– Vrei să spui că se îndrăgostește ușor și-i trece la fel de ușor?

André se încruntă puțin.

– Nu tocmai. E fermecător și atent, dar cred că nu se îndrăgostește cu adevărat. E englez, având un temperament mai rece, nu ca noi, francezii, care suntem atât de calzi...

Grentha zâmbi cu blândețe.

– Înțeleg. Are nevoie, ocazional, de o companie feminină, ca să se destindă după munca grea.

André dădu din cap.

– Ieri a plecat cu iahtul și nu m-aș mira să fi rămas acolo toată ziua. La început am crezut c-o luase pe Oriella dar, întrucât ea e la Roma, înseamnă că și-a găsit altă fată.

Grentha se bucură că nu-l menționase pe Craig, nici nu dezvăluise că ea îi asigurase, în ajun, „compania feminină".

În continuare, André o întrebă despre munca ei la vilă, iar Grentha îi contură în linii mari ceea ce făcea.

– Aș putea să văd și eu vila și colecția? întrebă el.

– Desigur. Când se întorc contesa și Oriella, sunt convinsă că te vor invita cu plăcere la masă și te vei putea plimba prin „muzeul nostru", cum îl numim Mervyn și cu mine. Am să-ți telefonez imediat ce revin ele acasă.

Ochii lui André străluciră de încântare.

– Ești foarte amabilă.

– Spune-mi dacă ai unele cunoștințe de specialitate. S-ar putea să-mi fie de folos.

– Ce vrei să spui?

– Păi, Joseph e expert în numismatică, iar Craig se pricepe la sticlărie și porțelanuri.

André ridică din umeri.

– Din păcate, nu. Un singur lucru, eventual – mobilierul antic francez. Am câteva piese de valoare, la mine acasă.

– În acest caz, voi acorda o atenție deosebită mobilei, iar când vii am să-ți cer opinia sau vom verifica împreună descrierile.

Apropoul la propria lui locuință îl făcu să-i vorbească despre Toulouse și regiunile înconjurătoare.

– Casa noastră e la câteva mile de oraș. Ai fost vreodată la Toulouse?

– Încă nu. Sper să ajung într-o bună zi și acolo.

– E un oraș foarte frumos, cu multe case vechi, de cărămidă roz. La apusul soarelui, arată încântător.

După cină, André îi chemă un taxi, iar Grentha, în timp ce-și lua rămas-bun de la el, cu mulțumirile cuvenite, se întrebă de ce venise la Montori, care se afla destul de departe de Sorrento, unde locuia el. Totuși, era posibil să aibă prieteni în oraș, sau să fi vrut doar să mai schimbe aerul.

* * *

În următoarele trei-patru zile, Grentha lucră cu sârguință, mulțumită de ritmul în care progresa cu volumele inventarului. Localizase majoritatea pieselor, iar pentru unele dintre articolele lipsă trebuia să aștepte până se întorcea Oriella, care putea să-și amintească dacă le văzuse.

O nedumerea un incident. Într-o seară, se afla pe un coridor de la etaj, verificând unele miniaturi agățate pe pereți, când se uitase întâmplător pe fereastră și-l văzuse pe Rolando stând de vorbă cu un tânăr cam de-o seamă cu el – probabil unul dintre grădinarii contesei. După câteva minute, grădinarul își reluă munca, iar Rolando dispăru, pentru a apărea din nou dincolo de niște arbuști și tufe de oleandru.

Înainte de cină, Grentha se hotărî să facă o plimbare prin grădină, pentru a explora zona respectivă. Ajunse la zidul de piatră care despărțea grădina de cea a vecinilor, înalt de aproape doi metri, dar nu prea dificil de escaladat pentru un tânăr ca Rolando. Într-un loc găsi o spărtură care-i confirmă și mai clar că Rolando putea veni și pleca prin grădina vecinilor, în voie, fără cunoștința contesei.

După cină, îl întrebă pe Edmondo dacă avea vreo hartă a orașului Montori. Văzuse mai multe în biblioteca vilei, dar avea nevoie de una la scară mai mare.

Edmondo îi spuse că exista un plan al vilei și al grădinilor și o conduse la un dulap din bibliotecă de unde scoase mai multe planuri.

– Înțelegeți, signorina, îi explică el, că în urmă cu ani de zile vila a avut o grădină mult mai mare, dar proprietarul dinaintea lui Signor Stratton a vândut o parte – aceasta... arătă el pe plan. Apoi, aici a fost construită o vilă mai mică.

– Și unde e vila lui Signor Rolando? întrebă ea.

– Aici.

– Aha... Pe drum, distanța e destul de mare, dar se poate scurta mult prin grădină.

– Nu e posibil, declară Edmondo. Vedeți, între grădina celeilalte vile și a noastră este un zid.

– Da, desigur. Și a cui e proprietatea vecină?

Edmondo oftă.

– A unei doamne care locuiește la Roma. Din păcate, nu vine des aici, iar casa stă închisă aproape tot anul. Uneori vine pentru câte o lună, două, vara, dar atâta tot.

– Și servitorii îngrijesc bine casa?

– A, da! N-o neglijează nici un moment.

Grentha îi mulțumi lui Edmondo, punând planurile la loc în dulap. Începea să întrezărească un sistem foarte abil de sustragere a obiectelor din vilă. Totuși, nu avea nici o dovadă că Rolando furase un singur articol.

A doua zi, Mervyn îi telefonă, anunțând-o că se întâlnise la Roma cu contesa și Oriella, care aveau să se întoarcă peste o zi la Montori.

– Eu mai stau aici câteva zile, îi spuse el. Am de rezolvat unele probleme complicate.

– Totul merge bine?

– Cum nu se poate mai bine! răspunse Mervyn cu un entuziasm susprinzător, întrebând-o apoi dacă se mai și distrase, pe lângă muncă, în lipsa lui.

– Da, am fost la Paestum. Locul pe care arzi de nerăbdare să-l excavezi.

– Aha...!

În glasul lui se simțea dezamăgirea.

– Aș fi vrut să te duc eu acolo. Cu cine-ai fost? Dacă nu sunt indiscret, desigur.

Grentha râse.

– Craig m-a invitat, cu iahtul.

– Trebuia să mă aștept. Ei bine, când mă întorc va trebui să mergem cu toții la Pompei.

Când închise telefonul, Grentha era îngândurată. Oare Mervyn își programase anume vizitele la Neapole și la Roma astfel încât să coincidă cu planurile Oriellei și ale contesei? Părea de neconceput ca Mervyn să se fi îndrăgostit de Oriella, sau ca un asemenea sentiment să fie reciproc. Oriella îl declarase deja prea bătrân pentru ea și prea tânăr pentru mama ei, chiar dacă ar fi existat sentimentele cuvenite.

Dar Mervyn? N-avea nici o șansă de a o cuceri pe față, fără acordul contesei.

* * *

La întoarcere, primul lucru pe care-l făcu Oriella fu s-o întrebe pe Grentha:

– Ai flirtat cu Craig în lipsa mea?

Grentha râse.

– Dac-am flirtat? Nu sunt sigură că aș fi avut ocazia.

– Prostii! V-ați întâlnit și ai fost cu iahtul lui, o zi întreagă!

– Deci, ai aflat? De la cine?

– De la spionii mei, desigur, replică Oriella.

Grentha bănuia că printre „spioni" era inclus și Mervyn, care fără îndoială îi transmisese această informație.

– Atunci, spionii tăi știu și că m-am întâlnit cu Craig numai o dată. M-a dus la Paestum, ca să văd templele grecești.

– Înseamnă că trebuie să facem câteva excursii, ca să văd și eu ce-am pierdut.

– La Pompei, de exemplu? Am uitat să-ți spun... ba nu, știi deja, cu siguranță, de la spionii tăi.

– Știu, oare? se întrebă Oriella. Și cu cine-ai mai fost? Of, nu pot să pleci din Montori nici două zile, fără ca tu să mi-i sufli pe toți!

– De parcă te-ar fi interesat pe tine bărbații de-aici, în timp ce dansai nopți întregi cu toți tinerii din Roma!

Oriella se strâmbă dezgustată.

– Majoritatea tinerilor pe care-i cunosc eu la Roma sunt niște plicticoși. Mă uit la câte unul și mă întreb: „M-aș putea îndrăgosti de tine?“ Dar nu mă pot vedea ca mireasă a nici unuia dintre ei.

– O, biata Oriella! comentă ironic Grentha. Un cap atât de înțelept, pe niște umeri atât de tineri!

– Atunci, spune-mi imediat cine a fost celălalt bărbat care se pare că a făcut dragoste cu tine? vru să știe Oriella.

– N-a făcut deloc dragoste cu mine, te asigur. M-a invitat la cină. Ne-am întâlnit la Marco.

– Rolando, bineînțeles, gemu Oriella. El se duce foarte des pe la Marco.

Grentha chicoti.

– Zău că ai avea nevoie de o rețea nouă de spioni. Nu, n-a fost Rolando. De parcă aș primi să iau cina cu el! Cu siguranță, ar încerca să-mi vândă ceva la preț angro.

Oriella o privi lung, cu admirație.

– Înseamnă că ți-ai făcut niște prieteni secreți în Montori. Am să-i spun lui Mervyn că nu ești demnă de încredere.

– De ce? În lipsa lui, am muncit pe brânci.

– Da, exact, în croaziere și la cină cu... cine-ai zis că a fost?

– N-am zis – dar a fost André, colegul francez al lui Craig.

Fața Oriellei se destinse într-un zâmbet.

– A, André! Da, e absolut fermecător. Și ce făcea aici, în Montori?

– Nu prea știu, mărturisi Grentha.

– Poate spera să te vadă.

– Nu, ne-am întâlnit absolut întâmplător. Dar i-ar plăcea să fie invitat aici, la vilă. Îl interesează îndeosebi mobila franțuzească veche, așa că ai un pretex ideal pentru a-i cere mamei tale să-l invite.

– Mobilă franțuzească veche! exclamă Oriella. Îți imaginezi c-am să-l las tot timpul cu tine, să se uite la mese și birouri? A, nu, trebuie să-mi iau și eu partea mea!

– Din câte văd, bietul André va fi sfâșiat în două. Dar ești binevenită, Oriella. S-ar putea chiar să-i facă plăcere să fie monopolizat de tine.

* * *

Peste câteva zile, când se întoarse Mervyn, Grentha observă că era foarte surescitat. Îl întrebă dacă problemele de afaceri se rezolvaseră cu bine, iar el răspunse scurt că totul reușise de minune. Imediat după aceea schimbă subiectul, împiedicând-o să-i mai pună alte întrebări.

Apoi, la vilă sosi un nou vizitator – avocatul contesei, Signor Rametta, un bărbat spilcuit, de vârstă medie.

Pe Signor Rametta îl interesa cum progresa inventarul și petrecu o după-amiază întreagă cu Grentha, confruntând articolele cu chitanțele și notele de vânzare.

– I-ai făcut impresie bună lui Signor Rametta, o tachină Oriella, după cină. Vorbește foarte frumos despre calitățile tale.

– Serios?

– Zice că ești exact genul de domnișoară englezoaică potrivită pentru a se achita cu bine de toate sarcinile. Nu ca mine, bună de nimic.

– Așa ți-a spus? Trebuie să fi adăugat că, deși bună de nimic, ești măcar decorativă.

Oriella râse cu bunăvoință.

– Pe tine mi-e imposibil să te înfurii și, evident, n-am vrut să spun că, dacă ești realizată profesional, n-ai fi și atrăgătoare. Ești foarte drăguță, atunci când nu-ți strângi părul și nu-ți pui ochelarii ăia cu rame de baga.

– Credeam că, așa, arăt mai serioasă și distinsă.

Oriella o măsură cu privirea.

– Poate, dar bărbaților nu le plac pieptănăturile serioase. Lor le place să avem părul despletit, ca să-l poată răsfira cu degetele.

Grentha râse.

– Mulțumesc pentru informație. Mă întreb cine arde de merăbdare să-mi răsfire părul cu degetele.

– Dacă l-ai purta mai des lăsat pe umeri, s-ar putea să afli, replică Oriella cu o expresie strengărească.

Înainte ca Grentha să găsească un răspuns potrivit, Oriella se îndepărtă.

Nu peste mult, Mervyn luă inițiativa de a organiza vizita la Pompei.

– M-am consultat cu Craig și Joseph, care m-au asigurat că luna va fi alături de noi, dacă mergem la începutul săptămânii viitoare.

– André nu vine?

– A, nu știam că vrei să-l chemăm și pe el.

– Mă rog, dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să n-aibă chef să-și viziteze propriul loc de muncă.

În același timp, însă, Grentha se hotărî să-l anunțe. Dacă îl interesa într-adevăr s-o reîntâlnească pe Oriella, avea acum ocazia.

Stabiliră ca Mervyn, Oriella și Grentha să se ducă la Sorrento, iar Craig și ceilalți să-i conducă la Pompei, pentru a vedea mai întâi ruinele la lumina zilei. Apoi urmau să ia masa în Sorrento și să se întoarcă după răsăritul lunii.

Mervyn propuse să le ia pe cele două fete cu vasul lui, iar Grentha își dădu seama că nu-l încânta deloc ideea de a conduce mașina pe drumul de coastă.

– În fond, am închiriat nava ca s-o pot folosi, se plânse el, când Oriella spuse că, pe mare, drumul putea să dureze prea mult.

– Am putea porni mai devreme, interveni Grentha.

Mervyn încă nu era un navigator expert, dar ajunseră la Sorrento fără nici o problemă, cu excepția Oriellei, căreia îi căzu o sanda din picior când debarcă pe dig.

– Of, asta aduce ghinion! exclamă ea, privind sandaua albă care se scufunda spre fundul apei.

În cel mai apropiat magazin, spre disperarea Grenthei, Oriella începu să încerce nenumărate perechi de sandale.

– Alege-ți unele simple, cu toc plat, îi recomandă ea. Într-un loc ca Pompei, tocurile înalte nu-s prea indicate!

Nu peste mult sosi și Craig, cu mașina – singur.

– Joseph speră să-l scuzați, dar are ceva important de lucru, acasă.

Grentha vru să întrebe despre André, pe care-l informase între timp, dar preferă să n-o facă de față cu Oriella, care ar fi putut crede că ardea de nerăbdare să-l revadă.

Întâmplător, cea care se interesă despre André și Theo fu chiar Oriella.

– André regretă că nu poate veni în după-amiaza asta, răspunse Craig, dar ne va aștepta acasă, cu una dintre faimoasele lui cine. Theo e în concediu, pe care și-l petrece la Veneția.

Soarele de după-amiază scălda în lumină aurie coloanele Templului lui Apollo, aruncând umbre vinețiii prelungi pe străzile încă brăzdate de urmele carelor. Nu era greu să-și imagineze cum se plimbaseră cândva cetățenii pe-acolo, salutându-se, trecând pe sub arcada porții sau oprindu-se să-și cumpere cele necesare din piață.

– Să mergem acum la muzeu, dacă vreți, propuse Craig, căci diseară va fi închis.

Oriella se strâmbă.

– Eu nu, mulțumesc. Nu-mi face nici o plăcere să văd trupurile de gips ale morților.

Totuși, Grentha și Mervyn vizitară micul muzeu și cumpărară ilustrate și reproduceri ale decorațiunilor din Casa Vertii, cu procesiunea lui Bacchus.

Când Grentha se apropie de Mervyn, văzu că ținea în mână o camee cu lanț subțire de argint.

– Cum îți place? o întrebă el.

– E foarte frumoasă și elegantă. Cine e, o zeiță?

– Cred că da. Mă bucur că-ți place.

Îi oferi cutia.

– Pentru tine am luat-o, spuse el zâmbind.

– O, Mervyn! Îți mulțumesc.

– Nu mă prea pricep la făcut cadouri.

Grentha ridică medalionul, studiind profilul în montură ovală cu filigran.

– E o zeiță foarte frumoasă. Venus, poate.

Craig îi conduse înapoi la Sorrento, iar Grentha îi arătă Oriellei pandantivul.

– De la Mervyn? Ce fermecător!

Apoi, Oriella făcu o mutră amărâtă.

– Mie nu mi-a oferit decât o cutie cu ciocolată, așa că, în ceea ce te privește, semnele sunt excelente.

– Ce vrei să spui?

Oriella îi aruncă o privire piezișă, neîncrezătoare.

– Ești tu drăguță, dar proastă nu ești. Doar știi cât de mult te place Mervyn.

Se privi în oglindă, începând să-și împrospăteze rimelul de pe gene.

– Într-o vreme, îmi spuneam că poate mi-ar plăcea să mă mărit cu el. Nu mi se părea bătrân, numai matur, înțelept și bun. Dar acum îmi dau seama că e mai potrivit pentru tine. Îl iubești, măcar puțin?

Grentha râse încet.

– La întrebarea asta nu pot răspunde. Nu mi-am pus-o niciodată.

– Atunci, ai nevoie de timp. Dar Mervyn ar fi un soț bun pentru tine.

– Acum câtva timp, ai spus că e prea bătrân pentru mine sau tine, și prea tânăr pentru mama ta. Pari hotărâtă să-l însori cu una dintre noi. De unde știi că n-are deja o soție, în America sau în altă parte?

– N-aș crede. Arată...

O întrerupse însă un strigăt de afară, Craig anunțând că delicioasa cină a lui André le aștepta.

– Am terminat! răspunse Oriella, ieșind. Murim de foame și suntem gata pentru orice.

Sprâncenele lui André se înălțară cu dispreț.

– Pentru „orice"? întrebă el, Și la ce vă așteptați? La o farfurie de spaghetti? La un ou fiert? Nu-mi meritați risotto-ul cu ficăței de pui, nici ciupercile coapte în foi de viță!

– Of, André, te rog! Cu umilință îmi prezint scuzele, îl imploră Oriella s-o ierte.

– Hai, André, interveni și Joseph. Specialitățile tale nu vor deveni mai bune dacă întârziem acum cu certuri!

Spre sfârșitul mesei, când André servi clătite cu felii de măr, Oriella scoase o exclamație sonoră.

– Ce e? întrebă el. Te-au otrăvit clătitele mele?

Oriella râse.

– Auzi acolo! Sunt delicioase. Dar uită-te la noi! Grentha și cu mine suntem într-o casă plină de bărbați, neînsoțite. Dacă ar ști, pe mama ar lovi-o apoplexia!

Cei patru bărbați izbucniră în râs. Apoi Mervyn spuse:

– Joseph, aci de față, e destul de bătrân ca să vă supravegheze cu ochiul lui patern.

– Și să-i împiedice pe niște armăsari focoși ca André și ca mine să vă răpească, adăugă Craig. Tu ce ești, Mervyn, apărător sau atacant?

Înainte ca Mervyn să răspundă, André interveni:

– Poate n-ar trebui să-l lăsăm să ducă fetele acasă cu nava lui. Contesa știe că va naviga pe mare în toiul nopții?

– Zău așa, vorbiți de parcă excursia asta la Pompei ar fi o aventură în jungla braziliană sau o croazieră prin Pacificul de Sud, observă încet Grentha.

Bărbații întoarseră capetele spre ea, iar Oriella se grăbi să schimbe subiectul:

– Ia priviți ce medalion fermecător poartă Grentha! L-a primit în dar.

Grentha observă privirea plină de interes a lui Craig. Roșind puțin, se întoarse spre Joseph.

– Absolut încântător, îl auzi ea pe Craig murmurând pe un ton amuzat.

Când cina luă sfârșit și se pregăteau să plece la Pompei, apariția neașteptată a unei fete brunete îi surprinse pe toți, iar pe André îl stupefie de-a binelea.

– Am sunat de mai multe ori, explică ea vorbind repede, în italiană, dar nu mi-a răspuns nimeni, așa că am intrat.

– Bună, Nicola, o salută Craig.

André păru să-și regăsească stăpânirea de sine și le-o prezentă celorlalți.

– Ai uitat, poate...? începu ea, adresându-i-se lui André.

– Mai târziu, nu acum, se răsti acesta.

Cu tact, Grentha și Oriella ieșiră, coborând scara ca să-i aștepte jos pe ceilalți.

Craig porni primul, luându-le pe fete și pe Mervyn în mașina lui, pentru ca André să-i urmeze.

Incidentul părea să-l amuze.

– André ar trebui să fie mai atent cu întâlnirile lui, spuse el. Nu-i prima oară când uită că are întâlnire cu o fată și iese cu alta.

– Li se poate întâmpla și celor mai atenți oameni, comentă Mervyn.

Craig îl privi tăios.

– Vorbești de parcă ai avea experiență.

– E mult de-atunci, murmură americanul.

– André va mai putea veni la Pompei? întrebă Oriella.

– Te interesează dacă vine sau nu? i-o întoarse Craig.

– Da, răspunse ea scurt. Merită să se relaxeze și el, după ce s-a deranjat să ne pregătească o cină atât de bună.

– Și de unde știi că n-o să se relaxeze în compania fermecătoarei Nicola?

Când grupul ajunse la Pompei, Craig le ceru paznicilor permisiunea de a face un tur, fiind clar că vizitele la lumina lunii nu erau încurajate decât cu ocazii deosebite, când ruinele erau luminate.

Într-un fel, Grentha se bucura mai mult să vadă coloanele, templele și arcadele în lumina naturală a lunii decât în eclerajul artificial al reflectoarelor electrice.

Când îi spuse, Mervyn fu și el de acord.

– Într-adevăr, fără reflectoare arată mai romantic.

Craig și Oriella se aflau la mică distanță de ei, iar André cu Nicola îi ajunseră și ei din urmă. Apoi, ca din întâmplare, perechile

se schimbară între ele. Grentha se pomeni însoțită de Craig, André era cu Oriella, așa că lui Mervyn îi rămase s-o conducă pe Nicola peste dalele de pavaj inegale.

Când ajunseră la templul lui Apollo, cu frumoasa statuie a zeului atât de plină de vitalitate încât părea gata să coboare de pe soclu, Grentha se sprijini de o coloană frântă ca să privească în voie toată scena, cu coloanele argintate de lună și umbrele negre și misterioase.

– Are o anumită vrajă, murmură ea. Ți-i poți imagina ușor pe oamenii din Pompei mergând pe-aici noaptea, tăifăsuind în taverne sau furișându-se cu însărcinări secrete.

Craig se rezemă și el de o coloană, privind-o. Apoi întinse mâna și ridică medalionul între degete.

– Deci, Mervyn are obiceiul de a-ți face cadouri? se interesă el.

– Nu tocmai. Ăsta a fost primul.

– Vrea să te ia de soție?

Întrebarea fu atât de neașteptată, încât Grentha nu găsi imediat un răspuns.

– Nu știu, spuse ea după o pauză. De ce nu-l întrebi mai bine pe el?

Craig râse, încet, ca un mormăit.

– De ce să-i dau idei?

– Nu-l crezi capabil să aibă singur asemenea idei?

– Sunt convins că este – nu sugerez că ar avea nevoie să fie îmboldit.

Insulta voalată din ultimele câteva cuvinte o indignă pe Grentha.

– Vrei să spui că eu sunt cea care-l îmboldește? El, măcar, n-are nevoie de imbolduri ca să-mi facă mici cadouri pe care să mi le agăț la gât.

Craig o privi lung, cu buzele arcuite într-un ușor zâmbet, fără să răspundă.

– Desigur, continuă ea, și darul tău mi-a plăcut, dar din alte motive. Tuturor prietenelor tale le dăruiești măgărușii de porțelan, ca să le arăți ce părere ai despre ele?

Chipul lui se lumină de amuzament.

– Măgărușa mea scumpă și prostuță! N-ai pic de umor!

Îi apucă în mână o șuviță de păr, și deodată Grentha se pomeni cu fața lângă a lui și gura apăsată ferm de buzele lui. Fu prea surprinsă ca să răspundă.

– Ești o vrăjitoare, șopti Craig prelung, cu glas vibrant. Hai să plecăm de la templul lui Apollo până nu-i cad victimă.

„Cui să-i cazi victimă?“ ar fi vrut Grentha să-l întrebe, deși cunoștea răspunsul.

Când sosi vremea să plece acasă, Craig porni cu mașina pe drumul de munte care traversa peninsula. Un timp, Mervyn nu observă.

– Ce facem cu vasul meu? întrebă el în cele din urmă. L-am lăsat la Sorrento.

– Nici o problemă, răspunse Craig. Am să văd eu ce-i cu el, mâine dimineață.

– Dar voiam să...

– Să te-ntorci cu el acasă? Sfinte Cerule, omule! Trebuie să fii un navigator expert ca să eviți toate stâncile alea, pe întuneric!

În sfârșit, ajunseră în vârful crestei, iar Craig porni în jos pe drumul șerpuitor spre coastă. Când sosiră la vilă, Oriella era foarte îngrijorată, căci acum Craig trebuia să se întoarcă la Salerno pe același drum.

– Ai putea rămâne aici, sugeră ea. Avem multe dormitoare, iar o cameristă ți-ar putea pregăti imediat unul.

Craig păru să ezite.

– Nu, mai bine mă întorc în noaptea asta. Ești foarte amabilă că mă inviți dar, în orice caz, trebuie să-l consolez pe André pentru că și-a încurcat întâlnirile.

– André nu va avea nevoie de ajutorul tău, declară Oriella. Dar să-i amintești, în caz că a uitat, că l-am invitat la masă poimâine.

– I-auzi! exclamă ironic Craig. Și sunt invitat și eu la festinul ăsta?

– Poți să vii, dacă n-ai altceva mai bun de făcut, replică Oriella, cu prefăcută indignare.

– Bine. Voi veni cu André, și-mi voi petrece restul după-amiezii cu Grentha, ajutând-o la inventar.

– Numai dacă vom avea vânt din spate, comentă sarcastic Grentha.

– Haideți, e timpul să intrăm în casă și să-l lăsăm pe Craig să plece, interveni Mervyn.

Grentha nu auzi mașina lui Craig plecând, dar își spuse că acesta avea grijă să nu trezească din somn toată casa, întrucât era trecut de ora două noaptea.

În timp ce-și scotea de la gât medalionul pe care i-l dăruise Mervyn, Grentha nu se gândi la el, ci la celălalt, cel care se folosise de acel pretext pentru a o iscodi, care glumise pe tema măgărușului de porțelan și apoi o sărutase cu un aer aproape absent. Sărutul lui Craig nu însemna nimic pentru ea; mai mult, ar fi fost într-adevăr proastă ca o măgăriță dacă se repezea să-l interpreteze ca mai mult decât o cochetărie oarecare.

Capitolul 8

A doua zi, Oriella intră în bibliotecă, unde lucra Grentha.

– Suntem pedepsite, anunță ea. Amândouă.

– Ce-am mai făcut? se interesă Grentha.

– Am supărat-o pe mama întârziind atât de mult aseară, neînsoțite, în compania unor tineri.

– Îl aveam pe Mervyn cu noi. Nu era acceptabil?

– Nu prea. Mama e convinsă că tu și Mervyn vă... plăceți foarte mult, mai ales acum, când a început să-ți facă și unele cadouri.

Grentha râse.

– Vai de mine! Ce poate însemna un mic medalion? Bine măcar că-i o camee, nu un pandantiv cu capac în care i-aș putea ascunde fotografia sau o șuviță de păr.

– Așa că de-acum stăm acasă. S-a zis cu distracțiile!

– Nu mă deranjează. Am mult de lucru și trebuie să recuperez.

– Dar mama a spus că putem totuși să-i invităm pe Craig și André la prânz. Vrea să-l cunoască mai bine pe André, l-a văzut numai o dată.

Grentha ridică privirea, observând expresia malițioasă din ochii negri ai fetei.

– Ce trădare mai plănuiești acum? o întrebă ea.

– Eu? Nici o trădare. Mă gândesc doar că e foarte plăcut să alerge după mine doi tineri.

– Doi? L-oi fi având tu pe Craig la degetul cel mic, dar André are deja o prietenă – pe Nicola.

Oriella pufni, ca și cum ar fi suflat un fulg.

– Pe Nicola? A, nu. Pe ea a cunoscut-o acasă la un prieten și a invitat-o la dans doar de două ori.

– Deci, vrei să i-l răpești? Bine, îți doresc succes.

– Evident! se răsti Oriella. Chiar dacă-l placi pe Mervyn, ți-ar conveni să-l cuceresc pe André, pentru ca pe urmă Craig să alerge la tine și să-ți plângă pe umăr. Las-că v-am văzut eu azi-noapte, la lumina lunii!

– Zău? făcu Grentha, dornică să afle ce anume văzuse Oriella.

– Stăteați atât de aproape, încât părea gata să te sărute – păcat că tocmai atunci am venit eu cu André și v-am deranjat!

Grentha râse, sperând să nu i se simtă ușurarea.

– Neatenților! Poate că mi-ar fi făcut plăcere să mă sărute Craig.

Privirea Oriellei nu părea prea convinsă. Mai spuse doar atât:

– Acum plec. Nu trebuie să te întrerup prea mult din lucru.

Când veni Mervyn, și discutară despre problemele privitoare la proprietatea Stratton, Grentha își aminti să-i spună despre ziua când îl văzuse pe Ronaldo în grădină.

– Având în vedere felul cum se învecinează cele trei proprietăți, i-ar fi foarte ușor să ducă tot felul de lucruri de-aici până la vila lui.

Mervyn căzu pe gânduri.

– Pare foarte posibil. O să aruncăm o privire la spărtura din zid.

Pentru a nu atrage atenția celorlalți, Grentha și Mervyn aleseră ora dinaintea cinei pentru a se plimba prin acea parte mai puțin frecventată a grădinii, unde grădinarii își terminaseră treaba pe ziua în curs.

Cu acel prilej, Grentha îi spuse lui Mervyn și despre planul pe care i-l arătase Edmondo.

– Edmondo mi-a spus că vila asta dintre cele două e foarte rar ocupată. E de ajuns ca Ronaldo să fie în termeni buni cu cineva de-aici și cu un angajat de-al contesei, și nu-i mai lipsește nimic.

– Problema e că n-avem nici o dovadă, observă Mervyn.

– Într-adevăr, dar dacă am putea găsi un singur obiect care a ajuns în posesia lui Ronaldo după moartea bătrânului, atunci s-ar putea să facem unele progrese.

– Mă întreb dacă merită să-i spunem lui Signor Rametta toate astea.

– Poate o să ne dea unele sfaturi, sugeră Grentha.

Ajunseseră într-un loc ferit, unde se afla o bancă formată dintr-o lespede de marmură rezemată pe două sfere de piatră.

– Avocatul italian m-a ajutat mult. Mi-a făcut anumite recomandări, și...

Mervyn se întrerupse.

– Vreau să-ți spun ceva, Grentha. Cred că e bine să știi.

Grentha se așezase pe banca de marmură, în fața unei statui a lui Hercule înconjurată de azalee. Mervyn alesese bine locul, căci nu riscau să fie deranjați, dacă aveau de discutat ceva important.

– După cum știi, începu el, am făcut câteva vizite la Neapole și la Roma. Am încercat s-o găsesc pe... soția mea.

Grentha intră imediat în alertă.

– Soția ta? repetă ea încet.

– Da. Nu ți-am spus niciodată, nici ție și nici altora, că am fost căsătorit. De fapt, până acum nici n-am fost sigur dacă mai eram căsătorit, sau văduv, sau în cine știe ce altă situație...

Se așeză lângă ea.

– Am venit aici acum peste nouă ani. La Neapole, vreau să spun. Făceam un tur al Europei și m-am hotărât să stau un timp la Neapole. Aveam douăzeci și patru de ani, tocmai absolvisem, iar părinții mei aveau posibilitatea de a-mi finanța toate relațiile internaționale de care consideram că aveam nevoie. Așa că mi-am luat o

cameră la Neapole și am început să-mi petrec timpul prin muzee și prin cafenele, cu alți americani și diverși prieteni italieni. Așa am cunoscut-o pe Lucia.

Făcu o pauză, dus de gânduri.

– Da? îl îndemnă Grentha.

– Era extrem de frumoasă, cu o piele ca petalele de camelii și părul ca un nor negru delicat. M-am îndrăgostit. Nu mă mai puteam gândi decât la fața ei, la zâmbetul ei, la vocea ei...

Chicoti amar.

– Prietenii mei și-au dat seama curând că-mi pierdusem capul după ea. Au încercat să mă tempereze. Mi-au spus că nu era nevoie să ne căsătorim. O aventură scurtă, iar pe urmă, când vraja se risipea, nici o obligație. Mie, însă, nu-mi convenea numai atât. Voiam să mă însor cu ea și s-o iubesc veșnic. Lucia mi-a spus că era orfană și muncea într-o croitorie din Neapole. Am îndeplinit toate formalitățile necesare și ne-am instalat într-un mic apartament pe care mi l-a găsit un prieten american.

Mervyn se lăsă puțin pe spate, oftând.

– La început, am fost cum nu se putea mai fericiți. Apoi, peste câteva săptămâni, ea s-a lăsat de slujbă. Eu nu voiam să le mai cer bani părinților, încă nu le spusesem despre căsătorie, iar Lucia își putuse cheltui puținii bani câștigați pentru propriile ei nevoi, haine și altele.

– Și pe urmă?

– Mi-a declarat că începea să fie geloasă. În timp ce ea muncea zilnic, eu eram liber. La început am râs, asigurând-o că nu exista nici o altă femeie în viața mea. Ea, însă, nu s-a lăsat convinsă. Au început certurile. Când mă duceam la muzee sau la biblioteci, era sigură că mă întâlneam în secret cu altele. A devenit foarte extravagantă, își cumpăra haine scumpe, bijuterii, bibelouri... Am încercat să-i spun că banii mei nu ajungeau, dar ea râdea mereu, răspunzând că toți americanii sunt bogați. Apoi izbucnea în plâns și-mi reproșa că nici măcar aceste mici plăceri nu i le acceptam. După

șase luni, am ajuns la capătul răbdării. Continuam s-o iubesc ca un nebun, dar eram nefericit. Așa că, într-o seară, i-am spus că mă hotărâsem să mă întorc în America. Aș fi luat-o cu mine, dar trebuia să se poarte frumos și să nu ne distrugă viețile cu gelozia ei neîntemeiată. Însă n-a ieșit așa.

Mervyn se opri din povestit și, în pauza aceea lungă, Grentha își imagină că-i auzea glasul calm încercând să discute rezonabil cu intempestiva Lucia.

– Nu peste mult, în timp ce eu încercam să pregătesc călătoria în State, Lucia mi-a spus că aștepta un copil. La început m-am bucurat, dar apoi mi-a declarat că nu putea face un drum atât de lung. Vorbea de parcă ar fi durat șapte, opt luni... Am propus să iau bilete de avion, dar se temea să zboare. Nu, trebuia să rămână la Neapole și să nască. Apoi aveam să vedem și de călătoria în America.

– Cred că te-ai simțit foarte frustrat, interveni Grentha.

– Mă obișnuisem să cedez de fiecare dată, răspunse trist Mervyn. Acum, însă, am pus piciorul în prag. Fie venea cu mine, fie plecam acasă singur. Pentru câteva zile, s-a liniștit. Apoi, într-o după-amiază, venind acasă, am găsit o scrisoare. Îmi spunea că, pentru că-mi păsa atât de puțin de ea, se ducea la alt bărbat, care avea s-o iubească așa cum eu niciodată n-o iubisem. N-am mai găsit-o nicăieri. Nu știam nimic despre rudele sau prietenii ei. Colegele de la croitorie nu mi-au putut da nici ele vreun iniciu. Așa că m-am hotărât să mă întorc în America. N-am putut decât să las o sumă de bani la un prieten din Neapole, ca s-o ajute dacă avea greutăți. Timp de trei ani, i-am scris acelui prieten lună de lună, cerând vești, dar n-am primit nici una. Lucia părea să fi dispărut fără urmă. Am păstrat legătura cu consulul american, însă nici de la el n-am aflat nimic.

– Iar acum i-ai dat de urmă? se interesă Grentha.

– Îți dai seama, în fine, de ce doream atât de mult să lucrez la acest proiect pentru universitate. M-am gândit că în sfârșit aveam ocazia s-o găsesc din nou pe Lucia. Trebuia să aflu dacă trăia și dacă mai eram căsătoriți. Iar acum, grație lui Stefano Rametta, am putut afla

câte ceva despre trista poveste a Luciei. Bărbatul acela la care s-a dus când m-a părăsit pe mine fusese amantul ei înainte de căsătorie. Lucia a născut copilul, dar peste doi ani a murit. Individul l-a dat la orfelinat. A fost foarte dificil, dar în cele din urmă mi-am găsit fiul.

– Măcar atâta lucru tot ai reușit.

Mervyn zâmbi trist.

– Are opt ani și trebuie să mă hotărăsc dacă-l voi lua de la orfelinat, sau dacă să-l las acolo, fără să știe nimic despre părinții lui.

– E o alegere grea, Mervyn.

– Nici măcar nu pot fi sigur dacă e cu adevărat fiul meu, dar l-am văzut și cred că-i sunt dator Luciei să-l iau în primire și să fac pentru el tot ce pot.

Grentha tăcu mult timp. În sfârșit, anumite laturi ale caracterului lui Mervyn se limpezeau. Îi acoperi ușor mâna cu a ei.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea. Ultimii câțiva ani trebuie să fi fost foarte nefericiți pentru tine.

– Ei, am încercat să nu mă gândesc la problemele personale. M-am cufundat în muncă și am închis ușa trecutului. Tatăl meu a murit acum trei ani, iar mama locuiește la Philadelphia. Când i-am spus despre afacerea Stratton, m-a îndemnat să primesc însărcinarea, ca să pot lămuri unele dintre detaliile nerezolvate privitoare la Lucia. Ar vrea să mă vadă căsătorit, așezat la casa mea, în America, și își dorește nepoți.

– Acum are un nepot, zâmbi Grentha. I-ai spus?

– Încă nu. Mai întâi trebuie să văd dacă sunt în stare să-l iau în primire. După ce a trăit atâția ani la orfelinat, i-ar putea fi dificil să se adapteze într-o familie. Am întrebat-o pe contesă dacă-l pot aduce aici pentru un timp, trei-patru luni, eventual.

– Și a acceptat?

– Fără discuție. Leonora are toanele ei, dar e o femeie foarte caritabilă. De asemenea, întrucât avocatul ei acționa în interesul meu, m-am considerat dator să-i spun toată povestea. Iar acum, Grentha, am nevoie de ajutorul tău.

– În ce fel?

– Peste câteva zile urmează să mă duc la Neapole ca să aduc băiatul aici. Aș dori să mă însoțești.

– Sigur că am să vin, dacă te ajută cu ceva.

– Mă va ajuta cu siguranță. Încă nu știe că sunt tatăl lui, așa că la început nu voi fi decât o persoană cu autoritate. Dacă vii cu mine la orfelinat, își va da seama că în casă există și tineri. Pentru el, va fi ca un transfer dintr-o instituție în alta.

Grentha înțelegea ce voia să spună. Transferul unui băiat de opt ani într-o casă ca vila Stratton putea fi o experiență tulburătoare.

– Spune-mi când ești gata, îi răspunse ea, și vin cu plăcere. Cum se numește băiatul?

– Benedetto, dar i se spune Benno.

Mervyn se ridică.

– Și-acum, să mergem la cină, propuse el.

– Încă un lucru. Oriella știe despre căsnicia ta, și despre băiat?

– Știe puțin. I-am povestit în linii mari.

– Bine. Atunci, voi ști ce să spun, dacă vine vorba.

* * *

Oriella era intrigată și totuși înțelegătoare față de dezvăluirile lui Mervyn.

– De-asta e așa de... închis în sine, comentă ea. Evident, se teme să nu facă o a doua greșeală.

– Evident.

– Dar, cu tine, ar fi... în siguranță, declară Oriella, pe un ton judicios.

– În siguranță? repetă Grentha. Nu sunt sigură că aș vrea să fiu un fel de liman salvator pentru soțul meu.

– Nu asta voiam să spun. Tu ești calmă. Nu te-apucă furiile, ca pe mama – și pe mine, când mi se răzvrătește jumătatea italiană.

Grentha zâmbi.

– Cine știe ce autocontrol aș putea să am eu! Poate că, pe dinăuntru, clocotesc ca focurile infernului, numai că nu arăt.

– Mă întreb dacă și Craig are un temperament nărăvaș, medită Oriella.

– Încearcă să-l superi și vei afla.

– A, nu. E prea periculos. Pe când André... ei, el e alftel... Poate exploda ca o petardă, și îl înțeleg.

– Două temperamente latine, comentă Grentha.

Când Craig și André veniră la masă, contesa fu grația întruchipată, mai ales cu André, pe care îl antrenă într-o lungă conversație, după-amiază.

– Mama îl întreabă pe André despre familia lui, șopti Oriella cu satisfacție, în timp ce trecea prin dreptul ferestrei deschise a unei camere unde Grentha examina niște piese de sticlă venețiană. Și o face atât de abil, încât André nici nu-și va da seama că-i examinează trecutul ca să afle dacă ar putea fi un soț potrivit pentru mine – mai ales că am o zestre atât de sărăcăcioasă...

– Cât de mult îți pasă dacă-l va găsi potrivit sau nu? o întrebă Grentha.

Oriella ridică din umeri.

– André e fermecător, dar îi plac prea multe fete... Acum mă duc să-l caut pe Craig, ca să jucăm tenis. Oricum, o căsătorie ne e de-ajuns pentru moment.

După plecarea ei, Grentha se întrebă la a cui căsătorie se referise. La a lui Mervyn? Dar aceea era o poveste veche. Atunci, a contesei? Poate că rudele de la Roma se pregăteau pentru o căsătorie, iar Oriella se referise la aceea.

* * *

Abia a doua zi, Oriella îi dezvălui că Signor Stefano Rametta urma să fie tatăl ei vitreg.

– Mă bucur atât de mult pentru mama! anunță ea cu sinceră plăcere. Va fi fericită cu Stefano și are mare noroc că se va putea ocupa și de problemele ei legale!

– Le doresc numai bine, răspunse Grentha.

Contesa îi dădu și ea vestea, în cursul zilei.

– Ne cunoaștem de ani de zile, îi explică ea, așa că nu-i o hotărâre chiar atât de neașteptată.

În aceeași seară, pe când se îmbrăca pentru cină, Grentha auzi sunetul unei mandoline de undeva din curte. Nu-l mai auzise pe cântăreț de câteva zile. Acum repeta celebra Torna a Surriento, cântecul atât de cunoscut ca invitație de a reveni la Sorrento încât îl știa, cu siguranță, orice cântăreț la mandolină.

După cină, Mervyn se retrăsese în camera lui, ca să citească în liniște, când în salonul privat al contesei intră o servitoare, anunțând că o căuta Signor Ronaldo.

– Ronaldo! exclamă furioasă Leonora. Spune-i să plece! Nu vreau să-l primesc! N-are nici un drept să intre în casa mea.

– E prea târziu ca să mă dai afară, verișoară dragă!

Ronaldo apăruse în ușă, zâmbitor, făcând o plecăciune.

Contesa îl privi cu răceală, apoi îi spuse servitoarei:

– Trimite-l aici pe Edmondo, și spune-i să mai aducă doi oameni.

Ronaldo înaintă spre ea.

– A, nu. Ar fi mult mai bine să mă asculți, în loc de a le ordona servitorilor să mă dea afară.

Oriella se ridică.

– N-ai dretul că dai buzna aici ca un... ca un hoț! Te rog să-i prezinți imediat scuze mamei mele! Și pe urmă, să pleci!

Grentha se ridică și ea.

– Eu vă las, dar ați dori cumva să-l trimit pe Mervyn? o întrebă ea pe contesă.

– Nu. Stai aici și notează tot ce are de spus acest... acest tânăr.

– Nu cred că e necesar ca Grentha să rămână, interveni Ronaldo.

– Ba va rămâne, va asculta și va fi martoră, declară contesa. Și-acum, stai jos. Îți acord zece minute, nu mai mult.

Ronaldo se așeză pe locul eliberat de Oriella, iar Grentha se așeză și ea, după ce-și luă câteva coli de hârtie de pe birou.

– Am venit aici în seara asta, începu Ronaldo, ca să-ți spun ce intenții am. Știu că nu stai bine cu finanțele...

– Mulțumită ție! se răsti contesa.

– Te rog să nu mă întrerupi.

Ronaldo vorbea pe un ton rugător, parcă implorând să fie ascultat cu înțelegere.

– Știu că Oriella are foarte puțină zestre, dar asta nu contează, întrucât doresc din toată inima să mă însor cu ea.

– Să te însori cu mine! țipă ascuțit Oriella, nevenindu-i să creadă.

– Te rog să mă asculți până la capăt! Dacă primesc consimțământul tău, nu veți mai avea probleme financiare, căci îți voi dărui, draga mea verișoară, i se adresă Ronaldo contesei, propria mea vilă, unde vei putea trăi în condiții confortabile, iar din această vilă, cu toate defectele ei, voi face o casă splendidă pentru Oriella.

Contesa trase prelung aer în piept, stupefiată de îndrăzneala lui.

– Ai avea neobrăzarea de a te însura cu fiica mea, pentru ca apoi să mă dai afară din propria mea casă? Ai înnebunit de-a binelea?

Apoi izbucni în râs.

– Habar n-ai de nimic, Ronaldo. Dacă-ți închipui că mă poți juca pe degete la fel cum ai făcut cu tatăl soțului meu, te înșeli amarnic!

– Iar eu voi fi aruncată de la un bărbat la altul ca o minge de tenis? întrebă și Oriella. Mai sunt și alți bărbați în viața mea!

Grentha nu știa ce să facă. Vru să se retragă din nou, dar contesa îi făcu semn să rămână.

– Străini! se strâmbă Ronaldo.

– Străini care au mai multă minte decât tine! Și mai mult bun-simț! N-ar intra cu forța în casa mamei mele!

– Casa asta nu i se cuvine mamei tale! afirmă Ronaldo.

– Vrei să spui că nu am dreptul la moștenirea propriului meu soț? se revoltă contesa.

– Soțul tău, Frederick, a murit înainte de tatăl lui. Prin urmare, casa, cu tot ce conține, trebuie să rămână în posesia familiei. Tu ești înrudită doar prin căsătorie.

– Dar fiica mea este nepoata lui Simon. Tu nu ești decât fiul cel mai tânăr al surorii lui Simon, așa că ea are mai multe drepturi decât tine!

Până atunci, duelul verbal de desfășurase în engleză, cu câte o frază italiană pe alocuri, dar acum combatanții abandonară complet engleza, în favoarea limbii lor materne. Italiana Grenthei progresase considerabil de când se afla la Montori, dar încă nu-i era de ajuns ca să înțeleagă toate invectivele aruncate încoace și-ncolo, așa că se ridică și ieși în fugă, convinsă că nici măcar nu-i observaseră dispariția.

Pe culoar îl întâlni pe Mervyn care se apropia grăbit, urmat de o servitoare.

– Ce se întâmplă? întrebă el repede. Cine omoară pe cine?

– Până acum, toți trei sunt încă vii, răspunse Grentha, dar i-am lăsat să se bată între ei.

Mervyn deschise ușa salonului tocmai la timp pentru a-l prinde în brațe pe Ronaldo, care ieșea în fugă. Acesta își pierdu echilibrul și căzu la picioarele lui Mervyn.

– Acolo e locul tău, Ronaldo! țipă contesa. Pe jos! Și-acum, ieși!

Mervyn așteptă în timp ce Ronaldo se aduna pe picioare, încercând apoi să se întoarcă în salon. Îl apucă de braț.

– Mai bine du-te. Ai auzit ce-a spus contesa.

Ronaldo ezită un moment, dar în spatele lui Mervyn mai apărură Edmondo și un servitor.

– Nu e nevoie să mă îmbrânciți afară cu forța, mormăi Ronaldo.

Apoi se întoarse spre contesă și Oriella, care stăteau împreună lângă ușă.

– Să nu vă închipuiți că ați câștigat! N-o să câștigați niciodată, oricât v-ar ajuta avocatul ăla rânjit de la Roma!

Buzele contesei se subțiară, în timp ce în ochi îi apărea o lucire amenințătoare.

– Avocatul ăla rânjit va fi în curând soțul meu, Ronaldo, și vom locui în casa asta fără ca tu să ne mai deranjezi.

Această dezvăluire avu asupra lui Ronaldo un efect imediat și aproape paralizant. La auzul cuvintelor, îi căzu fața.

– Ai... ai să te recăsătorești...? abia reuși el să bâiguie.

– Nu mi-o interzice nici o lege. Te tulbură cu ceva vestea asta? zâmbi triumfător contesa. Atunci, ai grijă ca pe viitor să nu ne mai superi, altfel s-ar putea să pierzi vila aia mică despre care spui că e a ta și mai spui că ți-a dăruit-o unchiul tău.

– Mai bine pleacă, Ronaldo, îl sfătui Mervyn, conducându-l spre coridorul unde aștepta Edmondo.

Contesa se așeză pe un scaun și începu să-și facă vânt cu o batistă.

Mervyn era gânditor.

– Nu sunt convins că Ronaldo se va da bătut atât de ușor. Pe de altă parte, cu ajutorul lui Signor Rametta, cred că veți putea lua măsuri.

– Stefano va ști ce se poate face cu ajutorul legii, spuse înverșunată contesa. Deocamdată, vom lăsa totul în seama lui.

* * *

A doua zi, în mintea Grenthei se contură o idee, pe care în cele din urmă i-o împărtăși lui Mervyn.

– Ronaldo ne-a invitat adesea la vila lui. Ce-ar fi să mergem acolo, numai noi doi, și să ne uităm puțin prin casă? Poate vom vedea vreun obiect care știm că n-are ce să caute acolo.

– Iar Leonora ce-o să zică? Nu va crede că fraternizăm cu inamicul?

– Nu e nevoie să știe dinainte, îl asigură Grentha.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Grentha își aminti de misteriosul cântăreț la mandolină. Oare întâmplător se făcea auzit numai când erau de transmis vești? Despre plecarea contesei și a Oriellei, de exemplu? Ronaldo o vizitase pe Grentha după numai câteva ore. Iar în ajun, Signor Rametta plecase de la vilă de dimineață, și imediat începuseră să se audă acordurile mandolinei. iar în aceeași seară își făcuse apariția Ronaldo.

Până la urmă, Grentha îl convinse pe Mervyn s-o însoțească acasă la Ronaldo a doua zi.

Acesta păru încântat să-i vadă, deși avea o atitudine prudentă.

– A, ați venit să mă compătimiți. Contesa s-a purtat foarte aspru cu mine.

Grentha și Mervyn răspunseră cu niște sunete evazive.

– Veți sta la masă, desigur, îi invită Ronaldo. Dacă mă scuzați, îi voi spune Mariei că avem oaspeți.

De cum dispăru, Grentha începu să se plimbe prin salon. Acesta era mobilat confortabil, dar nu tocmai ticsit de valori. Pe pereți erau agățate numai trei tablouri, ale cărora rame păreau mai valoroase decât reproducerile pe care le încadrau. Câteva vaze și bibelouri de sticlă, dar nimic care să trezească bănuieli.

După câteva minute de conversație la un pahar cu vin, Grentha spuse că i-ar fi plăcut să vadă și restul vilei, dacă Ronaldo nu avea nici o obiecție.

– Desigur!

În timp ce-și escorta vizitatorii prin camere, Ronaldo spuse că vila ar fi fost o casă excelentă pentru contesă, chiar și după ce se mărita cu avocatul de la Roma.

– Nu e mică, dar nici atât de mare pentru ca întreținerea să coste prea scump.

Grentha se uita atentă după orice obiect asemănător cu cele dispărute, dar Ronaldo fusese destul de prudent ca să nu le expună.

După prânz se așezară toți trei pe mica terasă cu vedere spre grădină.

– Frumoasă priveliște, comentă Grentha. Vila de-acolo e cea mai apropiată?

– Da, dar de obicei stă goală, cu excepția câtorva săptămâni în iulie sau august.

– Vila Stratton se vede de-aici? continuă ea.

– Nu tocmai. E în direcția aceea, se ridică Ronaldo să-i arate. I se zărește doar acoperișul, peste copaci.

Grentha își formase o idee destul de exactă despre topografia grădinii lui Ronaldo. Acum problema era să găsească o ocazie de a da târcoale vilei când Ronaldo era ocupat în altă parte.

Apoi, întâmplător sau cu intenție, Mervyn propuse ca Ronaldo să le arate din nou statuetele de bronz din sufragerie.

– Sunt doar niște cópii, desigur, recunoscu Ronaldo, conducându-i.

– Evident, îi dădu dreptate Mervyn. Doar nu ne-am aștepta să ții originalele aici, cum n-ai putea ține nici originalul „Faunului care dansează". Dar sunt niște cópii foarte reușite.

Grentha nu mai aștepta. Se îndepărtă tiptil pe un coridor și trecu printr-o cameră mică, folosită drept cabinet. Aruncă o privire în jur și tocmai se pregătea să plece, când zări o casetă – cu intarsii de sidef și fildeș. Cu siguranță, era perechea celei din vila Stratton! O luă în mână, apoi o puse grăbită la loc pe pervaz, când auzi glasurile bărbaților în dreptul ușii.

– A, aici erai!

Ronaldo intră, urmat îndeaproape de Mervyn.

– Ne întrebam unde-ai dispărut.

– Mă plimbam. Ai o vilă încântătoare! declară ea cu un entuziasm cam ostentativ.

Încercă să-i facă lui Mervyn un semn discret, cu sensul de: „Ia-l de-aici și distrage-i atenția!", dar nu fu sigură că o înțelesese. Totuși, Mervyn trecu dintr-o dată în altă cameră, spunând:

– Ai în salon un tablou pe care aș vrea să-l mai văd.

De cum rămase singură, Grentha luă caseta, apoi își scoase jacheta roz pal și și-o puse pe braț, ca s-o ascundă. În sfârșit, îi regăsi pe cei doi în curte.

– Acum trebuie să plecăm, Ronaldo, spuse ea cu sufletul la gură. Îți mulțumesc pentru dimineața plăcută și prânzul excelent.

Și îi întinse mâna dreaptă, sperând să nu scape caseta din mâna stângă.

Ronaldo îi conduse la mașină, iar Grentha reuși să pună jacheta și cutia pe bancheta din spate.

Imediat ce Mervyn demară, Grentha oftă adânc.

– Acum știu ce înseamnă să ții asupra ta bunuri furate. Caseta aia era de-a dreptul fierbinte!

– Vrei să spui că ai găsit ceva?

– E doar un fleac, dar face parte dintr-o pereche de casete.

Mervyn se încruntă.

– Dacă-i descoperă lipsa, va fi avertizat să le ascundă pe toate celelalte din casă.

– Știu, oftă Grentha. Aș fi preferat să găsesc ceva mai important. Acum trebuie să descoperim unde-și depozitează valorile.

– Îi vom spune contesei despre escapadă?

– Tu ce părere ai? Aș zice că încă nu. Sunt sigură că cineva din personalul ei îl ajută pe Ronaldo cu informații, iar în momentul când Leonora va afla că am recuperat caseta, Ronaldo va avea confirmarea.

În seara aceea, Grentha însemnă articolul de inventar ca fiind corect: „Pereche de casete, cu intrasii de fildeș...“ și le puse pe amândouă într-o vitrină separată.

Nu știa dacă „furtișagul“ sau recuperarea ei era un triumf, sau avea să ducă la alte dispariții din vila Stratton.

Capitolul 9

La câteva zile după vizita la Ronaldo, Craig intră în salonul unde lucra Grentha. Nu era deloc bine-dispus.

– Am auzit că acum câteva zile a avut loc o ceartă cumplită între Ronaldo și contesă.

– Într-adevăr.

Nu era treaba ei să-i dea amănunte despre incidentele din casă.

– Iar tu și Mervyn v-ați dus peste vreo două zile să-l consolați pe Ronaldo.

– Nu tocmai. Am fost acolo într-un alt scop.

Craig se întoarse spre ea.

– Ca să vă încercați mâna la furtișaguri mărunte?

Grentha ridică imediat privirea.

– Numai Mervyn putea să-ți spună. Contesa știe?

– De la mine, nu, ridică el din umeri. Ce alte planuri de prădat mai ai?

– Nu știu dacă ar fi discret să le discut cu tine – sau în camera asta.

– Atunci, vino afară, să facem o plimbare la aer, unde nu poate trage nimeni cu urechea.

Grentha ezită. Craig și André veniseră la masă, iar Oriella strălucea toată, jonglând cu amândoi.

– Unde-s ceilalți? întrebă ea.

– Oriella și André au jucat tenis vreo oră, iar acum sunt în piscină, unde el îi dă lecții de înot. Mervyn citește un tom de tehnica arheologiei, iar contesa încă n-a apărut după siestă.

Așadar, Craig era prost dispus fiindcă André o monopolizase pe Oriella, iar el nu mai avea loc.

– Bine, consimți ea, vin, din moment ce Oriella nu e disponibilă. Mai întâi trebuie să încui registrele și hârtiile astea.

– Te-aștept.

Porniră pe cărarea care ducea la ieșirea din grădină, spre satul Montori, dar la o bifurcație Craig o conduse spre stânga, pe o potecă în pantă, care trecea peste culmea colinei, după care cobora în valea alăturată.

– Erai pregătită pentru vestea lui Mervyn, că a fost căsătorit și are un fiu? o întrebă el.

– Nu, răspunse încet Oriella. Deși simțeam că voia să stea cât mai mult în Italia, chiar și după ce-și termina munca.

Craig se așeză pe un trunchi de copac.

– Și are vreo importanță pentru tine? Că e văduv, vreau să spun.

– Ce importanță ar putea să aibă? Desigur, îl înțeleg și voi merge cu el să luăm băiatul de la Neapole. Pare convins că asta-i va prinde bine copilului.

Câteva momente, Craig tăcu. Apoi o întrebă:

– Ai să te măriți cu el?

– Cu cine, cu Mervyn? râse Grentha cam tremurător. Nici nu m-a cerut.

– Nu încă, replică el pe un ton mai dur. Iar când o va face, care va fi răspunsul?

Unde voia să ajungă? se întrebă Grentha. Reuși să afișeze un zâmbet rece.

– Atunci voi afla și eu răspunsul, și-am să te-anunț și pe tine.

– Destul de cinstit, dădu Craig din cap. Și-acum, vorbește-mi despre planurile alea ale voastre de a sparge vila lui Ronaldo.

– Nu e vorba de nici o spargere. Alea au loc noaptea. Intrarea în timpul zilei se numește pătrundere prin efracție.

– Oricum, veți umfla de-acolo tot ce puteți.

– Nici asta nu-i adevărat. Numai articole despre care cred că le-a sustras fără drept. Ceea ce înseamnă recent, după moartea bătrânului Stratton. Toate celelalte obiecte sunt supuse litigiilor.

– Cum poftești, draga mea Portia. Dar cum veți transporta bunurile din vila lui până la a voastră?

– Cu ajutorul lui Mervyn, la fel cum le-a dus și Ronaldo: prin grădini. Și îi povesti despre scurtătura pe care o descoperise.

– Tare-aș mai vrea să fiu și eu de față, să vă văd cum duceți sticlăria și porțelanurile neprețuite cu roaba! comentă sarcastic Craig.

– Mulțumesc pentru idee, replică Grentha. O roabă ne-ar fi de mare folos.

Craig se ridică pe neașteptate, întinzându-i și ei mâinile ca s-o ajute. Părea inevitabil s-o strângă în brațe; totuși, n-o sărută. O ținu doar strâns la piept, zâmbind. Grentha ar fi vrut să închidă ochii, să-i simtă buzele pe ale ei, autoritare și posesive, dar rămase rigid.

– Măgărușă dulce...! șopti el. O fată care nu știe să tragă măgarul de coadă, cum nu știe nici care-i prova și care pupa.

– A, iar ne-am întors la povestea aia? reuși ea să murmure. N-ar strica să-mi explici clar: care-i capătul ascuțit și care cel rotunjit.

Craig râse, îndepărtând-o ușor de el:

– Ambele capete ale limbii tale de șarpe sunt la fel de veninoase, și cel ascuțit, și cel bont. Dar te voi duce cu iahtul meu și te voi învăța să navighezi. Când să fie? Poimâine?

Vrând să braveze, Grentha acceptă imediat:

– Da!

Craig și André rămaseră și la cină, dar Grentha nu mai avu nici o ocazie de a rămâne singură cu Craig. Poate că era mai bine așa, își spuse ea mai târziu, în timp ce se dezbrăca de rochia pe care abia acum își dădea seama că o alesese anume pentru el – de satin turcoaz, cu broderie de perle și cristal pe corsaj.

* * *

În ziua stabilită, însă, Craig îi dădu telefon de dimineață, pentru a-i spune că trebuia să amâne întâlnirea.

– S-a ivit o problemă urgentă și trebuie să rămân aici și s-o rezolv, îi explică el. Mâine e bine?

Grentha acceptă, iar Craig închise imediat.

Dar nu avea noroc nici așa, căci a doua zi, după micul dejun, îl găsi pe Mervyn așteptând-o în hol.

– Azi mă duc la Neapole să-l iau pe Benno. Înțeleg că vii și tu cu mine, da?

După o scurtă pauză, Grentha răspunse:

– Da, am să vin.

– N-aveai alt program, nu-i așa?

– Nu... Nimic important, trebuie doar să dau un telefon.

Sună la numărul lui Craig din Sorrento, dar nu-l găsi acasă decât pe Theo.

– Îi poți transmite lui Craig un mesaj?

– A plecat. Nu știu unde.

– Dacă trece pe-acasă, spune-i că nu pot veni la întâlnire, așa cum ne-am înțeles.

– Bine. Cred că n-o să se întoarcă până diseară, răspunse Theo.

Nu mai avea ce face, dar îi trecu prin minte că poate era mai bine așa: un concurs de împrejurări aparent defavorabil o împiedica să se facă de râs.

Totuși, când văzu că Mervyn se pregătea să plece cu Falcone, se gândi că avea șansa de a-l întâlni pe Craig în port, ca să-i explice.

– Mă gândeam să plecăm cât mai devreme, îi spuse Mervyn. Chiar acum, dacă ești gata.

Speranțele i se risipiră. Avea întâlnire cu Craig la ora unsprezece, în portul Montori, iar acum era abia nouă.

Se urcă la bord, Mervyn desprinse parâma, iar motorul începu imediat să duduie.

– E prima oară când plec atât de ușor, remarcă el pe un ton de conversație. Cred că e de bun augur.

De bun augur. Pentru băiatul care urma să locuiască temporar cu un tată pe care nu-l cunoscuse niciodată? Grentha zâmbi vag în direcția lui Mervyn.

După un timp, Grentha coborî în salon să facă o cafea. Când îi aduse lui Mervyn o ceașcă, observă că vântul se întețise. Nava se înclină, iar o parte din cafea se vărsă în farfurioară.

– Bea-o pe aia care-a mai rămase și-ți mai aduc una, spuse ea.

– În partea asta a peninsulei, vântul e întotdeauna mai puternic! strigă Mervyn.

În timp ce-i umplea din nou ceașca, îl auzi strigând la cineva. Probabil o cunoștință din Montori.

– Ce ciudat! exclamă Mervyn, când Grentha reveni pe punte. Tocmai a trecut Craig pe lângă noi – uite-l!

Grentha văzu iahtul, ajuns deja la o oarecare distanță, cu velele umflate în vânt.

– Craig! strigă ea. Craig!

– Degeaba-l strigi. Nu aude, din cauza vântului. Și când am trecut unul pe lângă altul, abia ne-am auzit. Mă întreb unde s-o fi ducând.

– La Montori, poate, sugeră Grentha.

Mervyn chicoti.

– Încearcă s-o prindă pe Oriella singur, când nu e și André să se bage între ei.

– Posibil.

– A părut surprins că mă duceam de unul singur tocmai la Neapole. dar i-am spus că am mai fost acolo și, oricum, te am ca echipaj, iar tu n-ai risca o asemenea călătorie dacă n-ai avea încredere în mine.

Grentha se îndepărtă. Deci, chiar dacă nu apăruse pe puntea navei, Craig aflase că-l însoțea pe Mervyn.

La sosire, Mervyn o invită să ia prânzul la un restaurant de pe Via Partenope, de unde se vedea toată panorama Golfului Neapole.

– Băiatul a stat tot timpul în orfelinatul ăsta de la Neapole? întrebă Grentha.

– Nu. Se pare că a fost trimis la Roma. De-asta mi-a fost atât de greu să-i dau de urmă și, fără avocatul Leonorei, mă îndoiesc că aș fi reușit. Dar acum i-am obținut transferul la Neapole.

Orfelinatul se afla într-o clădire frumoasă, pe o colină de deasupra orașului. Îi întâmpină o călugăriță, care-i conduse în sala de așteptare.

Nu peste mult, o ușă se deschise și altă călugăriță, îmbrăcată în alb, aduse un băiețel îmbrăcat în salopeta albă de nylon care înlocuia acum tradiționala uniformă de satin negru a majorității elevilor italieni.

– Iată-l pe Benedetto.

Călugărița i-l prezentă lui Mervyn, care se lăsă imediat pe vine, ca să ajungă cu ochii la același nivel cu ai băiatului.

– Îți amintești de mine? îl întrebă el în italiană.

– Si, signore.

Grentha îi observă ochii negri și întunecoși, chipul măsliniu palid și o anume prudență, ca și cum s-ar fi temut să-și exprime sentimentele.

– Vă las să stați de vorbă în liniște, îi spuse călugărița lui Mervyn.

Și, într-un foșnet de robe scrobite, plecă.

Mervyn luă băiatul de mână și începură să se plimbe încet prin porticul mânăstirii. Se vedea clar că-i era greu să-i explice relația dintre ei, iar Grentha fu cuprinsă de compasiune. Poate că nu era nici locul și nici momentul potrivit.

Îl întrebă încet, în engleză:

– Trebuie să-i spui acum? De ce nu l-ai lua la Montori, într-o vacanță?

Mervyn clătină din cap.

– Nu. Acum trebuie să-i spun.

În acel moment, Grentha știu că, dacă Mervyn nu-i dezvăluia băiatului adevărul chiar atunci, n-avea s-o mai facă niciodată.

Dar revelația nu avu un efect prea senzațional asupra lui Benedetto. Băiatul rămase netulburat. La început, nu prea înțelese termenul „părinte“, confundându-l cu cel adresat preoților.

Cu grijă, Mervyn îi explică, iar copilul dădu din cap. Apoi se întoarse spre Grentha.

– Ea este mama?

Grentha zâmbi.

– Nu, Benno, nu sunt mama. O prietenă.

Văzu că Mervyn se înroșise de jenă, așa că se întoarse din nou spre băiat.

– Sper c-ai să mă simpatizezi. O să ne distrăm bine împreună.

Mervyn își șterse fruntea de sudoare.

– Scuză-mă, Grentha, murmură el în engleză. Ar fi trebuit să mă aștept la întrebarea asta penibilă.

– Nu face nimic, îl asigură ea. Era firesc să întrebe.

În taxiul care-i aștepta afară, Benno se așeză între Mervyn și Grentha. Puse doar o singură întrebare, în timp ce mașina pornea, iar câteva călugărițe îi făceau cu mâna.

– Am să mă mai întorc?

– Numai dacă vrei cu adevărat, răspunse Mervyn.

Ajunși în port, Benno se temu să urce la bordul navei. Îi spuse lui Mervyn că nu mai călătorise niciodată pe apă.

Grentha încercă să-l convingă, dar băiatul se agăță de mâna ei, rămânând pe loc.

– Stai o clipă, spuse ea și dispăru pe chei.

Reveni peste câteva momente, cu un cornet de înghețată.

– Vino cu mine, Benno, îl îmbie. Hai să ne așezăm în barcă și să-mi arăți cât de repede poți mânca înghețata asta.

Urcă la bord și întinse brațele, când Mervyn ridică băiatul peste parapet.

În timpul călătoriei, Grentha stătu lângă Benno, răspunzându-i la întrebări, până când îl simți rezemându-se de ea și, văzându-i paloarea feței, înțelese că avea rău de mare. N-ar fi trebuit să-i dea înghețată.

– Aproape am ajuns, îl liniști ea. Mai avem doar câteva minute.

Se bucură când Mervyn intră în portul Montori, unde coborî pe mal cu Benno în brațe. Băiatul, însă, se întoarse imediat spre Grentha, agățându-se iar de mâna ei.

Când intrară pe poarta vilei, Grentha sugeră că ar fi fost mai bine ca Benno să primească ceva ușor de mâncare și să se culce, fără a trebui să mai cunoască și alte persoane din prima zi.

– Nu vă simțiți ofensată, nu-i așa? o întrebă ea pe contesă. Băiatul e frânt de oboseală și a avut rău de mare. Îl veți vedea mâine dimineață, da?

– Desigur, se învoi Leonora. Mâine trebuie să fie dus la magazine și să i se cumpere haine noi. L-am văzut de la fereastră. O bucățică de om, cu pantaloni scurți de bumbac și jachetă prea mică pentru el.

* * *

Următoarele câteva zile fură petrecute pregătindu-l pe Benno pentru o viață mai flexibilă decât cunoscuse la orfelinat. Mervyn și Grentha îl duseră pe la diverse magazine din Montori, îi cumpărară haine și jucării, iar Grentha îi dărui și un costum de baie.

– Benno trebuie să învețe să înoate, declară ea. Mai întâi în bazinul vilei, apoi și în mare.

Grentha era o instructoare blândă și răbdătoare, iar într-o dimineață, tocmai când îi dădea lecția zilnică, fu surprinsă de apariția neașteptată a lui Craig.

– Ocupată? se interesă el.

– După cum vezi.

– Norocul lui. Sau, poate, ar trebui să adaug și: „norocul lui Mervyn".

Grentha se răsuci spre el.

– Chiar te interesează preferințele mele?

Fulgerător, Grentha își schimbă atitudinea.

– Lasă-te de fente cu mine, Grentha!

O apucă de încheietura mâinii, strâns.

– De ce nu te hotărăști odată? Mărită-te cu Mervyn și fă-l fericit pe viață. Măcar asta ar fi o acțiune clară. Și-n plus, ai fi o mamă adoptivă excelentă pentru băiat.

Grentha îl privi cu gura căscată. De ce era atât de furios, de vehement, dacă nu din gelozie?

– Am să-ți spun de ce nu mă mărit cu Mervyn, făcu ea un efort să-și păstreze calmul. Nu m-a cerut în căsătorie – și, dacă m-ar cere, i-aș răspunde că e imposibil, fiindcă... nu-l iubesc.

– Asta-i tot? Ții neapărat să te măriți din dragoste?

– Poate că da. Poate că așa ceva n-ar putea să intre niciodată în calculele tale, adăugă ea cu voce aspră.

– De unde știi tu ce intră în calculele mele și ce nu?

– Pot să ghicesc.

După un moment de tăcere, adăugă:

– Și tu, ce ce nu te însori cu Oriella?

– Te-ar ofensa?

Nu se așteptase la o asemenea întrebare.

– Da, cred că m-ar ofensa. Oriella e o fată prea bună pentru...

– Pentru unul ca mine? aruncă el cuvintele cu un aer de amuzament malițios.

– Ia-o cum vrei, încercă Grentha să pară indiferentă.

– Poate ar merita să-mi întind antenele. Când voi primi răspunsul Oriellei, iar tu îl vei avea pe al lui Mervyn, putem face schimb de impresii. Atunci vom putea să ne felicităm sau să ne lingem unul altuia rănile.

– Vino, Benno, îl chemă ea pe băiat. E timpul să mergem în casă.

Și, fără o vorbă spre Craig, strânse prosoapele și celelalte obiecte și porni spre vilă. Pentru nimic în lume n-ar fi întors capul ca să vadă dacă se uita după ea, dar simțea că rămăsese în aceeași poziție, pe marginea piscinei.

Capitolul 10

Încurajată de succesul recuperării micii casete cu intarsii, Grentha începuse să facă cercetări și în legătură cu alte articole dispărute.

– Îți amintești de oglinda venețiană? o întrebă ea pe Oriella într-o dimineață. A mai fost aici, în vilă, și după moartea bunicului tău?

– Sunt aproape sigură că da. Ți-am spus că țin minte că m-am uitat în ea.

– Atunci, dacă putem dovedi asta, înseamnă că oglinda n-a putut să-i fie dăruită lui Ronaldo, spuse Grentha.

– Craig a zis că, dacă aflăm unde și-a depozitat Ronaldo valorile sau ce expert de artă a consultat, l-am putea obliga să dea înapoi toate lucrurile furate.

– Un expert de artă? repetă Grentha.

– Da, se încruntă puțin Oriella. Edmondo ar putea să-l cunoască...

Edmondo fu extrem de îndatoritor. Îi spuse Grenthei că Ronaldo adusese adesea un expert de la Neapole, pentru a evalua unele dintre diversele colecții care-i aparțineau lui Simon Hartford Stratton.

– Știi și cum îl cheamă? întrebă Oriella.

– Da, dar nu-i cunosc adresa.

– Bine, răspunse Grentha. Tot am mai făcut un pas. Îți mulțumesc, Edmondo. Ne-ai ajutat mult.

Adresa expertului nu fu greu de găsit, în cartea de telefon. Grentha propuse să-l sune ea, întrucât nu făcea parte din familia Stratton, și să-i ceară părerea despre un tablou sau o piesă de porțelan.

– Dacă iei vreun obiect din vilă, l-ar putea recunoaște, sublinie Oriella.

– Adevărat. Am să mă gândesc la altceva.

Până la urmă se hotărî să-i trimită o scrisoare, întrebând dacă știa despre o anumită piesă de vânzare, folosind numele lui Joseph. Mervyn nu avu nici o obiecție și îi telefonă prietenului său, la Sorrento.

– Vă ajut bucuros, se învoi Joseph. Am auzit de la Craig că s-ar putea să fiți pe urmele cuiva care a făcut o slăbăciune pentru diverse obiecte din vila Stratton.

– Nici o vorbă mai mult! îl întrerupse Grentha, râzând. Totul trebuie să rămână secret!

Peste vreo două zile, Anna vorbi surescitată despre festivalul care se apropia și competiția formațiilor de mandoline ce urma să aibă loc la Montori.

– Participă și Piero! anunță ea, mândră.

– Cine e Piero? Prietenul tău?

– Da. E grădinar la vila din vecini. Uneori, repetă la mandolină când ar trebui să lucreze, adăugă ea chicotind.

– Și cântă în formația din port?

– A, da. Dar n-a cântat multă vreme, așa că se bucură foarte mult că l-au ales pentru concurs.

– Sper să câștige formația din Montori, spuse Grentha. Vom veni cu toții la festival, în ziua concursului.

După ce fata trecu în altă cameră, Grentha râse răutăcios. Așadar, bănuiala ei că un cântăreț la mandolină îi transmitea mesaje lui Ronaldo, fusese doar un rod al imaginației. Pesemne citise prea multe romane de spionaj.

Apoi, peste alte câteva zile, Anna îi aduse o mandolină.

– Piero are acum un instrument nou și m-am gândit că pe asta i-o putem da lui Benno.

– Dar sunt sigură că e prea bună pentru ca Benno să învețe cu ajutorul ei, protestă Grentha.

– Nu, Benno e un copil cuminte. N-o s-o strice.

– Bine. Îți mulțumesc foarte mult, Anna. Și urează-i succes prietenului tău.

Grentha se hotărî ca, la momentul potrivit, s-o întrebe pe Anna dacă Piero i-ar fi dat lui Benno lecții de mandolină.

Un telefon de la Joseph îi aduse vești despre o posibilă oglindă venețiană. Expertul dăduse detalii, iar Craig și André urmau să aducă scrisoarea în aceeași seară. Grentha îi mulțumi lui Joseph pentru ajutor, iar după ce încheie convorbirea izbucni în râs. Era nevoie să vină doi bărbați în putere, tocmai de la Sorrento, doar ca să aducă o scrisoare? Se întrebă care era scopul lor adevărat.

Când cei doi sosiră, pe înserat, Grentha și Oriella jucau tenis.

– Ni s-a spus că vă găsim aici, anunță Craig.

– Sper că ați reușit să aduceți ditamai greutatea, unindu-vă forțele, îi ironiză Grentha.

Scrisoarea era în italiană, iar autorul spunea că avea o oglindă în stoc și știa de unde ar mai fi putut obține încă două. Propunea o vizită la galeria lui din Neapole, unde puteau fi văzute oglinzile.

Grentha era încântată.

– Îți dai seama, spuse Craig, că s-ar putea ca nici una să nu fie cea pe care o cauți.

– Da, însă vizitarea acelei galerii ar putea fi pasul cel mai important. De unde știm ce alte trofee se mai găsesc acolo, articole din inventar dispărute, despre care nu s-a dat nici o explicație satisfăcătoare?

– Și cine se va duce cu tine în cuibul ăsta de hoți? întrebă el. Mervyn?

– Da, și Signor Rametta, avocatul, dacă putem stabili o întâlnire. Și tu, dacă vrei să vii, adăugă ea cu întârziere.

– Îți mulțumesc că nu m-ai uitat.

– Benno a primit o mandolină, spuse în continuare Grentha. Crezi că André ar vrea să-i arunce o privire ca să vadă dacă nu e prea valoroasă pentru un copil?

– Deci crezi că eu nu mă pricep să judec?

– Te pricepi?

Craig râse.

– Nu. Mie mi-ar sta mai bine bătând toba. Nu asta e părerea ta?

Grentha preferă să nu răspundă la provocare.

– O aduc acum. Vezi dacă-l poți găsi pe André.

– Am s-o caut pe Oriella, răspunse cu subînțeles Craig.

Când Grentha reveni, cu mandolina în cutie, Craig dispăruse, dar după ce străbătu câteva cărări din grădină auzi vocea Oriellei.

André inspecta mandolina, învârtind-o în mâini și ciupind ușor corzile.

– Nu e acordată, comentă el și începu să strângă cele patru perechi de corzi.

– Acum trebuie să ne cânți o serenadă! ceru Grentha după ce André termină de acordat mandolina. Cântă-ne „Întoarce-te la Sorrento".

André tocmai ajunsese la a doua repetare a refrenului, când pe cărare se auziră pași și deodată apăru Rolando. Clipi din ochi nedumerit la vederea celor patru fețe întoarse spre el.

– Bună seara, Rolando, îl salută Craig. Nu ne așteptam să te găsim...

– Pleacă imediat de-aici! exclamă Oriella. Nu-ți permitem să mai vii în casa și-n grădina asta!

– Ierați-mă, credeam că...

Rolando nu-și duse explicația până la capăt, ci se întoarse și plecă grăbit printre tufișuri, urmat de Craig.

– Ciudat, remarcă acesta peste câteva momente, când se întoarse. A sărit printr-o spărtură a zidului, în curtea vecină.

Grentha zâmbi, dar nu le dădu nici o explicație.

* * *

Oriella dorea foarte mult să-i însoțească pe Grentha și Mervyn în vizita la comerciantul de artă din Neapole, dar fu refuzată.

– Faci parte din familia Stratton, îi aminti Grentha. Omul nu trebuie să bănuiască nimic.

Stabiliseră ca Grentha și Mervyn să se prezinte ca potențiali cumpărători. Signor Rametta urma să se plimbe prin galerie ca și cum ar fi fost un alt client oarecare.

Prima oglindă care le fu arătată era prelungă, iar Grentha clătină din cap. A doua era într-o stare proastă, iar a treia, deși octogonală, avea sticla tulbure și ornamentele ciobite și cârpite stângaci.

– Altele nu mai aveți? întrebă Mervyn, care vorbea italiana mai bine decât Grentha.

Comerciantul își țuguie buzele, dând din cap.

– Mai am una. Veniți pe-aici.

Îi conduse la etaj, într-o cameră plină cu mobilă, sculpturi, porțelanuri și mii de alte mărunțișuri.

Grentha schimbă o privire cu Mervyn.

– Oglinda aceasta, începu comerciantul, păşind peste un taburet pentru tapiserie. Aceasta e superbă.

Era învelită într-o husă, iar Grentha abia îşi stăpâni o exclamaţie când văzu originalul piesei schiţate între Stratton şi vânzător.

– Cât face? întrebă ea.

– Şapte sute cincizeci de mii de lire, răspunse prompt omul.

Grentha înălţă sprâncenele. Stratton plătise numai două sute de lire sterline, iar această sumă era mai mult decât dublă. Era clar că Rolando obţinea preţuri bune.

– Ce părere ai? îl întrebă ea pe Mervyn.

– La preţul ăsta, trebuie să mă mai gândesc, răspunse el. E destul de scump.

– Dar, la un asemenea preţ...! E unică! exclamă comerciantul.

Grentha se bucură că avea această părere. Nu voia să se încurce cu duplicate.

– Aţi primi şase sute de mii de lire? oferi Mervyn, ca preambul al negocierilor.

Comerciantul clătină din cap.

– Prea puţin. Proprietarul nici n-ar sta la discuţii.

Deci, stabiliseră că nu comerciantul era proprietarul, ci doar un intermediar.

– Evident, trebuie să încercăm să-i obţinem cel mai bun preţ...

Mervyn scoase un sunet evaziv.

– M-hmmm... Să ne mai gândim. Şase cincizeci?

– Şapte sute! se răsti celălalt.

– Nici aşa, nici aşa. Şase sute şaptezeci şi cinci.

O lungă pauză. Apoi comerciantul dădu din cap.

Grentha oftă prelung.

– Mai aveţi şi alte articole pe care ar dori să le vândă acelaşi proprietar?

– Desigur. Aproape tot conținutul acestei camere îi aparține lui Signor... dumnealui. S-ar bucura să scape de multe articole.

Regretând că eticheta profesională îl oprise la timp să dezvăluie numele lui Rolando, Grentha porni cu grijă printre mobilele înghesuite, uitându-se atentă după articole pe care putea să le identifice ca lipsind din inventar.

Câteva statui de bronz, inclusiv o copie a „Faunului care dansează“ de la Pompei; un birou de scris, remarcabil de asemănător cu unul aflat încă în vilă; vaze de porțelan care puteau să facă parte sau nu din colecție.

– Da, sunt multe obiecte interesante, spuse ea apropiindu-se de ușă. Trebuie să venim altă dată ca să le inspectăm în amănunt.

Aruncă o privire spre Mervyn:

– Luăm oglinda?

– V-o pot trimite, se oferi comerciantul.

– Nu, e prea valoroasă. O luăm cu mașina mea, hotărî Mervyn.

La parter, comerciantul scrise chitanța, iar Mervyn își scoase carnetul de cecuri.

– Șase sute șaptezeci și cinci de mii de lire, cred că am spus, murmură el.

– Corect.

– Păcat, signore, că avem de-a face cu un bun furat.

Comerciantul sări în picioare, alarmat.

– Furat?! Nu se poate! Oglinda... mi-a fost adusă de...

– Da? îl încurajă Mervyn. Continuați. De Signor Camerino?

– Dar cum... Nu înțeleg...

Omul se făcuse pământiu la față.

– Această oglindă, și majoritatea lucrurilor pe care ni le-ați arătat în camera de sus, au fost sustrase fără permisiune din vila Stratton de la Montori.

– Aveți dovezi?

Comerciantul începuse să-și revină din spaimă.

Grentha scoase copia notei de vânzare a oglinzii.

– Iată descrierea: heruvimii, arabescurile aurite, smalțul albastru. Vreți să vedeți și schița?

– Dar e numai un articol, obiectă comerciantul.

– Într-adevăr, însă noi avem detalii despre multe dintre obiectele dispărute, continuă Grentha, arătându-i un teanc de hârtii.

– Îl puteți întreba pe Signor Camerino cum a intrat în posesia acestor obiecte, îi sugeră Mervyn. Va avea răspunsul gata pregătit. I le-a dăruit unchiul lui, celebrul Simon Hartford Stratton. E remarcabil că atât de multe piese au dispărut după moartea bătrânului.

În acel moment li se alătură și Signor Rametta care, prezentându-se ca avocat al contesei Stratton, îi aminti comerciantului ce prevedea legea pentru oferirea bunurilor furate la vânzare.

– Dar nu știam...

– Știți acum! i-o reteză avocatul.

– Nu știu nimic! E vorba de cuvântul dumneavoastră, contra...

– Signore, începu cu blândețe Signor Rametta, la vilă există inventarul detaliat al întregii colecții Stratton.

– Și ce trebuie să fac? întrebă omul.

– Am adus cu mine un document legal care vă împiedică să mai vindeți orice obiect care aparține, sau se presupune că ar aparține, lui Signor Rolando Camerino, îi răspunse Signor Rametta. Bunurile nu trebuie să fie mutate în alt loc până nu vă dau eu permisiunea.

– Oglinda o luăm cu noi, hotărî Mervyn, și iată aici chitanța, semnată de mine și de Signor Rametta.

În drum spre casă, Grentha se întrebă de ce nu venise și Craig. Îi spusese data, ora și locul, dar el nu-și făcuse apariția.

Stefano Rameta îi însoți pe Mervyn și Grentha până la Montori, iar când sosiră la vila Stratton, o găsiră pe Oriella așteptându-i nerăbdătoare.

– Ați reușit? întrebă ea în șoaptă.

– Parțial, recunoscu Mervyn. Avem oglinda, dar s-ar putea să-l fi lăsat pe Rolando să ne scape printre degete. Cu siguranță, comerciantul i-a dat telefon ca să-l avertizeze că se anunță mari probleme.

– Nu, nu! Rolando e aici!

– Aici? întrebă Grentha. De cât timp?

– De câteva ore. Craig a convins-o pe mama să-i telefoneze lui Rolando și să-l cheme aici pentru a discuta o încheiere amiabilă a procesului. La început, nici n-a vrut să audă...

Se întrerupse, chicotind.

– Sunt pe terasă! Dar apoi a acceptat și i-a spus că vine și avocatul ei, Stefano, și vor ajunge la o înțelegere.

Grentha era uimită de această manevră abilă din partea lui Craig. Deci, de-asta nu se întâlnise cu ei la Neapole!

După ce Oriella o informă pe mama ei că venise Stefano, se adunară cu toții în bibliotecă, unde lucrau de obicei Mervyn și Grentha.

La început, Rolando obiectă față de prezența Grenthei, a lui Mervyn și a lui Craig, susținând că disputa era numai o problemă de familie.

Stefano zâmbi binevoitor.

– S-ar putea să aibă și dumnealor ceva de adăugat. Mai întâi, trebuie să vă spunem că azi am recuperat o oglindă venețiană care a fost sustrasă din această vilă după moartea lui Signor Stratton. Oriella, arată-i te rog lui Rolando oglinda.

Oriella o despachetă.

– Asta e. Mi-o amintesc.

În ochii lui Rolando apăru o expresie de panică. Apoi spuse agitat:

– Sigur că asta e! Unchiul meu mi-a dat-o.

– Imposibil, îl contrazise Oriella. Am locuit aici după moartea bunicului, iar oglinda era încă pe coridor.

Rolando era pregătit să scape din strâmtoare printr-un bluff.

– Poate, dar tot aici mai erau și multe alte articole pe care mi le promisese.

– Ți le promisese, repetă Stefano. Atunci, de ce aceste promisiuni nu apar în testamentul unchiului dumitale?

– Mi-a spus doar oral. Nu pot fi acuzat că am luat lucrurile care-mi erau destinate, numai fiindcă el murise între timp.

Grentha îi făcu semn lui Stefano că voia să vorbească.

– Unchiul tău ți-a promis câte o singură monedă din fiecare colecție a lui, întotdeauna piesa cea mai valoroasă, moneda specială care completa seria?

Înainte ca Rolando să răspundă, Stefano sugeră:

– Poate intenționai să i le vinzi înapoi contesei, la un preț mai mare?

– Nu m-am atins niciodată de monede, mormăi el.

– Dar etichetele au fost modificate, iar monedele erau puse în alte locuri și nu se mai potriveau, aminti Grentha.

Rolando o privi încruntat.

– Dacă unchiul tău ți-a dăruit sau ți-a promis atâtea obiecte de valoare, începu Mervyn, de ce nu sunt expuse în vila ta?

– Fiindcă... mă temeam să nu fie...

– Furate? Dar dacă-ți aparțineau de drept, le-ai fi asigurat, nu-i așa?

Încurcat, Rolando preferă să nu răspundă.

– Și nu le-ai asigurat, afirmă Mervyn. Polițele de asigurare includeau multe obiecte dispărute din această vilă, iar acum depuse într-un magazin din Neapole care aparține prietenului tău, comerciantul de artă.

– Știam eu că e o capcană!

Rolando se ridică grăbit, repezindu-se spre ușă.

– Stai jos, Rolando! îl opri cu severitate contesa. Vei asculta ceea ce-ți propunem. Ai căzut în cursa pe care singur ai întins-o. Acum avem dovezile și te-am putea trimite la închisoare, dar nu vom fi atât de nemiloși cu tine. Stefano, spune care sunt termenii.

Avocatul dădu din cap.

– Toate obiectele depuse la Neapole îi vor fi restituite contesei. Poți locui în continuare în vila cea mică, deși nu ai dreptul, pentru că titlurile de proprietate nu sunt pe numele tău, iar acea proprietate îi aparține în continuare contesei. Dacă, în viitor, dorește să intre în posesia ei, îți vei găsi altă locuință.

Rolando se uită de la unul la altul.

– Totul e foarte clar, spuse el în cele din urmă, dar există multe lucruri pe care nu le veți primi niciodată înapoi, pentru că le-am vândut.

Stefano dădu din cap:

– Știm. Poți păstra banii pe care i-ai încasat pentru ele, dar alții nu vei mai primi.

– Nu e drept! strigă Rolando, bătând cu pumnul în masă. Și eu am dreptul la partea mea, la fel ca toți ceilalți! Sunt fiul surorii bătrânului!

– Desigur, răspunse contesa. Dar mama ta a primit jumătate din proprietatea tatălui ei. O parte din aceea ți-a revenit ție. Cei doi frați mai mari ai tăi și-au făcut câte o carieră, pentru ei și familiile lor. Trebuie să muncești și tu, nu să aștepți să-ți pice banii de la alții.

– Suntem foarte generoși cu tine, interveni și Oriella.

– Iar francezul va fi la fel de generos cu tine cum aș fi fost eu? replică Rolando.

Oriella se înroși la față și întoarse capul. Grentha risipi tăcerea care se lăsase.

– Vom avea nevoie de acele monede, indiferent dacă sunt în vila ta sau în altă parte.

Rolando o privi lung.

– Voi veți avea nevoie de ele? Atunci, găsiți-le, pe unde-or fi.

Ieși din cameră, iar de astă dată nu-l mai opri nimeni.

– Stefano! exclamă contesa. L-ai lăsat să plece și nici măcar n-a semnat hârtiile!

– Nu e nevoie. Trebuie să le semneze în fața notarului, iar asta se va face mai târziu.

După cină, Grentha îi spuse lui Craig:

– Mă întrebasem de ce n-ai venit la Neapole. Ai fost foarte inspirat să-l atragi pe Rolando aici. Mă întrebam cum l-am fi putut contacta fără a-l face să-și ia tălpășița.

Craig o privi cu o lucire tăioasă ca oțelul în ochi.

– Ce plăcere, să mă aud lăudat pe un ton atât de binevoitor!

– Voi avea grijă să nu întrec niciodată măsura, ripostă ea.

– Vino cu mine în port.

Grentha ar fi vrut să refuze, dar acum îi era imposibil.

Craig își luă rămas bun de la contesă și, după ce-i șopti câteva cuvinte Oriellei, Grentha îl însoți cu mașina până în port. Cafeneaua lui Marco era luminată ca de obicei, iar mandolinele cântau.

– Uitasem că e miercuri seara, spuse ea.

– Nu e miercuri. E joi. Dar cântăreții trebuie să repete în draci până la festivalul de săptămâna viitoare.

Craig tăcu un timp, apoi se ridică.

– Hai să facem o plimbare pe malul mării.

Trecură prin dreptul hotelurilor, prin fața cafenelelor și a magazinelor cu arcade, unde ultimele bărci ale pescarilor se întorceau din larg. În capăt, unde rămășițele unei vechi fortărețe barau drumul, cu excepția unei cărări înguste pe lângă mare. Craig o luă de mână, conducând-o pe la baza unui turn dărâmat.

Într-o parte a turnului nu mai rămăsese decât o grămadă de bolovani, iar Craig se așeză, trăgând-o și pe Grentha lângă el.

În tăcerea lungă care se lăsă, Grentha auzi crâmpeie de muzică interpretată la mandolină, aduse de briză; în depărtare, luminițele din Salerno mărgineau marea ca un șirag de stele, iar din grădinile de pe faleză plutea mireasma florilor.

– N-ar fi mai bine să începi, Craig? întrebă ea în cele din urmă. E clar că m-ai adus aici ca să-mi spui ceva.

Craig stătea aplecat, cu coatele pe genunchi și mâinile încleștate.

– Nu știam că va fi atât de greu. Adevărul e că plec.

– Pleci? repetă ea, cu un efort de a-și păstra calmul. Definitiv?

– Nu știu dacă va fi spre binele cuiva, al tău sau al meu. Simt că mi-am pierdut direcția în viață. Nu, mint, se corectă el grăbit. Direcția în care vreau să pornesc nu mi-este destinată.

– Unde te duci?

– În Creta, cu o echipă de excavații. După aceea, s-ar putea să plec în Persia.

Grentha avu senzația că o mână de gheață îi strângea inima.

– Îți urez succes, spuse ea încet.

După o scurtă pauză, adăugă:

– Deci, așa ia sfârșit o frumoasă prietenie. Oriellei o să-i pară rău că pleci.

Craig râse încet.

– N-o să-mi simtă lipsa. Ea și André sunt îndrăgostiți până peste cap. Am auzit că în curând o va duce în vizită la părinții lui, iar pe ei îi va chema s-o cunoască pe contesă.

Grentha primise răspunsul. Deci, o dată ce era clar că Oriella îl prefera pe André, Craig nu mai suporta să rămână. Se ridică în picioare.

– Vântul suflă rece și mi-e frig.

– Iartă-mă. Mergem.

Urcară treptele de piatră ale fostei fortărețe până pe o străduță lăturalnică. La umbra unui zid, Craig o întoarse dintr-o dată cu fața spre el, strângând-o la piept, dar Grentha se feri, astfel încât sărutul îi ajunse pe obraz. Nu voia să fie o înlocuitoare pentru Oriella. Craig îi simți imediat reticența, iar brațele îi căzură pe lângă trup.

În apropiere se opri un taxi, iar pasagerii intrară într-un hotel.

– Am să mă întorc la vilă cu taxiul ăsta, spuse Grentha.

Craig îl chemă pe șofer și-i dădu adresa.

– Noapte bună, Craig, îi mai ură ea – dar cuvintele i se pierdură, retezate de portiera trântită. Îl mai văzu doar o clipă, stând în cercul de lumină din fața hotelului, pe când taxiul se îndepărta cu viteză.

* * *

Grentha era recunoscătoare că în următoarele câteva zile munca o absorbise mai mult decât de obicei. Într-o după-amiază, pe când examina porțelanurile dintr-o vitrină, văzu pe un raft perechea de casete dintre care pe una o „furase“ din vila lui Ronaldo.

Mângâie intarsiile netede, în timp ce lua casetele ca să ajungă la o vază, și deodată își dădu seama că una dintre ele era mult mai grea decât cealaltă. După ce căută câteva momente, găsi arcul ascuns care acționa capacul. Caseta conținea un pachețel. Grentha desfăcu cu grijă șervețelele și simți un fior de emoție la vederea câtorva monede de aur.

– Uite, Mervyn! îi arătă ea, ducându-i caseta. În ziua aceea, am sustras din vila lui Ronaldo nu numai caseta, ci și monedele!

– Le ascunsese bine, comentă Mervyn. Îl vom lăsa să le caute până-l trec toate nădușelile, înainte de a-i spune că tu luaseși caseta.

În ultimele câteva zile, Oriella își petrecuse aproape tot timpul cu André, care-și luase două săptămâni de concediu.

– Mâine mergem la Paestum, o informă ea pe Grentha, în timp ce-și făceau siesta pe marginea piscinei. André mi-a promis ca, la întoarcere, să mă ducă prin Vietri.

– A, da. E foarte frumos acolo, fu Grentha de acord.

Ochii negri ai Oriellei scânteiară.

– Într-adevăr, dar el are un scop anume. Poate ai văzut că în Vietri se vând măgăruși de porțelan?

– Am văzut.

– E un obicei de-ale noastre, de pe-aici, continuă încântată Oriella. Există multe suveniruri obișnuite, dar măgărușul de porțelan e deosebit, aduce noroc. Îl cumperi pentru câte un membru al familiei sau un prieten aparte, iar dacă un bărbat i-l oferă unei fete, înseamnă că-i dăruiește și inima lui.

Grentha fu cât pe ce să se înece, înăbușindu-și exclamația de surprindere.

– Sper ca André să-mi cumpere și mie unul, încheie Oriella cu semeție.

De cum ajunse în camera ei, Grentha scoase dintr-un sertar măgărușul de porțelan de la Craig. Of, de ce nu aflase mai din timp despre obiceiul acela? Acum degeaba își regreta nesăbuința. Privi poziția înclinată a capului caraghios, privirea poznașă din ochi și gura rânjind strengărește. Aproape că-i amintea de Craig, când voia s-o tachineze.

Când Mervyn sugeră că o plimbare cu Falcone i-ar fi ajutat să se relaxeze după zilele lungi de muncă, Grentha acceptă cu plăcere. Benno nu se mai temea atâta de ambarcațiuni și de mare, dar totuși încercă să se agațe de Grentha în timp ce nava pornea.

– Să mergem la Capri, bine? propuse Mervyn.

– Perfect, acceptă Grentha.

Adusese de mâncare, ca să gătească o masă simplă, la bord.

– Grentha, vreau să-ți spun ceva, începu Mervyn, când nava se îndepărtă de mal.

– Da...? întrebă ea prudentă.

– Acum, când se anunță nouă nunți în preajma noastră, vreau să știi cât de mult m-ai ajutat de când am început să lucrăm împreună. Sper că și ție ți-a plăcut.

– Sigur că mi-a plăcut!

Mervyn privea spre orizont.

– Mi-ai dat putere în cele mai negre momente de disperare, când îmi căutam... fiul și trecutul.

Grentha se întrebă dacă nu cumva încerca să-i spună că munca se terminase și nu mai avea nevoie de ajutorul ei.

– Recunosc, au existat momente când mi-am făcut anumite idei în legătură cu tine, întrebându-mă dacă nu ne-am putea asocia... pentru totdeauna... dar cred că tu nu gândești la fel și, sincer îți spun, Grentha, nu sunt pregătit pentru o nouă căsătorie. S-ar putea ca, la un moment dat, să găsesc o femeie pe care s-o pot face fericită – dar până atunci, vreau să mă ocup numai de Benno.

Grentha îl privi cu recunoștință. Sinceritatea și cinstea lui Mervyn făceau ca orice prietenie cu el să merite.

– Poate că și tu m-ai ajutat, spuse ea. Lucrând cu tine, am reușit să privesc lucrurile în perspectivă.

– Iar această perspectivă îl include acum și pe Craig? întrebă el cu un zâmbet cald.

Grentha căzuse în propria-i capcană.

– Să zicem că, pe moment, viitorul e cam neclar, temporiză ea. Acum mă duc jos, ca să pregătesc masa.

Benno insistă să coboare cu ea în salon. Grentha aprinse cele două ochiuri ale mașinii de gătit cu parafină, punând o cratiță cu supă pe unul și o tigaie pe celălalt. În timp ce bătea omleta, conversă cu băiatul, mai mult în italiană, cu expresii englezești intercalate pe ici, pe colo.

Tocmai pusese în tigaie feliile de vițel cu ardei și lua farfuriile de pe un raft când, fără veste, nava se smuci atât de tare încât Grentha fu aruncată prin salon, vasele se împrăștiară peste tot, iar Benno scoase un țipăt.

Când se ridică, Grentha văzu o pălălaie de flăcări ridicându-se deasupra mașinii de gătit răsturnate. Înainte de a se gândi cum s-o stingă, observă că Benno dispăruse.

Mervyn vârî capul pe ușă.

– O, Doamne! exclamă el.

– Unde-i Benno? strigă Grentha.

– A ieșit de-aici ca din pușcă...

Mervyn înghiți în sec.

– ...Peste bord!

– Vezi ce faci cu aia! se răsti Grentha, arătând spre flacără. Arunc-o în apă!

Se repezi pe punte, uitându-se disperată după Benno. Apoi îi văzu capul brunet ieșind la suprafață. Aruncându-și sandalele din picioare, sări peste parapet. Noroc că marea era calmă.

– Benno, vin acum! strigă ea.

Din câteva mișcări, ajunse la el și reuși să-l apuce de cămașă. Porni înapoi, înotând mai greu, căci Benno se ținea strâns de gâtul ei.

Nava plutea în derivă, apropiindu-se periculos de mal.

– Mervyn! răcni Grentha

Îi răspunse un glas în italiană:

– Eccoci! Eccoci! Aici suntem!

În apropiere se ivi o barcă având doi oameni la bord. Unul îl scoase pe Benno din apă, apoi o ajută și pe Grentha. Aceasta îi îndrumă prin semne spre Falcone, fiind prea sufocată ca să vorbească. În acel moment, pe punte apăru Mervyn, care aruncă peste bord mașina de gătit înnegrită și fumegândă.

– Ferește malul! țipă Grentha la el.

Mervyn alergă la cârmă.

Barcagiii îl urmatră și, peste câteva minute, Benno și Grentha ajunseră cu bine la bord. Le mulțumiră celor doi pentru ajutor, iar Mervyn le oferi câteva mii de lire și un pahar de coniac.

Fără să piardă vremea, Mervyn porni spre Positano și, imediat ce acostă, luă un taxi, pornind în căutarea unui medic.

– Nimic grav, declară acesta, recomandând totuși ca Benno și Grentha să fie duși acasă și să stea douăzeci și patru de ore la pat.

La vilă, contesa luă toate măsurile necesare, iar spre seară Grentha făcu un duș cald, se îmbrăcă și coborî pe terasă, unde-l găsi pe Mervyn, cu o expresie gravă și spășită.

– Era să vă omor pe amândoi, spuse el.

– Un accident, atâta tot, îl liniști Grentha.

În clipa aceea, din vilă se auzi un glas furios și imediat apăru Craig.

– Unde-i împotmolitul ăla?!

Apoi îl văzu pe Mervyn.

– N-a fost de-ajuns c-ai dat cu nava peste-o stâncă, a mai trebuit și să-i dai foc și să-ți pierzi pasagerii în mare! Mai bine ia-ți o bărcuță de plastic și joacă-te cu ea în cada de la baie!

Mervyn ridică din umeri, neputincios.

– Am să-mi prezint scuzele mai târziu, Craig.

Și intră în casă.

Grentha îi zâmbi lui Craig, care o privea amenințător.

– N-am pățit nimic. Nici Benno, atâta doar că...

– N-ai pățit nimic! repetă indignat Craig. Era să fac zece infarcturi, pe drum pân-aici!

– Cum ai aflat de accident?

– Mi-a telefonat Oriella. Noroc că eram acasă, am venit imediat.

– Îți mulțumesc, Craig. Foarte frumos din partea ta.

Craig o ridică din șezlong.

– Hai să mergem undeva și să stăm de vorbă. Am impresia că Oriella și mama ei ne pot asculta și nu vreau să audă când recunosc ce prost sunt.

– Atunci, cine va auzi mărturisirea asta surprinzătoare?

Craig o conducea deja pe o cărare întortocheată, printre tufe de oleandru. Se opri, o apucă de umeri și o întoarse cu fața spre el.

– Dacă nu știi răspunsul, înseamnă că ești o proastă și mai mare decât mine!

Grentha ar fi trebuit să fie lezată, dar expresia din ochii lui o dezarmă complet.

– Mă întreb dacă nu cumva pot să-l ghicesc, replică ea.

O zgâlțâi de umeri.

– Ce să mă fac eu cu tine, Grentha? Niciodată nu-mi dai răspunsuri clare.

– Dacă niciodată nu-mi pui întrebări clare...

– Ai dreptate. Mult timp mi-am făcut iluzii că voi avea curajul să plec și să te las în pace, dar acum știu că pierdusem încă de la început. M-ai lovit drept unde mă doare, Grentha.

– Eu? Erai blindat în armura ta și toate înțepăturile mele nu aveau nici cel mai mic efect. Parc-ai fi fost un cuirasat!

– Lasă că mi-ai străpuns platoșele trecând ca prin brânză! Eram o cârpă în mâinile tale.

Își reluară mersul, până ajunseră într-un golfuleț dominat de o statuie grațioasă a lui Apollo.

– M-ai ajutat să-mi găsesc direcția, dar am încercat să n-o iau într-acolo. Am o viață rătăcitoare, mergând încotro mă duce munca – până va sosi momentul să mă așez și eu la vreun birou, în cine știe ce muzeu.

Imaginea era ridicolă, dar Grentha nu-l întrerupse. Voia să audă tot ce avea de spus.

– Și ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă ea, văzând că nu mai continua.

– Tu, răspunse Craig. Crezi c-aș putea să plec, lăsându-te la discreția iresponsabilului ăluia? N-aș avea un moment de liniște!

– Mmm, murmură Grentha. Se pare că a trebuit să sar în mare ca să aud asta.

– A, nu. În ziua aceea când ne-am dus la Paestum, am știut că-mi dăduseși peste cap toate planurile. Fără tine, nu pot avea nici un viitor.

O cuprinse cu brațul, ridicându-i bărbia cu mâna cealaltă.

– Deci, acum vezi ce mi-ai făcut, șopti el. Dacă-mi ceri să plec, am să mă duc, dar te voi aștepta întotdeauna.

– Încă mai crezi că vei avea de așteptat?

– Iubito!

Strânsă în brațele lui, sărutată de buzele lui, pe gură, pe obraji, pe pleoape, Grentha simți că pământul se înmuia sub picioarele ei.

– Mai ții minte că mi-ai cumpărat un măgăruș de porțelan? întrebă ea.

– Sigur că da. Nici o fată n-a mai primit așa ceva de la mine.

Grentha râse.

– N-am știut ce însemna, până recent, când mi-a spus Oriella. Pe-atunci, am fost atât de ofensată, crezând că asta era părerea ta depre mine...

– Și ce-ai făcut? L-ai spart?

Grentha chicoti.

– Am fost tentată, dar l-am ascuns într-un loc unde nimeni să nu vadă ce credea un anumit bărbat despre mine.

– Iar acum știi că bărbatul acela te iubește?

Cu un oftat exagerat, Grentha întrebă:

– Știi că acum aud prima oară asta de la tine?

– Da, dar nu și ultima!

Craig îi desprindea deja părul strâns într-un coc, lăsându-i șuvițele lungi să cadă împrejurul umerilor. O întrebă, pe un ton aprig:

– Și de ce n-am face schimb? Un mic „te iubesc, Craig", cred că ar fi de ajuns.

– Primesc cu plăcere provocarea! Te iubesc, Craig!

De undeva, de pe mal poate, sau dintr-o grădină învecinată, se auzi un sunet de mandolină. Dar acum nu mai avea nici un înțeles ascuns...

– Hai să ne întoarcem și să bem pentru Montori și mandolinele de-aici! propuse Grentha.

Craig zâmbi, dând din cap.

– Pentru Montori!

Dar cele care aveau să rămână întipărite pentru totdeauna în memoria Grenthei erau mandolinele. Ori de câte ori auzea sunetul lor, urma să-și aducă aminte de Montori, locul unde ea și Craig fuseseră cât pe ce să se piardă, dar în cele din urmă descoperiseră că drumurile lor erau sortite să se unească pentru totdeauna.

Sfârșit